Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; Udvalg ved F. L. Liebenberg ; besørget af A. Boysen.
Titel | Title:	Poetiske Skrifter
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Det Nordiske Forlag, 1896-99
Fysiske størrelse | Physical extent:	15 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05813 4

TREX

BIBLIOTHECA REGIA · HAFNIENSIS ·

OEHLENSCHLÄGER

15. Levering.

DET NORDISKE FORLAG — BOGFORLAGET — ERNST BOJESEN

DET NORDISKE FORLAG

FRITZ REUTER:

LANDMANDSLIV.

ILLUSTRERET UDGAVE.

Udkommer i 20 Hæfter à 25 Øre.

ANMELDELSE.

»*Landmandsliv*«, Roman af Fritz Reuter. Denne Bog, der oprindelig er skrevet paa Plattysk, men efterhaanden er bleven oversat paa de fleste evropæiske Sprog, er bleven læst og har moret ikke mindst Ungdommen, som faa andre Bøger. Den er i Sandhed bleven en Folkebog og fortjener det fuldt ud.

De Udgaver, der hidtil har foreligget af „Landmandsliv“, har alle været temmelig tarveligt udstyret og mærkelig nok har ingen af dem været illustreret, skønt Bogen byder et taknemmeligt Felt for en humoristisk Tegner. — Efter det foreliggende første Hæfte at dømme vil Bogen i ydre Udstyr rage langt op over de tidligere Udgaver, og Prisen er, trods de talrige Illustrationer, meget lav, idet hvert Hæfte, der indeholder to store 16-sidige Ark, kun koster 25 Øre. Hele Bogen vil udgøre 20 Hæfter.

Udgivelsen sker med ca. et Hæfte hver 14de Dag. Ved Henvendelse til den nærmeste Boghandel, kan Hæfterne, efterhaanden som Udgivelsen skrider frem, ogsaa faas med større eller mindre Mellemrum.

BIBLIOTHECA REG.I HAFNIENSIS

OEHLENSCHLÄGER.

POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

FJERDE BIND.

DRAMATISKE DIGTNINGER.

IV.

KØBENHAVN.

DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.

ERNST BOJESEN.

1896.

OEHLENSCHLÄGER.

STÆRKODDER.

HAGBARTH OG SIGNE.

LIEBENBERGS UDGAVE.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

KØBENHAVN.

DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.

ERNST BOJESEN.

1896.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

STÆRKODDER.

TRAGOEDIE.

PERSONERNE.

Ingild, Hledrekonge.
Thusnelda, hans Dronning, kaldet Svarteham.
Helga, hans Søster.
Stærkodder, hendes og Ingilds Fosterfader.
Eigil, en norsk Søkonge.
Angantyr, Konning i Skaane.
Bolver, hans Broder.
Gudlaug, Thors Præst.
Vingulf, Ingilds Drost.
Fengo, en Guldsmed.
Svanhvide, en Herseqvinde.
Hasting, hendes Søn.
Ro, en Urtegaardsmand.
En Olding.
En Kriger.
En Herold.
En Terne.
Skialm, i Ingilds Følge.
En Kiøgemester.
Angantyrs og Bolvers Brødre.
Chor af Møer og Kæmper.
Spillemænd og Dandsere.
Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hledre i Midten af det femte Aarhundrede.

FØRSTE HANDLING.

SKOV.

EIGIL. HELGA.

EIGIL.

Min Helga! — o, den alt for høie Lyst!
I Freias Lund, bag Vaarens grønne Grene,
Her vilst du skienke Eigils Hierte Trøst,
Og tale med din Ven, uvogtet, ene,
Og vandre med ham under Bøgens Hang?

HELGA.

Min Eigil! ja, for første, sidste Gang.

EIGIL.

Tal ei saa vildt! Skal da dit Strengheds-Ord
Strax som en Storm min unge Rose bøie?
Hvi hyller du din Purpurkind i Flor?
Hvi perle Taarer i dit skiønne Øie,
Som Duggen paa det nysudsprungne Blad?

HELGA.

Min Ven! vi maae for evig skilles ad.

EIGIL.

Nei! nei!

HELGA.

Du svorst saa tidt, jeg var dig kiær;
Paa Prøve sætter nu dig din Veninde.

EIGIL.

Ved Asa-Odins Glands i Østen der,
Kræv et Beviis, og hver din Tvivl skal svinde!

HELGA.

Vilst du da sværge helligt og for sand
At lyde mig? ved Thors den stærke Hammer?

EIGIL.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skiolderand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flammer!

HELGA.

Min Eigil! stærk og hellig var din Ed.

EIGIL.

Ved Helga og ved Eigils Kiærlighed!

HELGA.

Ak! om du elsker mig — nu har du svoret —
Glem ei din Ed, glem ei dit Løftes Ord!
Hvis Fengos feige Bryst du giennembored,
Da brødst du Guderne, hvad nu du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis du forstyrrer Hledrekongens Ro.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Oprør egged dig dit Mod —
Ak, Eigil! skulde for vor Lykke flyde
En Broders og en Danerkonges Blod?

EIGIL.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, hans Bryst jeg træffe vil.

HELGA.

Og hvis du fælder ham, hvad har du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
O, Eigil! hvi jeg før ei kiendte dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

EIGIL.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

HELGA.

Mig vinker Freia.

EIGIL.

Nei, hun nærmer sig.

HELGA.

Naar atter hisset sig Skinfaxe skiuler
I Havet med sit gyldne Seletøi;
Hrymfaxe giennem Nattens mørke Huler
Fremtramper vrinskende, kulsort og høi;
Og naar den store Sølverstierne blinker
Med matte Flammer over Isefiord —
Da vor Gudinde venlig til sig vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

EIGIL.

Den skiønne Jord! See, hvor de unge Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme hid fra Syden kommer,
Og farver med sit Purpur Blomstens Kind.
En munter Sang hist Dalens Hyrde qvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

HELGA.

Kun, elskte Ungersvend! din Helga græder;
For os er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

EIGIL.

Nei, nei! een Glæde maa jeg nyde,
Een Glæde paa min Elskovs unge Dag.
Skal da din bittre Taare her kun flyde?

HELGA.

Hvad, Eigil? hvad?

EIGIL.

Et Kys, et Favnetag!
Du skiælver? standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? O, ved Elskovs Magt —

HELGA.

Ja! Freia skal besegle med sin Sødme
Den hellige, den evigfaste Pagt.

Hun kysser ham.

Lev vel! Det var det første og det sidste. Gaaer.

EIGIL.

O, gode Frigga! skal jeg hende miste?
Nei! Haabet smiler i din grønne Vaar;
Mig bæres for, at Lykken forestaaer.
Hvordan, hvorved — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie dig, min elskte Pige!
Den unge, friske, lysegrønne Lyst
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha, spørger Blomsten, mens den Knoppen bryder,
Hvad Tordenskyen over den betyder?
Den folder ud et spraglet Kryderblad,

Og Solen skienker den sit varme Bad.
Ja, ja! i Slægtskab staae de store Kræfter,
Hvor Haabet er, der følger Lykken efter.
O, Lykke, som mig aldrig før forlod!
Din Yndling haaber end. Kom, styrk hans Mod!
Thi skynder du dig ei fra Valhals Sale —
Jeg føler det — da maa min Vinge dale. Han gaaer.

HLEDRELUND.

I Forgrunden Thors Offersteen. I Baggrunden et Skib i Isefiorden med et hvidt Skiold i Masten. STÆRKODDER træder ud af Skibet med HASTING og ENDEEL KÆMPER. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar han er ved Offerstenen, knæler han.

STÆRKODDER.

O, Fædreland! dig hilser efter mangt et Aars
Omflakken fiernt paa fremmed Strandbred, efter mangt
Et Ledingstog Stærkodder, hvis Samvittighed
Drev ham fra Arnen, for elendig, qvalbespændt
At dysse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
I grønne Bøge, mildt besprængt af fugtig Dugg,
Som Vinden drev fra Østresaltet; Oldtids-Eeg,
Som sused over Mykillatis Kobberhielm —
Hil, hil dig! Gubben knæler med sneehvide Haar
For dig, som saae den ungdomsfulde, gule Lok
I Vinden vaie. O, hvor snart forglemmer jeg
Nu sydlige blaae græske Bierge, Niørfasund,
Ruminaklipper, keiserlige Myklagard,
Og Alt, for dig, du Asernes udkaarne Land,
Græsfriske Danmark, hulde Søster til mit Nors
Urokkelige, sneebedækte Filefield!

O, Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
Nu i dit Skiød, og skienk hans trætte Been en Grav.

Han reiser sig.

HASTING.

Ja, her er Hledrelund, her boer min Moder.

STÆRKODDER.

Ved Thors, min Herres, Blodsteen vil jeg hvile.
Den Søvn, som flyede mig paa Havets Biælke,
Mig vinker her i Skyggen. Jeg er træt,
Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
I, gaaer at holde Vagt i Nærheden!
Du, Hagbarth, drag dit Sværd, og sæt dig hos mig!
Min Hasting gives Orlov, lad ham strax
Gaae til sin Moder.

HASTING.

Giver du mig Afsked?
Hvad har jeg giort, at du bortsender mig?

STÆRKODDER.

Din Moder, Barn!

HASTING.

Hun vilde græmme sig,
Hvis Hastings Længsel overgik hans Troskab.

STÆRKODDER.

Du længes da?

HASTING.

Skynd dig at sove, Husbond!
Jeg hilser midlertid paa mine Bøge.
De skal fortælle mig med deres Hvislen,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

STÆRKODDER.

Du est min Gut. Naar Odin vinker mig,
Da skalst du trykke mine Øine til.

HASTING.

Gid det skee seent!

STÆRKODDER.

Ti stille, Barn! ti stille!
Du veedst ei, hvad du ønsker.

HASTING.

O, hvor bar
Vil Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Eeg er fældet! — Gubben sover.
Hvo kommer hisset med det sorte Skiæg?
Det er en Præst, hvis ei jeg feiler. Sagte!
Gak sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

GUDLAUG
kommer.

Hvo est du liden Pilt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

HASTING.

Nu, nu! hvad der er smaat, kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap du kiender mig.
Min Fader Vitiolf var en ærlig Danske,
Som drog med Longobarderne til Syd
At prøve Lykken.

GUDLAUG.

Fandt han den?

HASTING.

Hvad Andet?
Han spiser Flesk og drikker Miød hos Odin.

GUDLAUG.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

HASTING.

Derfor kom jeg hiem
At trøste hende.

GUDLAUG.

Hvad har I udrettet?

HASTING.

Ih nu! hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden. Vi har tient
Kong Attil Godegisel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Pæl, spiist raat Kiød
Og drukket Melkevalle, undertiden
Og Druesaft; dog den var mig for heed.

GUDLAUG.

Du, du har Attil seet, den Græsselige?
Hvorledes seer han ud?

HASTING.

Nu — græsselig!
Tykhov'det, sort, barkhudet, skulderbred,
Lavstammet, museøiet; men en Helt;
Ærlig og stærk, høimodig og retfærdig,
Et Tugtens Riis for Nidingen, en Ven
Af vakkre Helte.

GUDLAUG.

Hvordan faldt din Fader?

HASTING.

For en Vestgothes Spyd. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see, da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig,
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden har jeg ei forladt hans Side.

GUDLAUG.

Hvem er den gamle Mand?

HASTING.

Danrigets Stolthed,
Heimskringlas Under, Attils Ven: Stærkodder!

GUDLAUG
studser.

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

HASTING.

Der svinger ei
En Arm et Sværd i Venden, Garderike,
I Myklagard og i Ruminaland,
Som mægter ham at fælde. Megen Ære
Han vandt sig hos Kong Attil Godegisel.
Han hialp ham tvinge Land, og jeg var med.
Os fulgte Seieren til Romas Porte.
Der mødte Biskop Leo vore Sværme,
Og trued Attil med den hvide Christ.
To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd.
Da vendte vi tilbage. Attil døde,
Og blev begravet i en Sølverkiste.
Min Husbond giorde sig saa vidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbilled danned efter ham,
Og sendte det til Rom og lod dem spørge,
Om Romas Muur indslutted slig en Mand.

GUDLAUG.

Og veedst du, at den Helt, som her du roser,
Med Nidingshaand for treti Vintre siden

I Badet myrdede for skiændigt Guld
Sin Drot, sin Husbond, sin edsvorne Ven?

HASTING.

Tal ei saa høit, du Gamle! Heller skulde
Du kaste paa en Daad, som længst er godtgiort
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Slør.
I treti Somre har hans Manddomsidræt
Udslettet den afskyelige Vinters
Ildgierning, hvortil Loke har forført ham.

GUDLAUG.

Hvad sletter ud et uhørt Nidingsværk?

HASTING.

En uhørt Bedring, uhørt Heltevandel.

GUDLAUG.

Hvormed løskiøber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skygge?

HASTING.

Med sit Blod.

GUDLAUG.

End lever han.

HASTING.

I Danmark vil han døe.
I Syden mægter Ingen ham at fælde.
Hver Svend, som æsked ham, har maattet lade
Sit unge Liv for dette brede Sværd,
Som selv i Søvne Haanden ei forlader.

GUDLAUG.

Og skuer du i denne Skiebne da
Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død
Ved Heltehaand; paa Sotteseng, af Alder
Han visne skal, og gieste Hel.

HASTING
opbragt.

Gid Edder
Og Kræft fortære dig din ublu Tunge!

GUDLAUG.

Saaledes taler du til Odins Præst?

HASTING.

Hvad Odins Præst? Der slumrer Odins Præst.
Ham viser du til Hel?

GUDLAUG.

Forvovne Dreng!
Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

HASTING.

Naar Alderdommen ei er mild og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennisken?

STÆRKODDER
vaagner.

Hasting!

HASTING.

Min Husbond!

STÆRKODDER.

Saaest du det?

HASTING.

Hvad?

STÆRKODDER.

Synet!
Der stod han atter i Liinskiorten for mig;
Den gyldne Hielm, hans Harnisk lagt paa Bænken
I Badet.

HASTING.

Du har drømt.

STÆRKODDER
fatter sig.

Ak! Du har Ret!

Hvor dog Indbildningen formaaer at skue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft!
Ulykkelige Syn, som sorte Alfer
Mig kogle for, saasnart Forstanden blunder!
Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sønderskar den kongelige Hals.

GUDLAUG.

Ha, Vee dig! ingen Drøm, en sand Bedrift.

HASTING.

Ti! eller ved den stærke Asa-Thor
Jeg render dig mit Spyd igiennem Livet.

STÆRKODDER.

Vær rolig, Hasting! — Hvem er denne Mand?

GUDLAUG.

Thors Præst.

HASTING.

En hierteløs, forbandet Niding!

STÆRKODDER.

Galhoved, ti! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Som kiende hverken Sæder eller Guder.
Husk, at du est i Danerkongens Land,
Ær Helligdommen og dens Offergode!

HASTING.

Men han foragter dig, min ædle Herre!

STÆRKODDER.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

HASTING.

Men —

STÆRKODDER.

Ti! sæt dig paa Stenen hen, og vent mig!

Hasting gaaer.

STÆRKODDER
til Gudlaug.

I Du est da Lundens Præst?

GUDLAUG.

Vee dig! jeg er det.

STÆRKODDER.

I Du kiender mig?

GUDLAUG.

Desværre!

STÆRKODDER.

Du est opbragt.

J Undskyld det unge Blod, som kom i Kog
A Af Iver og af Troskab for hans Herre!

GUDLAUG.

E Ei Troskab hidser mig, men sort Utroskab.

STÆRKODDER
med Værdighed.

H Hvem taler her du med?

GUDLAUG.

Med den Stærkodder,

S Som slog ihiel sin Drot for Guld.

STÆRKODDER.

Du feiler;

D Den Stærkodd har i lang Tid været borte.
D Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,
D Der med en Række Heltegierninger
H) (Hver enkelt stor nok for en Mand, at vorde
U Udødelighed vis) forsonede,
H Hvad den forførte Ungersvend bedrev.

GUDLAUG.

Hvormed har du forsonet Guderne?

STÆRKODDER.

Spørg Danerkongen og et tappert Folk,
Drag over Søens Vover, spørg Heimskringla!

GUDLAUG.

Danfolket, Danerkongen skal jeg spørge?
Ingild, som du har tugtet op til Drot?

STÆRKODDER.

Er Kongen død?

GUDLAUG.

I Guder! nei, han lever
Af alle Kræfter.

STÆRKODDER.

Tal mig uden Omsvøb!

GUDLAUG.

Velan, min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer, du Korthed ynder:
Haardt hviler Thors Forbandelse paa dig,
Derfor mislykkes Alt, hvad du begynder.
Du drogst til Syd, i vilden Heltefærd
Du vilde lindre med din Død din Smerte —
Men ingen ærlig Kæmpes hvasse Sværd
Endnu har trængt sig i dit grumme Hierte.
Nu komst du hiem. Du drevst paa Ærens Vei
Frem Frodes Søn, optændt af Helteflammen;
Saa klog du varst, saa mærkte du dog ei,
At Æblet ei var faldet langt fra Stammen.
En uretmæssig Arving blev en Træl,
Skiøndt til en Helt du havde ham optugtet.
Han gaaer med al sin usle Æt til Hel;

Saa lidet har din hele Lærdom frugtet.
I Lediggang sig søler Vendemod,
Og Vellyst elsker kun hans utro Qvinde.
Sit gamle, kongelige, danske Blod
Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde.
Du komst at see et Riges Undergang,
Forgiæves vil han dig sin Svaghed skiule.
Du est jo Skiald, syng nu en Svanesang —
Og følg din Fostersøn til Helas Hule!

Han gaaer.

STÆRKODDER.

Det maa see ilde ud med Odins Land,
Naar bittert Fiendskab imod Mennisken
Selv snoer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
Saaledes vilst du slaae Stærkodder ned?
Du feiler. Storm og Uveir jager just
Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
Før dæmper du en kraftig Ild med Blæst,
Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
Er Ingild siunken end med samt sin Slægt,
Jeg bringer Alt igien i Ligevægt.

Han gaaer.

FENGO med Tienere, som bære Smykker i Kurve.

FENGO.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
Med sine Møer til Hledre. Hurtig! hænger
De gyldne Smykker, Ædelstene, Perler
Paa Buskene rundtom i denne Grønning,
At det seer ud, som om det friske Løv
Udsprunget var med Guld- og Sølver-Blomster

Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.
De hænge Smykkerne omkring.
Hun kommer; skynder eder! fort, afsted!
De gaae.

HELGA.

Jeg træffer dig i Offerlunden, Fengo?
Hvad vilst du? Du bortsender mine Møer.

FENGO
opskruet.

I Skoven elskovslagne Kæmpe staaer,
Og haaber, at skiøn Helga snarlig kommer.
Fra sikkre Jomfrubuur hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarsalen skuer Frigga ned,
Hun veed, hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Urtebed
Til endnu større Skiønhed, større Glæde.
Med Ædelstene smykt sig Græsset har
Alt efter Herthas synderlige Villie.
Mon Rosenstokken før Karbunkler bar,
Og Sivets ranke Rør en Sølverlilie?
Den gule Jord, af ferske Urter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det gule Guld,
Og blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bød Asynien virke slig en Pragt,
Som Øiesynet her saa huldt forlyster?
Han lægger Haanden paa sit Bryst.
Vaulundur kom, en Smed, i Lænker lagt
Ei af en Konning, men en Konnings Søster.

HELGA.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer dig ei.

Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guderne i dine kiælne Sange.

FENGO.

Astsæle Mø! ha, vidste du kun selv,
Hvor yndigt dette Vildskab klæder dig.
Skield kun; der kommer vel den Tid og Stund,
At du vilst bedre skiønne paa din Fengo.

HELGA.

Jeg hader dig!

FENGO.

Had ligner Elskov meer,
End du formoder. De er Livets Kryder.
Kun Ligegyldighed er frygtelig.

HELGA.

Ha, Fengo! du est græsselig. Du taler
Om Vildskab, som Sydlandet kalder det,
Og aldrig skued jeg dog værre Vildmand,
End dig: Du spøger med det Helligste,
Og praler selv for Verden med din Feighed.

FENGO.

Var ei det stolte Rom den modigste
Valkyrie, som svæved over Jorden?
Dog saae jeg hende med sin Ørnevinge
At bukke under for en Genserik,
At kysse Riset ydmyg som en Træl.
Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
Har jeg seet skiælve for en barket Kiødklump,
En Attila, og kiøbe sig sin Fred.
Jo, deres Heltemod og Tapperhed!
Nei, »nyd dit Liv, forstærk dig Nydelsen!«
Det er den sande Viisdom.

HELGA.

Saadan talte
Et Dyr, i Fald, som du, det kunde mæle.
Er Kraft et Blændværk nu, fordi den mangler
Det kiælne Syd, og kommer ned fra Nord?

FENGO.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
Jeg prøved eengang, men forgieves, paa
At springe over Gierdet i en Kornmark,
Af Cimbrers og Teutoners Helteknokler.
Det var mig alt for høit.

HELGA.

Din Tunge, Fengo!
Forstaaer at fægte bedre, end din Arm.

FENGO.

Armen er Kroppens Forsvar, Tungen Siælens.

HELGA.

Og du kanst troe, jeg skulde foretrække
For Eigil dig, den Feige for en Helt?

FENGO.

Ung Eigil tvinger Bølgen, Fengo Malmet!
Han slaaer ihiel, jeg danner og frembringer.
Din Broder giorde mig til Jarl; jeg har
En talrig Skare Mænd, som lystre mig,
Og slaae for mig, saameget jeg forlanger.

HELGA.

Nu hør, min Fengo! hvad din Brud har svoret,
En anden Ed, saa hellig som den første:
I Fald du tvinger mig til din at vorde,
Skal denne blanke Daggert, som jeg bærer

Ved Bæltet, giennembore Helgas Hierte
Paa Brudebolstret.

FENGO.

Hulde Sværmerske!
At gaae til Brudebolstret er ei nær
Saa farligt, som at gaae til Graven, Helga!

HELGA.

Du vilst?

FENGO.

Jeg vil ei miste dig, min Elskte!
Vær ikke længer vild, tag disse Smykker,
Som Fengos kunsterfarne Haand har dannet
Til Pryd for sin ulignelige Brud.

Helga gaaer bort.

FENGO.

Mon det er Møens Alvor? Hun er heftig.
Men om saa var, kan jeg for, at hun raser?
Et Selvmord skiller hende ved sin Brudgom,
Men derfor vorder han dog Ingilds Maag. —
I Trælle! tager atter disse Smykker.
Der kommer vel den Dag, at Helga ønsker,
Hvad nu hun vraged. Armbaand, Braser, Bælter
Er Mading, hvormed Qvindehierter angles.

Tienerne gaae bort med Smykkerne.

STÆRKODDER

kommer grundende, som om han ikke mærkede Fengo.

Nei, det er slet! dum Hovmod! At foragte
En Mand, fordi han øver sielden Kunst!
Kan Sindets Gaver ikke sammenlignes
Med Dristighed og tappert Heltemod?
Og var ei mangen kunsterfaren Græker,

Som Guder hug i Steen, langt mere stor,
End følesløse Klods, som sønderslog dem?

FENGO
forundret.

Hvo fører sligt et Sprog i Hledrelund?
En gammel Mand!

Gaaer ham i Møde.

Hvem mener du, min Gubbe?

STÆRKODDER.

Min rige Herre! kiender du en Mand,
Som hedder Fengo?

FENGO.

Ikke synderligt.

STÆRKODDER.

Han ægter Kongens Søster, lad saa være!
Skal derfor en uvorn Uvidenhed
Ham skielde haanligt for en Askepuster,
En Træl, som rager Kul med sine Hænder?

FENGO.

Hvo er den Uforskammede?

STÆRKODDER.

Thors Præst.

FENGO.

Min stolte Gudlaug! ha, du troer dig vel
Forskandset bag din Offersteen. Men bi!

STÆRKODDER.

Hans sorte Skiæg end voxer ham for tykt.
Han tager end varmt Blod af Lidenskab
For Viisdoms Ild i Alderdommens Lampe.

FENGO.

Du taler snildt, min Gubbe! Jeg er Fengo.
Det glæder mig at høre —

STÆRKODDER
forundret.

Du? du Fengo?
Og sagde nys, du kiendte Intet til ham?

FENGO.

Hvo kiender vel sig selv?

STÆRKODDER.

Sindrige Fengo! —
Men hvad Bagtalelse dog mægter! Gudlaug
Mig taler om en — Træl, en — Askepuster,
Og aldrig saae jeg mere prægtig Herre;
Med guldindvirket Kiortel, Bæverskind
Om Skuldren, Haaret flettet ind med Baand,
Og Perler, Ædelsteen paa Tøflerne.

FENGO.

Ei sandt, du finder vakker denne Dragt?

STÆRKODDER.

Ja, ved min Agt for dig, særdeles vakker.
Hvad slig en Mand maa være Kongen tienlig!
Thi jeg forudseer, at du staaer ham bi
Med Alting. Du est af de sieldne Væsner,
Som, mens de leve, skynde Tiden frem
Et Par Aarhundreder i Kløgt og Sæder.
Ei sandt, du est Skioldungens høire Haand?

FENGO.

Hans Haand, min Ven! hans Hoved og hans Hierte.

STÆRKODDER.

Dit Hoved og dit Hierte, snilde Fengo!
Forædler Freden ham med vise Love;
Din Haand maa staae ham bi med mandig Kraft.
Som Vidrik Verlandsøn, har uden Tvivl

Du malet Tang og Hammer i det Skiold,
Hvormed din Styrke skiermer Fædrelandet.

FENGO.

Jeg takker dig for dine gode Tanker.

STÆRKODDER.

Ei! hvilken prægtig Glavind ved din Side.

FENGO.

Fornøie Vaaben dig endnu?

STÆRKODDER.

Særdeles.

FENGO.

Og har dog selv kun der et rustent Værge.

STÆRKODDER.

Men stærkt og skarpt. Jeg sætter det mod dit.

FENGO.

Vel muligt.

STÆRKODDER.

Vilst du vise mig en Gunst?

FENGO.

Hvorfor ei?

STÆRKODDER.

Døden stunder til, jeg frygter
At gieste Hel, i Fald jeg døer af Sot.
Min Herre! vilst du fælde mig i Kamp?

FENGO.

Det lønnes ei med Egeløv paa Hledre,
At dræbe magtesløse Oldinger.

STÆRKODDER.

Du skalst ei dømme Alt, min snilde Fengo!
Af det Udvortes. Falken duer vel
Til Jagten end, skiøndt den er graa.

FENGO.

Hvem est du?

STÆRKODDER.

Jeg var, som du, en Hledrekonges Ven;
Forstod, som du, en Kunst: jeg var en Skiald;
Og Tid og Idræt smedded mig til Kæmpe.

FENGO.

Stærkodder!

STÆRKODDER.

See, du nævner mig.

FENGO.

Velkommen!
Vort Danmarks Stolthed, Jordens Skræk, omfavn mig!

STÆRKODDER.

Min Ven! din Smiger triller tørt, som Draaber,
Af Alderdommens sølverhvide Duun;
Den blødner mig ei Sindet. Hvem jeg er,
Det veed jeg saare vel: en gammel Synder;
Men dog en Helt, som bøded for sin Synd.
Dog hviler Hevnens Haand endnu paa mig
Saalænge, til min Død forløser Olaf
Af Niffelheim. I Danmark vil jeg døe.
En dansk, en sielden Helt maa fælde mig, —
Og denne Danske, denne Helt, — est du!

Han drager sit Sværd.

FENGO
forskrækket.

Jeg?

STÆRKODDER.

Est du ikke Kongens høire Haand?

FENGO.

De barske Tider har forandret sig;
Jeg tiener ham med Raad, med viis Forvaltning.

STÆRKODDER.

Forvaltning uden Kraft er Børneleg.

FENGO.

Jeg Gartner er i Danerkongens Hauge.

STÆRKODDER.

Hans første Mand maa være Haugens Bolværk,
Maa vogte den med Styrkens dragne Sværd,
Maa ikke blegne, naar Valkyriens
Blodrøde Vinge vinker ham til Fare.

FENGO.

Jeg gaaer i Kamp, naar Pligt og Ære byde;
Den vilde Kaadheds Dyst foragter jeg.

STÆRKODDER.

Saa drag dit Sværd; dig byde Pligt og Ære.
Den strenge Gudlaug kalder dig en Niding;
Jeg kalder dig en Niding, hvis du negter
At kæmpe, kraftfuld Yngling som du est,
Med en af Alder dybt nedbøiet Gubbe.
Drag ud din funklende Karbunkelglavind
Mod dette rustne Jern, beviis med Manddom,
At den almene Røst i Folket lyver!

FENGO tier.

STÆRKODDER.

Du afslaaer Kampen! Gudlaug havde Ret?
Nu, er det saa, est du i Sandhed Niding —
Da var det Synd, at dette gode Sværd,
Som ruster med de største Heltes Blod,
Paa sine gamle Dage skulde smittes

Af denne dine Aarers blege Vædske,
Som malet har din Kind med Frygtens Kalk.
Til Sagen altsaa!

Han slaaer paa sit Skiold, hans Kæmper træde frem.

Tager denne Svend,
Udbringer ham paa Skibet, binder ham
Med disse rige, kostelige Kiæder,
Som slynge sig omkring hans Hals og Arm,
Og kaster ham i Rummet!

FENGO.

Ha, du vover?

STÆRKODDER.

Af Naade dig Stærkodder Livet skienker;
Du selv har smeddet dine gyldne Lænker.

De føre ham bort.

STÆRKODDER
alene.

Grundvolden til mit Værk er lagt. Let blev det
At luge bort med Rod et ublu Knægræs,
Som vandt sig om min Rose. — Helga! Helga!
I Guder! hvis hun elskte ham? i Fald hun
Ei bedre var, end han? Alt kommer hun,
Hidbuden af min Hasting. Er det saa,
Har du giort Frodes Helteblod til Skamme —
Da er alt Haab forsvundet. Offre vil jeg
Dig Skiændige paa Danmarks Strand til Odin,
Og har min Skum først lædsket sig i Blod,
Da Vee hver Niding, som dens Tunge møder!

HELGA
kommer.

Hvad vilst du gamle, sølverlokte Helt,
Som ved din Smaadreng kalder mig i Lunden?

STÆRKODDER
afsides.

Ha, hun er skiøn! Saa ædeldannet Kar
Kan ei indslutte Skiændigheders Gift.

HELGA.

Mig tykkes, Olding! jeg skal kiende dig.

STÆRKODDER.

Vel muligt. Denne Arm dig ofte bar
For sexten Vintre siden. Da varst du
Kun liden, men dog alt det Skiønneste,
Som du endnu kan være; hvad du muligt
Ei længer est.

HELGA.

Hvad mener du?

STÆRKODDER.

Uskyldig!

HELGA.

O, Freia! kom jeg hid for at forhaanes?

Hun vil gaae.

STÆRKODDER
træder hende i Veien.

Bliv!

HELGA.

Ha, du understaaer dig?

STÆRKODDER.

Ja, min Helga!
Jeg understaaer mig, Alt at undersøge,
Og Vee dig, hvis du stammer i dit Regnskab.

HELGA.

Hvad vilst du mig? Hvem est du?

STÆRKODDER.

Du est vorden
En yndig Fugl, en Lyst for Danerskoven.

Men giftig har en Slange sig indsneget,
Har smittet Græsset fælt med Bugens Edder;
Vee dig, hvis den har lokket dig i Svælget
Med Braaddens falske Hvislen!

HELGA.

Alle Guder!
Jeg kiender dig igien, du est Stærkodder.

Hun synker ned, og omfavner hans Knæe.

STÆRKODDER.

Stat op! — Hvor gierne raabte jeg: Omfavn mig!
End tør jeg ikke; jeg maa vide først,
Om du fortiener Helts Omfavnelse.

HELGA.

Min Fosterfader!

STÆRKODDER.

Tal ei, hæv det store,
Nedsiunkne Laag, som hvælver om dit Øie,
Staa for mig, Ansigt imod Ansigt, see mig
I Øiet! — Jeg forstaaer det stumme Sprog.
Fordreiet Smiil, paatvungen Blussen, Taarer
Ei daare mig. Jeg kiender af Erfaring
Den Tavle, som Alfader Larven gav;
Hvorpaa Samvittighedens Griffel tegner.
See stivt paa mig, og siig: Jeg er uskyldig!

HELGA.

Jeg er uskyldig.

STÆRKODDER.

Dersom Syndens Lue
Ei ligner Blufærds Rødme, Edderdraaben
Ei Taaren i fornærmet Uskylds Øie,
Saa est du det.

HELGA.

Jeg er det.

STÆRKODDER.

Ja, du est.
Omfavn mig, og tilgiv den tidt bedragne,
Den alt for haarde Helt, hvis barske Tvivl
Har saaret din jomfruelige Ære.

HELGA.

Min Fader!

STÆRKODDER.

Altsaa elsker du ei Fengo?

HELGA.

Jeg hader ham, jeg afskyer ham!

STÆRKODDER.

Skiønt farver
Den spæde Pigeharm din Kind med Purpur,
Og viser mig, at du est Frodes Blod.

HELGA.

Komst du til min, til Danmarks Redning?

STÆRKODDER.

Troer du,
Det reddes ved en Oldings sidste Kraft?

HELGA.

Stærkodder kunde stedse, hvad han vilde.

STÆRKODDER.

Er Alting da saa sørgeligt paa Hledre,
Som Gudlaug vidner?

HELGA.

Ingild er forført.

STÆRKODDER.

Hans Hustru?

HELGA.

See med dine egne Øine!

STÆRKODDER.

Og du staaer som et sneehvidt, bange Lam,
Der har forvildet sig blandt Skovens Ulve?

HELGA.

Jeg staaer ei ene, Freia være lovet!
Nei, nu, da du est kommen, haaber jeg.
En ærlig Helt, en Kongesøn fra Norge,
Den unge Eigil elsker mig. En Vinter
Har modnet Elskovs Blomst i vore Hierter,
Imens hans Skib stod frossen ind i Fiorden.
Nu smelted den, og giorde mig til Iis;
Men Angstens Iis tøer bort for Heltesolen.
Nu vil ei listigt Fiendskab tvinge Eigil
At kappe Haabets Anker og forlade
Sin Helga og det bøgerige Hledre.
Den gamle Grif er kommen hiem, han tager
Sig af den unge Ørn.

STÆRKODDER.

Saaledes hører
Jeg gierne Frodes unge Datter tale.
Men est du vis derpaa, det er en Ørn,
Som vundet har dit Hierte? Unge Møer
Troe tidt at see en Ørn, som undersøgt
Er en letfærdig Fugl.

HELGA.

Jeg underkaster
Min Eigil tillidsfuld Stærkodders Prøve.

STÆRKODDER.

Jeg gaaer mit Værk med raske Skridt i Møde.

Stol paa din gamle Fosterfader, Helga!
Paa din Uskyldighed, og haab til Freia.

HELGA.

O, Thor! skal atter Kraft paa Hledre bygge?
Skal Vellyst vige for det sunde Mod?

STÆRKODDER.

Den maa; thi før kan ikke Olafs Skygge
Af Helheim løses med Stærkodders Blod.

HELGA.

Min Fosterfader! Helga haaber atter.
Thor styrke dig! Farvel!

STÆRKODDER.

Farvel, min Datter!

De gaae til forskiellige Sider.

ANDEN HANDLING.

BONDESTUE.

SVANHVIDE spinder Hør. EIGIL skæfter Pile.

SVANHVIDE.

Men, Eigil! siig, hvor kanst du være munter,
Da Haabet ganske glipper?

EIGIL.

Jeg har flyet
Den stolte Kongesal, og tinget mig
I Kost hos dig, Svanhvide! for at undgaae
De mig forhadte Ansigter; ei for
At hielpe dig i Eenrum med at græde.

SVANHVIDE.

Hvad haaber du da paa?

EIGIL.

Paa Lykken.

SVANHVIDE.

Ak!
Den er bedragelig.

EIGIL.

Stundom, ei altid!
Fra spæde Barndom fulgte den mig tro,
Og aldrig gik jeg den et Skridt i Møde.
Jeg husker, at min Moder ofte sagde:
»Den Dreng blier mere heldig, end hans Fader«;
Hvad ikke jeg begreb, thi Konning Eisten
Er en velmægtig Drot paa Agde.

SVANHVIDE.

Siig,
Hvori bestod da hidindtil din Lykke?

EIGIL.

Den kom, naar jeg den vented mindst, og naar
Jeg den behøved meest. Som Gut paa sex Aar
Nedstyrted jeg fra Loftet. Alle troede:
Nu ligger han paa Jorden sønderknuust!
Men et veldædigt Hølæs kom just neden
Indagende, som tog mig i sin Favn.
Hvor ofte dette vildtforvovne Hoved
Har været under Isen, og hvor ofte
Man atter opdrog det ved denne Haarbusk,
Blev for vidtløftigt her dig at fortælle.
Selv mine Ribbeen have givet efter
For en med tykke Jern beslagen Stridsvogn.
Og seer du paa min Kind her denne Rift?

SVANHVIDE.

Ja, hvad er det? et Hug?

EIGIL.

Der foer mig Døden
Forbi, befiædret som en fiendtlig Piil,
Min Undergang et Straahalm nær.

SVANHVIDE.

Nu, Eigil!
De hvide Alfer skaanede dit Liv.
Men er ei undertiden Livets Eie
Meer bittert, selv end Døden?

EIGIL.

Eengang hovned
Min Faders Haand; Kræft var i Buldningen.
Jeg gaaer i Skoven, rykker Græsset op
Af Jorden i min Utaalmodighed.
Mod Aften gaaer jeg med en Haandfuld hiem,
Jeg lægger den paa Saaret for at køle —
Da gik der Hul paa Bylden, og den lægtes,
Og siden fandt man, det var gode Urter,
Som af en Hændelse min Gramsen traf.

SVANHVIDE.

Du sparer altsaa ei paa Lykken selv,
Men deler den, hvor du er nær, med Andre?

EIGIL.

Ved Thor, jeg veed det ei. Min største Lykke
Var, at mit Skib frøs ind, og at jeg lærte
At kiende Helga, at det lykkedes
En fremmed Yngling, meer end Landets Sønner,
At vinde hendes Hierte.

SVANHVIDE.

Og din Fiende?

EIGIL.

Den usle Fengo kan ei naae sit Maal;
Vild Uregierlighed vil snart fortære
Den galne Angantyrs optændte Bryst.

SVANHVIDE.

Din Kummer kan jeg dele, ei dit Haab.

EIGIL.

Vitiolf er død som Helt, det maa dig trøste.
Din Hasting lever vel, har du jo hørt.

SVANHVIDE.

Hvis dog jeg havde ham beholdt til Trøst!
Hvad skal et Barn i Strid?

EIGIL.

Optugtes skal han
Bag sikkre Vognborg, hærdes, vænnes til
At skue Døden daglig under Øiet,
Staae færdig, som en Helt, før selv han veed det,
Og vende egekrandst til Fædrelandet.
Hvor gammel var han, da han gik?

SVANHVIDE.

Syv Aar.

EIGIL.

Hvor længe har han været borte?

SVANHVIDE.

Sex Aar.

EIGIL.

Saa kiendte du ham knap, i Fald du saae ham?

SVANHVIDE.

Jeg seer ham aldrig meer!

EIGIL.

Hvor veedst du det?
Tidt kommer Glæden, naar den ventes mindst.

HASTING

stikker Hovedet ind ad Døren.

O, med Forlov at spørge: boer ei her

En Herseqvinde, Enke efter Vitiolf,
Ved Navn Svanhvide?

EIGIL.

Jo, der sidder hun.

HASTING

løber hen, og omfavner hende.

Min Moder!

SVANHVIDE.

Hasting! Hasting! Alle Guder!
Et Jertegn! der er skeet et Jertegn.

Hun græder.

HASTING.

Moder!
Min Moder! Er der Noget meer naturligt,
End at en Søn hiemiler til sin Moder?

SVANHVIDE.

Min Hasting? er du? Ja! Hvor han er voxet!
Hvor herligt klæder ham hans Kobberpandser!
Jeg kiender dem igien, din Faders Øine.

HASTING.

Ja, Moer! jeg kiender dig paa Nøgleknippet,
Paa Gedekiortlen, din blaafarved Særk;
Meest paa din Stemme dog, og paa dit Ansigt.

EIGIL

forundret.

I Guder! hvad skal Eigil sige hertil?
Opfylder en lyksalig Hændelse
Saasnart hans Ønsker, som Svanhvides?

HASTING.

Est
Du Eigil, unge Herre! saa fornøi dig:
Hiemkommen er Stærkodder, han har lagt

Din Avindsmand i Lænker, han vil hielpe
Dig til din skiønne Brud.

EIGIL.

Stærkodder?

HASTING.

Ja,
Og vilst du ikke troe, saa see ham der!
Der er han selv, nu kanst du tale med ham.
Jeg gaaer at hilse paa min Moer i Eenrum.

SVANHVIDE.

Mit Barn! o, jeg er ude af mig selv.

HASTING.

Og jeg var aldrig meer mig selv, end nu.
Hei, Wodan! Tak! jeg fandt, jeg har min Moder.

De gaae.

STÆRKODDER
kommer.

Her maa det være. Boer ung Eigil her?

EIGIL.

Du seer ham, ædle Jarl!

STÆRKODDER.

Omfavn mig, Yngling!

I det Eigil kommer ham nærmere, farer Stærkodder forskrækket tilbage.

I Guder? — Stands! — Du Eigil? Helgas Beiler?

EIGIL.

Kong Eistens Søn af Agde.

STÆRKODDER.

Virkelig?

EIGIL.

I Sandhed, Jarl!

STÆRKODDER
fatter sig.

Velan, ræk mig din Haand!

EIGIL
kommer nærmere.

Tillad —

STÆRKODDER
atter forfærdet.

Hvad vilst du mig?

EIGIL.

Du bødst mig selv —

STÆRKODDER.

Af Agde? Ha, du ligner ei din Fader!

EIGIL.

Det har mig Flere sagt.

STÆRKODDER.

Forlad mig, Yngling!

Forlad mig for et Øieblik.

EIGIL.

Er jeg

Uheldig nok til at mishage dig?

STÆRKODDER.

Nei! — men forlad mig! — Vi skal tales ved.

Eigil gaaer.

STÆRKODDER
ene.

I Guder! hvad er det? Var det ei Olaf?
Saa smuk, saa munter, som han stod for mig
Faa Timer — før jeg dræbte ham? — Indbildning! —
Hvis — Men det er en Normand, Eistens Søn —
Og Olafs Dronning døde med sit Barn —
Gik Rygtet. Denne Ynglings Ansigtstræk
Høit straffer det med Løgn. — En flygtig Liighed!
Men jeg vil fatte mig — thi denne Liighed
Har selsomt rystet mig. Ud i det Frie!

Han gaaer.

EN SAL PAA KONGSGAARDEN.

ANGANTYR og BOLVER møde hinanden.

BOLVER.

Hil Angantyr! Velkommen ifra Skaane.

ANGANTYR.

Min Broder!

BOLVER.

Ei jeg havde haabet, Broder!
At see dig her saasnart igien.

ANGANTYR.

Hvi saa?
Et trofast Folk ei pleier at udmærke
Sin tabte Konges Gravøl med et Oprør;
De svor hans Førstefødte Lydighed,
Saasnart jeg steg paa Thingets Steen. Men I
Fem af vort før uskillelige Nital,
Som blev tilbage for at jorde Halfdan,
Har I opfyldt en sønlig Pligt?

BOLVER.

Han hviler
I aaben Mark. Om Høien har vi væltet
Ni store Bautastene; fem for os,
Som blev tilbage, fire for jer Andre,
Som drog til Skaane for at fange Riget.

ANGANTYR.

Du skuer nu en kaaret Konge for dig,
Min Bolver!

BOLVER.

Det beviser Ringen mig
Omkring din venstre Arm. Det glæder mig,
At du est vorden karsk igien og munter.

Ei sandt, det er langt bedre, Angantyr!
At kaares ud til Drot i Skaanes Dal,
End sukke for en Mø i Hledrelund,
Som spotter kun vor Elskov?

ANGANTYR.

Spotter, Bolver?
Ha, ved min Faders Aske, hun skal vende
Sin Spot til Graad!

BOLVER.

Hun græder alt; du har
Dit Ønske opfyldt.

ANGANTYR.

Virkelig? hun græder?

BOLVER.

Fordi hun ei er vorden Eigils Brud.

ANGANTYR.

Ha, daglig dryppe hendes Øines Gift
Paa hendes Barm, og tære hendes Skiønhed!

BOLVER.

Ung Eigil lader ikke af at haabe.
I Fald han vandt sig Kongens Venskab?

ANGANTYR.

Troer du
Det muligt?

BOLVER.

Muligt? Ingilds Sind sig vender
Saa flux, som Vinden om de danske Øer;
Kun stadig i Ustadighed.

ANGANTYR.

Før knuse
Mit Slagsværd Eigil!

BOLVER.

Kunde du kun dæmpe
Din Heftighed, min Broder! Ha, du veedst,
Hvor kiær jeg har dig. Du har store Gaver.
Alt est du Konge; men jeg troer, at Skiebnen
Har mere for med dig. I Fald du vilde —
Varst du forsigtig — vidste du at bruge
De Midler —

ANGANTYR.

Har du talt med Svarteham?
Hvad siger hun?

BOLVER.

Hun klager Natten hen,
Omsværmer med udslagne Haar for Maanen
Ved Kilderne, som skylle Hledres Bøge,
Og græder over Angantyr, som vrager
Hvad Hundred ønskte sig.

ANGANTYR.

Hun styrer Riget.

BOLVER.

Hvor gierne gav hun Angantyr sit Scepter,
I Fald han hende gav sin Kiærlighed.

ANGANTYR.

Hun er ei hæslig.

BOLVER.

Hæslig? Dersom Helga
Kan lignes ved den unge Vaarviol,
Saa ligner Svarteham den fulde Rose.

ANGANTYR.

Lign hende heller ved den røde Valmu,
Der blusser blodigdunkel og beruser!

I Tanker.

Nei, Bolver! nei! jeg trænger ei til h e n d e.
En Seidmand spaaede mig paa Fyrisvold:
»Med Halfdans Sværd du tvinge skalst din Fiende«.
Hvor har I det? Giv mig min Faders Sværd!
Det falder mig, den Førstefødte, til.

BOLVER.

Hvi sagde du os det ei, før du reiste?
Nu giemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Det hænger fæstet ved hans Askekrukke.

ANGANTYR.

Har I begravet Halfdans Sværd med ham?

BOLVER.

Som Skik og Brug er.

ANGANTYR.

Ha, I giorde ilde!
Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

BOLVER.

Der er jo Sværde nok. Elsk Svarteham,
Saa har du vundet Danmark uden Sværdslag.

ANGANTYR.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
»Med Halfdans Sværd du tvinge skalst din Fiende«.
Ha, I begrov mit Haab!

BOLVER.

Der er Fyrstinden.
Hun bringer dig meer, end du turde haabe.
Vær viis, min Ven! benyt dig af din Lykke.

Han gaaer.

THUSNELDA
kommer.

Hil Angantyr i Danmark! Du est snar,

Som Ørnen. Atter her i Siølund alt
Med kongelige Guldring om din Arm?

ANGANTYR.

Hil dig og sæl, min yndige Fyrstinde!
Mit Ærind kræved ikke megen Tid;
Let er, at vinde Land ved lovlig Arv.

THUSNELDA.

Ei altid, Angantyr! ei altid. Dig,
For dig er sagtens Alting let, som bærer
Din Lykke med dig i din høire Haand.

ANGANTYR.

Ei Manden styrer Lykken, Lykken ham.

THUSNELDA.

Den kom, du grebst den. Det har livnet dig.
Stolt fandt jeg stedse, funklende dit Øie;
Mig tykkes dog, at alt i Dag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Lue.
Er nu din Kind meer end sædvanlig bleg —
Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som negtede dens brune Blomst sit Solskin.

ANGANTYR.

Jeg hader Helga, skiønne Svarteham!

THUSNELDA.

Tilgiv et Spøg, en Spot, du ei fortiente!
Jeg burde vidst: den stolte Angantyr
Kan ikke elske den, som afskyer ham.

ANGANTYR.

Lad hende skye! Ha, ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Elskeren kan hade!

THUSNELDA.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa

Din Hevnlyst være, da et Kongedom,
Først nys erhvervet, ei kan holde dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Hledre!

ANGANTYR:

Og er det sagt, huldsalige Thusnelda!
At Hevnlyst ene var den Krog, som drog mig?

THUSNELDA.

Du est forvirret.

ANGANTYR.

Blomstrende Fyrstinde!
Hvor herligt hæver du dig, høi og velskabt,
I den kulsorte Dragt. Jeg troer at skue
Min Skiebnes Norne for mig, seer jeg dig,
Med lyse Stierner om en venlig Pande.

THUSNELDA.

Har Angantyr i Skaane lært at smigre?

ANGANTYR.

Tilgiv!

THUSNELDA.

Hvor gierne jeg tilgiver dig.

ANGANTYR.

Det danske Folk dig kalder Svarteham
For denne Dragts Skyld, som du aldrig skifter.
Man skulde troe at see et skummelt Væsen
Ved Lyden af dit Navn. Hvor vidt forfeilet!

THUSNELDA.

Den sorte Dragt blev et frivilligt Valg,
Tegn paa min Smerte, Udtryk for min Kummer,
Fra Øieblikket, da jeg maatte friste
Mit Liv ved Ingilds Side.

ANGANTYR.

Ha, Thusnelda!
Jeg føler og deeltager i din Skiebne.

THUSNELDA.

Hvad vælter du i Hiertet, Angantyr?
Meer end sædvanlig tankefuld og mørk.

ANGANTYR.

Een Tanke veed jeg os besiæler begge:
Foragt for Ingild.

THUSNELDA.

Ellers ingen anden?

ANGANTYR.

Den veed jeg vist du deler med mig.

THUSNELDA
for sig.

Vidste
Jeg halv saa sikkert, at du deelte min!
Høit.
Ja, jeg tilstaaer det, jeg foragter Ingild.
Og har jeg ei den største Ret dertil?
Hans Fader tvang min Fader, Saxlands Konge,
Med overlegen Magt. Grumt maatte Sverting
Da bære Trælleaaget, give mig,
Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.
Men Sverting hevned sig: han indebrændte
Den stolte Frode, da han holdt sin Bøn
I Auk-Thors runde Tempel paa Thorsager.
Det veed min Ingild, veed, at Sverting dræbte
Hans Fader, og dog kalder han ham Ven,
Og elsker Dattren af sin Faders Bane.

ANGANTYR.

Ved Thor! med Uret sidder Ingild Konge
Paa Hledrestol.

THUSNELDA.

Hvad Andet? Var ei Frode
Den yngste Søn? Var Olaf ei den ældste?
Og grunder sig paa Stærkodds grumme Mord,
Hvortil ham Hledregoderne forførte,
Ei Ingilds hele Ret?

ANGANTYR.

Jeg veed det vel.
Min Fader Halfdan havde større Krav
Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
Min Fader arved Skaane efter Modren,
Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
Halv ægte Blod af den uskyldig Dræbte.

THUSNELDA.

Ei sandt, min Angantyr! den høire Arm
Alt skammer sig, fordi den ei er smykket
Saa kongeligt og gyldent, som den venstre?

ANGANTYR.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
Min Higen og mit Hiertes Længsel dig.

THUSNELDA.

To Sceptre styre Jorden, Angantyr!
Det ene Styrke, og det andet Skiønhed.
Det første er af Jern, et blytungt Spiir,
Som tvinger Mængden under Aag; det andet,
Af Guld og smykt med Ædelstene, straaler
I Yndighedens Haand, og kuer ofte
Den store Jordens Helt, som eier hiint.

Det leder til frivilligt Slaveri,
Og tvinger Slaven til at kysse Lænken.
Kong Ingild overlod mig hiint af Jern;
Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
Var Haanden værdig til det andet Scepter,
Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
Det staaer kun til dig selv at gribe hiint,
I Fald du hylder det, som alt Naturen
Mig har paa Vuggen lagt. — Nu har jeg talt,
Og evig skal ubrødelige Taushed
Forsegle fra i Dag min Læbe, hvis
Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
I Fald du — ha, den værste Mulighed —
I Fald du spotter. Men, ved hiin Thuiskon!
Som du, forstaaer den stolte Svarteham
At hade bittert, som at elske sødt.
Vælg nu, hvorledes du vilst vinde Danmark:
Ved blodigt Had, ved fredsæl Kiærlighed!
Du staaer med Valgets Vægtskaal i din Haand.
Jeg overlader ganske til dig selv
At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
Der har den største Vægt.

Hun gaaer.

ANGANTYR
ene.

Der blæste Luren,
Nu kan vi kaste Tærninger i Skiold.
Frisk, Angantyr! du ynder Lykkespil. —
End staaer du uden Skyld paa Randen af
Den sorte, vilde Lidenskabens Flod —
Styrt dig i Elivagas Svovelbølge,
Og, som en knækket Gran, skal Voven bære

Din siunkne Bul til Underverdnens Huler.
Ærgierrighed -- Forfører! fæle Loke! —
Man siger, der er Koglekraft i Guldet,
Det lokker Synden, og fordærver Hiertet.
Ubunden maa jeg være ved mit Valg.

Han tager Guldringen af sin Arm, og lægger den hen.

Lig der! En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. Nu, saa vælg da, Konge!
Skalst du forraade Ingild, hykle Elskov
For Svarteham, og styrte Helga? — O,
Hvi kan jeg ikke stryge Kiærligheden
Af Hiertet, som af Armen denne Ring?
Send mig en Alf fra Breidablik, o Baldur!
Som staaer mig bi mod Fristelsen. — Hvem kommer?

HELGA kommer; i det hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igien.

ANGANTYR.

Bliv, Helga! bliv! Alfader sendte dig.
Spar, spar paa dette korte Øieblik!
Hvert Blund er Sædkorn til en vigtig Fremtid.
Hør mig!

HELGA.

Hvad vilst du mig? Vilst du igien
Mig overvælde med din vilde Vredes
Uskaansomhed! Slip mig! Jeg kiender dig.

ANGANTYR.

Hør mig! Ha, Helga, Helga, grumme Mø!
Dig er det! dig! Du est den onde Alf,
Som har omspændt, som har forført mit Hierte.
Mit Blod flød roligt, som den klare Kilde
Igiennem Nøisomhedens lave Dal;
Du fikst det til at koge, til at sprudle

Meer glohedt, end den hede Straale Vand,
Som fnyser skumfuldt giennem Geisers Rift.
Ha, løn min Elskov med Gienkiærlighed,
Og mere snar, end Foraarsskyen skifter,
Skal Ulven sig forvandle til et Lam!
Hvad ønsker du? En Yngling? Jeg er ung.
En Helt? Alt Skialden siunger om min Daad.
En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.
En høvisk Svend? Naturen var ei karrig,
Da den udrusted mig. En trofast Beiler?
Mit Hierte hænger fastere ved dig,
End Stiernen ved sin Himmel.

HELGA.

Angantyr!
Jeg elsker Eigil, kan ei elske dig.
Det veedst du, og du tvinger ei min Hu,
Om ogsaa hundred Gange du omskifted
Med Venlighed og Kiærtegn dine Trusler.

ANGANTYR.

Saa haant afviser du min Kiærlighed?

HELGA.

Med Mildhed har jeg ofte svaret dig;
Dit Ord var stedse, som den Druknes Ord.
Du har fornærmet, høist bedrøvet mig.
Med Trusler vilde du min Villie tvinge;
Ha, du kanst troe at elske, og kanst troe,
At Kiærligheden tvinges? Du kanst elske,
Og være haard og grum mod den, du elsker?

ANGANTYR.

Ved Freias Luft, jeg elsker høit —

HELGA.

Dig selv;
Ei Helga. Bild dig ei det Blændværk ind!
Du havde Lyst at flette hendes Ungdom
Med flere Blomsterknopper i din Krands.
Du vilst, og bliver rasende, fordi
Den svage Mø sig sætter mod din Villie.
Nu skal jeg tvinges til den usle Fengo;
Men, Stolte! bi! end er ei Dagen endt.

ANGANTYR
med dæmpet Harme.

Nu, Helga! tving dig, see, jeg tvinger mig.
Vær blid og snild, viis, at du elsker Danmark
Og Ingild! Kaster ikke Skibet Anker
I Fredens Havn, naar det seer Stormen rase?
Afværnes ei med høie Bolværk Søens
Indbrud, naar svanger den vil overskylle
Det flade Land? Bevares Luen ei,
At den ei slaaer sin Tand i Hyttens Biælker?

HELGA.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
Jeg frygter længer ei din Vredes Lue.
Du skalst ei tvinge Danmarks Kongemø
Til den, for hvem mit Hierte maatte grue.
Du skalst ei trodse Ingild, skiøndt hans Giest,
Og blande Bitterhed i hver en Fest.
Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
Og han giør atter Danmark frank og fri.
Han fastner Jernet om den gamle Stage,
Han giennemborer den forvovne Drage,
Den krymper sig — og Faren er forbi.

Hun gaaer.

ANGANTYR

kaster sig hen, og skiuler sit Ansigt i sine Hænder; derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igien om sin Arm, og raaber:

Svibdagger!

EN SVEND

kommer.

Herre!

ANGANTYR.

Dronningen! Thusnelda!

Fyrstinden! beed —

SVENDEN.

Hvad, Herre?

ANGANTYR.

Svarteham —

Hvor er hun?

SVENDEN.

I sit Fadebuur.

ANGANTYR.

Forgifter

Hun Maden til sin Mand?

SVENDEN.

Hielp, Thor! min Herre!

ANGANTYR.

Forræder! vilst du røbe mig?

SVENDEN.

Hvad røbe?

ANGANTYR

drager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ.

Dø, Niding!

SVENDEN.

Naade, ædle Herre! Naade!

Glem ei, du est i Kongens Hal.

ANGANTYR
støder Sværdet i Balgen.

Tak Thor
For disse Vægge! — Vel, behold dit Hoved,
Gak hen dermed til Dronningen; jeg ønsker
At see Fyrstinden, og det her paa Stand.

Svenden gaaer.

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!
Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.
Men — gik ei Hervør ind i Heltegraven,
Og hented Tyrfing? Brudt er alle Skranker
Imellem Levende; skal Døde kun —

THUSNELDA kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.

ANGANTYR.

Ja, deiligste Fyrstinde! jeg er din.
Jeg elsker, jeg tilbeder dig! Mit Hierte
Formaaer ei meer at dølge dig sin Attraa.
I Fald du skienker mig din Kiærlighed,
Da var ei Freier, da han vandt sin Gerda,
Meer lykkelig, end jeg. Men, stolte Dronning!
Glem ikke Brudegaven: Siølunds Rige,
Og Ingilds Død — og Helga bundet til
Den usle Fengo.

THUSNELDA.

Angantyr! du elsker?

ANGANTYR.

Dig, Huldeste! Kun Frygten bandt min Læbe.

THUSNELDA.

Du est i Oprør.

ANGANTYR.

Tvivler du? See, Dronning!

Her hæver jeg min Haand mod Valhals Hvælving,
Dens Lynild slaae, dens Torden knuse mig,
I Fald jeg hykler Elskov.

THUSNELDA.

Angantyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freia, det var denne Manddoms Lue,
Som smelted mig. Men er da kun din Elskov
Et Krampetræk?

ANGANTYR.

Sværg, Svarteham! sværg helligt,
At du mig skaffer Hevn, og Død, og Danmark!
Sværg helligt!

THUSNELDA.

Ved Thuiskon og ved Hertha,
Ved mine Fædreguder: dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had, som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe dette Rige under dig.

ANGANTYR.

Og du skalst vorde min, min elskte Dronning.

THUSNELDA.

Du skiælver?

ANGANTYR.

Faren saae mig aldrig skiælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

THUSNELDA.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

ANGANTYR.

Snart skiller Intet mig fra dig, min Elskte!

Han gaaer.

THUSNELDA
ene.

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Had,
Som binder ham til mig; men lad saa være!
Est du først min — ja, jeg skal vinde dig!
Og vandt jeg dig end aldrig — o, den Lykke
At see ham daglig, nyde Livet med ham —
Ja, Angantyr! mit Hierte elsker dig.
Jeg kunde see dig hade mig som Hustru,
Og lide taaligt; men med Helvedflamme
Mig brændte Nidkiærheden med sin Harm,
I Fald jeg saae dig i en Andens Arm.

Hun gaaer.

SKOV.

KONG INGILD og FLERE JÆGERE med Jagtspyd og Buer.

INGILD.

Her er min Eeg. Hvor gammel, stor og sval!
Det allerældste Træ i Herthadal!
Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
Hvor kølig i den hede Middagsstund!
Kom, mine Venner! sætter eder ned
Med Kongen i det grønne Urtebed.
Husvaler eder her et Øieblik!
Man bringer os en kølig Lædskedrik.
Det raske Dyr, saa let og snart det var,
Saa var dog Ingilds Piil end mere snar.
I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
Og bærer den med Lystighed og Bram
I Kongeborgen ind for Svarteham,

Beed hende lønne Gaven med et Smiil!
Til hendes Ære traf den Kongens Piil.

Tienerne gaae.

Nu lader Miøden rundt om Træet gaae!
I Svende heller ei tomhændet staae!
Hist bag den blomsterhvide Slaaentorn
Hensætter eder, løfter eders Horn,
Og lader Malmet med sin fulde Lyd
Udtrykke Skovens Lyst og Hiertets Fryd.

Der blæses i Horn, medens Miøden ombæres.

INGILD.

En herlig Lyd! en huld, fredsalig Klang!
Man troer at høre hvide Alfers Sang.
Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
Den hæse Hvinerske, som vækker Krig?
O, Held den Drot, som atter i sit Land
Fremvirke kan Uskyldighedens Stand!
For ham vel Sværdet ei paa Skioldet slaaer,
Men Axet bølger guult, og Møllen gaaer;
Og er ei Sagas Mund hans Æres Tolk,
Saa priser taust ham et lyksaligt Folk.

SKIALM.

Tys! hvad er det? Jeg hørte Larm i Træet.

VINGULF.

Det var en Ørn, som tog sin Hvile der;
Den spændte Vingen vredt, og iled bort,
Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

INGILD.

Hvi saa?

VINGULF.

Troer du, at Ørnen sidder rolig

I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?
Hvortil gav Himlen den sin skarpe Klo,
Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
Mon Vingen til at vifte sig for Hede?
Mon Kloen for at bringe Mad til Mund?
Mon Næbet for at snadre Egenroes?

INGILD.

Saa gammel som du est, saa vild est du.

VINGULF.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
Som giør en Flue til en Elephant,
Og Elephanten atter til en Flue.

INGILD.

Du veedst min Villie: jeg vil ikke høre
Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Konge,
Fordi han er fredsalig, mild og venlig!

VINGULF.

O, gid du straffed min forvovne Tunge
Med Strengheds Kraft! Glad iilte jeg til Odin,
Naar jeg saae Danmark styret af en Helt.

INGILD.

Dit onde Lune, Alderdommens Rynker
Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
Min Pande er saa glat, som Sommerhimlen,
Berøvet hver en Sky. Op, mine Mænd!
Til Borgen! Svarteham, min gode Hustru,
Os venter med et veltillavet Maaltid.
Fort! spiller os et lystigt Jægerstykke
Paa Veien giennem Skoven til min Hal!

VINGULF.

Saaledes sidder Fluen i sit Solskin,
Inddrager Næring med sit Sugerør,
Kroer sig i Varmen af de lette Vinger —
Og mærker ei til Edderkoppens Traade,
Før den er spundet ind i Dødens Net.

INGILD.

Frisk, mine Børn! et lystigt Jægerstykke,
Som overdøver denne vrantne Gubbe!

De gaae bort under en rask Musik.

ANGANTYR
kommer fra den anden Side i dybe Tanker.

»Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!« —
Den blinde Hob ham holder for en Halvgud;
Den Kloge troer, at Valhal hevner Olaf,
At ei han kan døe, før han døer af Sot.
Hvordan det er — han er en Avindsmand
Med unaturlig Kraft, som spotter Døden.
Mod Trolddomsmagt maa søges Trolddomshielp.
Ei skialv jeg før for Faren af en Kamp;
Jeg søgte den, jeg beilede til Æren.
Af Ære har vi nok, nu vil jeg Hevn,
Og Hevn sig vover ei, som Æren, ud
Paa Farens Glatiis, den vil Sikkerhed.
Ja, jeg maa vorde Konge, Helga straffes,
Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette skee!
Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
Om Halfdans Sværd, hvad har jeg da at frygte?

Han grunder.

Men — man opbryder ei paa Maae og Faae
Steenkisten, som omhvælver Valens Been;

Forstyrrer ei for Ingenting den Døde.
Man siger: ved det mindste Krukken skiælver,
Fortæres Dødens Søn af bitter Qval;
At Askens Ro i Lerets blege Giemme
Er heel nødvendig til den Dræbtes Ro.
Og derfor maa jeg vide sikkert først,
Om og den skaanske Seidmand spaaede Sandhed.
Her boer en Olding. Denne vise Mand
Maa ogsaa spaae mit Held. Han er saa gammel,
At som en bleg og giennemsigtig Skygge
Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
Man siger, han er viis, som Mimer. Spaaer
Det Samme han, som hiin, saa er det klart.

Han banker paa Hytten, EN SNEEHVID OLDING kommer ud.

ANGANTÝR.

Tilgiv mig, Gubbe! hvis et Øieblik
Jeg dig forstyrrer i din Middagshvile!
Man har mig sagt, at ei blot Midienat,
Men ogsaa Middag, naar den lumre Hede
Har dæmpet Livets Virksomhed, og Solen
Sit dødelige Stik nedsender Issen,
Formaaer at mane frem den skiulte Kraft,
Som virker paa hiin Side Muligheden.
Du est en Viis, som lever, siger man,
Fortrolig med tilbagemante Skygger.
Siig mig, i Fald du ellers kiender mig:
Hvad kan jeg virke til min Lykkes Fremme?

OLDINGEN.

Med Halfdans Sværd du tvinge skalst din Fiende.

ANGANTYR.

I Guder! ogsaa du mig dette spaaer?

Oldingen tier.

Ha, jeg har nok. — Dog nei! Forsigtighed!
Man siger, at I Spaamænd staaer i Forbund,
At Iilbud hurtig gaaer imellem eder,
For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
Og lokke Styrken under eders Villie.
See mig i Øiet! har du daaret mig?

Oldingen seer paa ham uden at tale.

Tilgiv mig! Ha, dit Blik indtrænger sig
Dybt i min Siæl, og faaer den til at skiælve.
Dit Øie, reent forladt af Jordens Ild,
Igiennemdæmres af en luftig Straale,
Som om det sagde: troer du, at en Skygge
Fra Evigheden har et jordisk Maal?

OLDINGEN.

Med Halfdans Sværd du tvinge skalst din Fiende.

ANGANTYR.

Jeg skal! jeg skal! — Dog bi! Har ei dit Ord
Maaskee en dobbelt, billedlig Betydning?
Hvi taler eders Viisdom steds i Gaader?
Maaskee med Halfdans Sværd du kunde mene
Hans Kongemagt, hans Vælde. Thi et Spiir
I Heltens Haand er Sværd, og Sværdet atter
Et helligt Faderscepter i den Godes. —
Halfdan var ædel; mener du maaskee,
At jeg, som han, ved Viisdom, lovlig Magt —

OLDINGEN.

Med Halfdans Sværd du tvinge skalst din Fiende.

Han gaaer.

ANGANTYR.

Min Fiende! Helga, Ingild, Eigil og

Stærkodder! — Ha, formaaer jeg dem at tvinge
Ved rolig Dvælen paa den skaanske Kyst?
Tilgiv, du vise Mand! Du harmedes
Ved Angantyrs Enfoldighed; men nu
Forstaaer jeg dig tilfulde. Nu velan!
Op, Angantyr! viis dig din Lykke værd,
Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd.

Han gaaer.

TREDIE HANDLING.

KONGENS GIESTESAL.

THUSNELDA. KIØGEMESTEREN.

KIØGEMESTEREN.

Alt er i Orden, ædleste Fyrstinde!
Til at modtage Kongen og hans Kæmper.
Med Viin er alle Bægre fyldt, og Maden
Staaer færdig til at bæres frem i Skæl
Og paa de brogetmalede Træbakker.
Til Vaabendands har Borgesvendene
Iført sig lette Harnisk, blanke Hielme;
Og Spillemænd med Trommer, Piber, Biælder
Ei heller mangle.

THUSNELDA.

Naar kan Kongen ventes?

KIØGEMESTEREN.

Paa Øieblikket. Intet mangler for
Vel at modtage ham, naar vi kun først
Affærdiget har en uvoren Svend,

Som vover uforskammet sig at trænge
I Giestesalen, liig en buden Giest.

THUSNELDA.

Hvem er det?

KIØGEMESTEREN.

Ingen kiender ham. Han kommer
Med sønderrevne og paltuge Klæder.
Med en Sæk Kul paa Nakken vil han ind.
Jeg straffed ham, jeg bød ham tage Sæde
Ved Døren blandt de øvrige Stakarle,
Og vente, til Almissen skiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

THUSNELDA.

Paa ingen Maade bør det ham tilstedes,
At lades ind. Med anden daarlig Vane
Har vi afskaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Borde
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

KIØGEMESTEREN.

Der vover ingen af Hofkarlene
At røre ham. Hans Øine lyne med
Et Blik, hvortil du aldrig Mage fandt;
Og som man ofte troer at see en Træl
Iklædt en Herredragt, saa troer man her
At see en gammel Konge klædt i Pialter.

STÆRKODDER træder ind.

KIØGEMESTEREN.

Der er han. See nu, om jeg talte sandt!

Han gaaer.

THUSNELDA.

Hvem est du?

STÆRKODDER.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

THUSNELDA.

Saa gak igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for dig.

STÆRKODDER.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, fordum Kæmpe,
Mig have løiet uforskammet for
Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

THUSNELDA.

Hvad har han sagt?

STÆRKODDER.

Tidt har han igientaget:
Skiøndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor,
Som Himlen, hvælved den, som Himlen, sig
Dog mild og giestfri over hver en Isse.

THUSNELDA.

Kulsvier! du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet til din Stand.

STÆRKODDER.

I hver en Stand er Dygtige og Udskud;
Kun Faa beklæde deres Plads med Ære.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere.
De Fleste brænde søvnigt deres Kul,
Af Vane, Vindelyst, født op dertil;
Jeg tænker, mens jeg staaer med Gaffeljernet,
Og vender mine røgindslørte Grene.

THUSNELDA.

Hvad tænker du?

STÆRKODDER.

Nys slog I eders Kroner
Med grønne Løv mod Himlen, fnøs i Stormen,
Og brysted jer med Duggens Diamanter;
Nu smuldnes I til Støv, hvoraf I voxte.
Ydmyg dig, Hovmod!

THUSNELDA.

Altsaa, gode Gubbe!
Er sørgelig din Dont: du brænder Liig.

STÆRKODDER.

Jeg brænder Liig. Men modnes ikke just,
I det jeg damper ud saftgrønne Hovmod,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skiøndt lette, mørke, uden ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, giør lyst og varmt og muntert?

THUSNELDA.

Saaledes hørte før i Dag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere,
Som du, staaer aaben denne Giestesal.

STÆRKODDER.

Det er mig kiært. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

THUSNELDA.

Hvad vilst du Danerkongen?

STÆRKODDER.

Jeg vil brænde
Hans Sløvhed, hærde hans Blødagtighed.

THUSNELDA.

Ha, vogt dig, Gamle!

STÆRKODDER.

Vogt dig selv, min Frue!
Kom ikke mine Kul just alt for nær.
Sandt nok, du smittes ei af deres Farve,
Da du est sort, som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde dig.

THUSNELDA.

Jeg har nedladt mig meer til dig, end billigt.
Ti stille nu, og sæt dig hen paa Bænken!
Det er dig tilladt der at vente Kongen.

STÆRKODDER.

Før takked jeg ei for Tilladelsen. Han gaaer.

THUSNELDA.

Ha, denne Gubbe har forvirret mig.

STÆRKODDER
vender om.

Tillad mig, Frue! dog endnu et Spørgsmaal.

THUSNELDA.

Nu da?

STÆRKODDER.

Hvis er den gamle Harpe hist,
Som hænger der paa Væg med brustne Strænge?

THUSNELDA.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hiemme.

STÆRKODDER.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

THUSNELDA.

Os lyster meer ei høre Harpeklang,

Det er en sørgelig, enfoldig Lyd,
Hvortil kun qvædes kan de gamle Viser.
Den muntre Fløite, Hakkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt slig mørk Tungsindighed.

STÆRKODDER.

Dog hænger den endnu i Kongesalen,
Og, som jeg seer, er den bekrandst med Blomster.

THUSNELDA.

At end den hænger der, er Ingilds Villie;
Med Blomsterkrandse smykkes daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

STÆRKODDER.

Altsaa Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Hakkebrættet
End ei at døve? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, saa kommer han.

Han gaaer hen, og sætter sig nederst.

KONGEN kommer med FØLGE under en Marsch. Dronningen gaaer ham i Møde, og omfavner ham. De sætte sig i Høisædet. SPILLEMÆND og DANDSERE komme. Der dandses en Vaabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skæl og paa Bakker til Giesterne. Viin skienkes i Bægre. Man byder ogsaa Stærkodder, men han vil Intet modtage.

INGILD.

Min Hustru! siig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der med slette, sorte Klæder
Paa Bænken nederst?

THUSNELDA.

Tilgiv, ædle Herre!
Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en selsom Giest, som vel forstaaer

At føie sine Ord. Han paastod, at
Han maatte tale med dig.

INGILD.

En Kulbrænder?

THUSNELDA.

Fast troer jeg, det er kun en Mummedragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

INGILD
staaer op, og gaaer imod ham.

Hvo est du, Gubbe! nederst der paa Bænken?

STÆRKODDER
uden at vende sig til ham.

Før sad jeg øverst.

INGILD.

Ha, Thusnelda!

THUSNELDA.

Herre!

INGILD.

Hvad har du giort? viist slig en Giest til Døren!
Jeg kiender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha, det er —

THUSNELDA.

Hvad? hvem?

INGILD.

Stærkodder!

Min Fosterfader! — Ja, han lever end,
Han kom igien til Danmark, til sin Søn! —
O, lad mig kysse dine Kæmpehænder! —
Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,

Om man uvidende fornærmed eder! —
Tillad mig at omfavne dig!

STÆRKODDER.

Holdt, Ingild!
Tag dig i Agt; du smudsker dit Skarlagen
Paa min tilrøgte Kappe.

INGILD.

Du forbyder
Mig at omfavne dig?

STÆRKODDER

løser sin Kulsvierkappe af, og kaster den hen.

Du understaaer dig
Til at omfavne mig?

INGILD.

Hvad er min Brøde?

STÆRKODDER.

Din Brøde? Ha, var denne Tillid Uskyld!
Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
Hos dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
Ha, du est siunken dybt! Dybt est du siunken,
Du kanst ei længer blues for dig selv.

INGILD.

Hvad har jeg giort? See, Landet nyder Fred,
Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
Har sligt et Overskud, at ei engang
De holder egne Bredder: Hengst og Hors
Drog nys til Skotland, tvang de vilde Pikter.
Hvi harmes du? Jeg sidder roligt paa
Min Kongestol, og samler Fredens Glæder.

STÆRKODDER.

O, du forblindede, du svage Mand!

Hvad kommer Hengst og Hors og deres Manddom
Dig ved? Troer du, at de i Bretland kæmpe
For Egeløv til dig? Snart rive løs
Sig Underkongerne fra Hledrestol,
Som Plankerne fra et forraadnet Bolværk,
Det Bølgen Aar for Aar har underhulet.

INGILD.

Nu har jeg dig; hvad fattes mig?

STÆRKODDER.

Jeg kom
Til Danmark, for at finde Frodes Søn,
Men finder en Ugudelig, som æder
Og drikker med sin Faders Mordere;
Som deler kiælne Sydlings Fraadseri,
Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

THUSNELDA,

som imidlertid har ladet Mængden forføie sig bort.

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
At ei Thusnelda kiendte dig! Hun aldrig
Tilforn endnu dig saae for sine Øine.
Modtag af hendes Haand et kostbart Smykke,
Og bær det om din Arm til Venskabs Tegn!

STÆRKODDER.

Behold du selv din Qvindeprydelse?
Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
Behold dit Spænde, giv det til din Husbond,
Som rager lækker om i Fugles Indvold,
Og øver al sin Harm paa Brød og Sod!

INGILD.

Ha, Stærkodd! alt for dristig er din Tunge.

STÆRKODDER.

Hvi kaster du dit bløde Øie vredt
Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?
Naar togst du Bøder for din Faders Drab,
Du Svoger af hans Bane? Ha, naar Skialden
Besiunger Drottens Idræt, Heltens Daad —
Da svøber jeg mit Ansigt skamfuld i
Mit Skind, thi hvilken Daad har du fuldbragt?

THUSNELDA.

Ha, denne vrantne Gubbe maae vi muntre.
Ord er mod ham, som Pile mod en Søbiørn,
De bore sig ei giennem Huden. Vel,
Saa maa det hulde Spil ham Sindet mildne.
Træd frem, min vakkre Ludolf! øv din Kunst.

En Fløitespiller træder frem, og blæser et kunstigt Fløitestykke.

STÆRKODDER.

Vil I mig tæmme som en Biørn i Mundkurv,
At dandse taaligt efter eders Pibe?
Vil I afrette som en Sidsken mig,
At efterabe, qviddre eders Viser?
Ti stille du, som med udspilet Øie,
Med opblæst Kind og smidig Fingerdands
Vilst vende Heltens Sind med dine Triller!
Ved Thor i Thrudvang, Stærkodd føler meer
For ædel Kunst, end I jert Liv har følt.
Men mange Døgn skal vexle over Hledre,
Før I forstaae at blande Styrkens Malurt
Med Snillets Malt, som udgiør Livets Drik.
Hvi nøies I da ei med hvad I har?
I min Tid sang man Viser ved sin Harpe,
Som muntred Sindet, og forfriskte Hiertet,

I Stedet for at eders Fingerflinkhed
Kun kildrer med sin Klang Forfængligheden.
Gak bort, du smalle, fingerspinkle Piber!
Hvis du ei Andet har at vise mig,
End hvor du snelt kan dække Rørets Huller.
Stik Piben ind! hvis ei, jeg dig skal lære
At give Piben snart en anden Lyd.

INGILD.

Min Fosterfader!

STÆRKODDER.

Nævn mig ikke længer
Ved dette Navn! Har jeg opdraget dig
Til hvad du est?

INGILD.

Spørg Folket, om det vaander
Sig under Ingilds Scepter!

STÆRKODDER.

Er det nok
For Nordens Drot, ei at bedrive Ondt?
I Fald du føler hos dig Hyrdens Dyder,
Kast Purpret, klæd dig i hans Faareskind,
Byt Kongespiret med hans Hyrdestav,
Vogt Faar og Geder; men formast dig ei
Med slig Spagfærdighed at styre Mænd!

INGILD.

Du dømmer mig for haardt.

STÆRKODDER.

Du gaaer i Drømme,
Og veedst ei, hvad der foregaaer omkring dig.
Hvor var det muligt dig i Odins Lund
At ægte h e n d e, din Blodfiendes Datter?

INGILD.

Du kiender ei til Elskovs Magt.

STÆRKODDER.

Ved Thor,
Din Faders Minde burde du at elske.
Du elsker den, som hader dig? Hvor feigt!

THUSNELDA
omfavner Ingild.

Min ædle Husbond! o, det veed dit Hierte,
Hvor kiær du est min Siæl.

STÆRKODDER.

Ha, falske Qvinde! —
Og nu din Søster! hende vilst du giøre
Til Nidingens, den usle Fengos Hustru?

INGILD.

Jeg havde lovet hende Angantyr,
Hun afslog ham, hun følte ingen Elskov,
Jeg slutted denne Pagt, og giorde atter
Mig Angantyr til Ven, en sielden Mand
Til Svoger — og min Søster er forsørget.

STÆRKODDER.

Forsørget! ja, af Kummer dybt nedbøiet.
Hun skal ei ægte Fengo!

INGILD.

Kan jeg bryde
Mit Løfte?

STÆRKODDER.

Og hvor er den knøve Beiler?

INGILD.

Jeg har i Dag ei seet ham; men i Morgen
Er Brylluppet bestemt.

STÆRKODDER.

Du seer ham aldrig.
Han er en fangen Mand. Hans Elskovshede
Nu svales dybt i Rummet af mit Skib,
Som fører ham til en af mine Borge
Paa Norges Kyst i sine gyldne Lænker.

THUSNELDA.

Umuligt! saa vidt du fordrister dig?

STÆRKODDER.

Mit Mod gaaer endnu længer, Svarteham!
Nu Raden er til dig.

THUSNELDA.

Ha, Kongemorder!
Min Høihed skal ei krænkes af din Frækhed.
I dette Øieblik jeg viger dig;
Men skiælv for Fremtiden!

STÆRKODDER.

Hist staaer min Fremtid
I Evighedens Blaa. Hvad nu jeg handler,
Er Daad, som bringer mig Forløsningstimen
Alt mere nær. Men gaa! det sømmer sig
Ei, at du hører paa din egen Skiændsel. Hun gaaer.

INGILD.

Tag Bindet fra mit Øie, viis mig Alt!
Beviis, at jeg har Uret, led mig, ret mig!
Jeg følger dig — som i min Barndom — blindt;
Kun ei forstyr mig i min Tro paa hende!

STÆRKODDER.

Hun hader, afskyer dig, og er dig utro.

INGILD.

O nei, o nei!

STÆRKODDER.

Hun elsker Angantyr.

INGILD.

Hun agter ham.

STÆRKODDER.

Og hun foragter dig.

INGILD.

Saa vil jeg meer ei leve.

STÆRKODDER.

Svage Konge!

INGILD.

Ha, skab mig stærkere, hvis du formaaer,
Men skield mig ei, skield paa Naturen, at
Den ikke smedded mig af haardre Malm!
Det veed den gode Baldur hist, min Siæl
Er aaben, blid, fiern fra Forstillelsen.
Jeg vil det Gode, følger gierne Raad,
Og letter fro den Undertryktes Byrde.
Jeg elsker Livet og dets muntre Glæder,
Men aldrig glemte jeg endnu, med Omhu
At tænke paa mit Folk. Min Fader leved
Lang Tid i Fred; den gyldne Tid besiunges
Endnu af Skialdene, som Danmarks bedste
Og lykkeligste. See, jeg stræbte efter
At holde den. Det var forgieves!

STÆRKODDER
mildere, men mørk.

Ingild!
Du est uskyldig. Hvad kanst du derfor,
At ei Naturen danned dig til Drot?

Ha, Ingild! Skylden falder kun paa mig.
Hvi hialp jeg din forvovne Fader med
At rive Sceptret af hans Broders Haand?
Nu kommer Straffens Time.

INGILD.

Ha, Stærkodder!

STÆRKODDER.

Forbrydelser kan skee — de kan forsones;
Jeg har, og skal snart reent forsone min.
End følger den ulykkelige Skygge
Mit bange Blik, hvergang Fuldmaanen gløder,
Bleg, med en blodig Dug om sine Saar.
Snart skal vi begge nyde Ro hos Odin.

INGILD.

Stærkodder! vilst du døe?

STÆRKODDER.

Først redde Danmark.

INGILD.

Til hvem staaer da dit Haab?

STÆRKODDER.

Til ungen Eigil.
Han er en diærv, en velerfaren Helt,
Han elsker Helga, bringer Agdes Rige
Til Danmark — og skiøndt jeg har gyst for ham,
Saa er dog ogsaa det en Grund for mig.

INGILD.

Og hvilken?

STÆRKODDER.

Eigil har en mægtig Liighed
Med hiin, den rette Konge. Saaest du aldrig
Din Faders Broder? Nei, du est for ung.

INGILD.

Han ligner Olaf?

STÆRKODDER.

Tvende Draaber Vand,
To Blade paa et Træ har mindre Liighed.
En Hændelse! jeg har jo talt med ham,
Han er en Normand, han er Eistens Søn.
Men lige meget! Der er Slægtskab i
Naturen undertiden, som ei Fødslen,
Men Liighed kun i Træk og Væsen tyder.
Giv Eigil Helga, lad ham arve Danmark!

INGILD.

Velan!

ANGANTYR er kommen ind med sine OTTE BRØDRE, og har hørt de sidste Ord.

ANGANTYR.

Først æskes han paa Liv og Død
Til Kamp, med dig, af mig og mine Brødre.

STÆRKODDER.

Ni kun mod To? ei Fleer? Vel, tappre Helte!
Jeg tager imod Kampen paa hans Vegne.

ÁNGANTYR.

Staa fra dit Forsæt, overtal Kong Ingild
At give Helga m i g, saa er vi Venner!
Jeg er af Frodes Blod, af Olafs Blod,
Din Konges Brodersøn, alt Drot i Skaane,
En nær, en farlig Fiende — kraftig Ven.
Alt taler til min Fordeel.

STÆRKODDER.

Helga elsker
Ung Eigil, Eigil hende.

ANGANTYR.

Jeg, som han.

STÆRKODDER.

Elsk! Ingen kan forbyde dig at elske;
Men Kiærlighedens Pagt er vexelsidig,
Og sanddru Elskov er uegennyttig.

ANGANTYR.

Der ligge vore Handsker.

De kaste dem for ham.

STÆRKODDER.

Sæt din Elskov
I Skaane som Veirhane paa din Borg!
Den dreier sig til Had ved mindste Vind.

ANGANTYR.

Vi vente din.

STÆRKODDER.

Der, tappre Angantyr!
Der har I begge mine. Een for mig
Og een for Eigil. Naar I dele dem,
Saa bliver der en Finger høit til Mands.

Han gaaer til Døren, og raaber:

Hasting!

HASTING

kommer.

Min Husbond!

STÆRKODDER.

Saml de Handsker op,
Forvar dem vel!

HASTING.

Ha, hvilken deilig Hob!
Man skulde troe, jeg var en Handskesmed,

Naar man mig saae med slig en Mængde. Skade,
At de er alle til den høire Haand!

Stærkodder taler sagte med Hasting; han gaaer.

INGILD.

Du tager imod Kampen mod dem Alle?

STÆRKODDER.

Jeg tager imod Kampen, ei alene
Mod disse, men imod saa mange, som
Sig vove for min Haand.

ANGANTYR.

Hvorledes ønsker
Du Kampen: Een for Een, hvad heller Alle
Paa een Gang? Valget overlades dig.

STÆRKODDER.

Naar mange Hunde søge mig tillige,
Da pleier jeg at slaae imellem dem,
Og spørger ikke, hvo der bider først.

ANGANTYR.

Saa vente vi dig da med ungen Eigil
I Skoven næst herved, ved Halfdans Grav,
Endnu i Aften, inden Solen synker.

STÆRKODDER.

Jeg lover jer, I skal ei see den synke.

ANGANTYR.

Ni stærke Sværd troer du at kunne døve?
Jeg veed, hvor der er et, som fælder dig.

Han gaaer med Brødrene.

HELGA

fra den anden Side.

Min Fosterfader! Guder! er det sandt?
Min Eigil, du, mod Ni, ni lumske Fiender?

STÆRKODDER.

Vær freidig, Helga! viis dig Frodes Datter.
Jeg dig paalægger strax at stævne Eigil
Fra mig til Halfdans Gravhøi, hvor han møder
Bevæbnet! Giør ei Fienden Tiden lang!
Naar du os seer igien, er endt din Frygt,
Og Morgendagen, som bestemte dig
Til Fengos Brud, skal skue dig som Eigils.

Til Ingild.

Farvel, min Søn! Jeg gaaer at rydde ud
En Tornebusk med ni forvovne Grene,
Som længe bredte sig i edérs Skygge,
Og trued med at rive jer til Blods.
Fat Mod endnu!

Til Helga.

Og du, tab ikke Modet!

Han gaaer.

HELGA.

Min Broder! du tilsteder —

INGILD
omfavner hende.

Himlen giøre
Dig mere lykkelig, end Ingild, Helga!

Han gaaer.

HELGA.

Ha, som den stærke, velanvendte Gift,
Jeg seer alt Stærkodds Lægemidler virke.
Men, Guder! ogsaa Helga rystes af dem.

THUSNELDA kommer, og seer sig forsigtig om; da hun ingen Andre finder end Helga, gaaer hun rask hen imod hende.

THUSNELDA.

Har Stærkodd taget mod Udfordringen?

HELGA.

Naar afslog slig en vældig Herre Kamp?

THUSNELDA.

Og Eigil?

HELGA.

Jarlen svarte paa hans Vegne.

THUSNELDA.

Hvo underretter Eigil?

HELGA.

Jeg.

THUSNELDA.

Du selv
Vilst være Dødens Bud for den, du elsker?

HELGA.

Jeg elsked Eigil ei, var han ei Helt.

THUSNELDA.

Stærkodder venter ham ved Halfdans Grav?

HELGA.

Paa Øieblikket; derfor maa jeg ile
At varsle Eigil.

THUSNELDA.

Helga! hør et Ord:
Skiøndt du mig troer mod dig stifmoderlig,
Saa bærer jeg dog Omsorg for dit Vel.
Hvi vilst du underrette Eigil? Bliv!
Besidder Stærkodd meer end Heltekraft,
Saa fælder han de stærke Kæmper ene;
Er han en Olding som en anden Gubbe,
Hvi styrter du din Ven i Dødens Afgrund?

HELGA.

Hvad Æren byder, kan ei Frygten hindre.

THUSNELDA
betænker sig.

Bliv!

HELGA.

Ellers lyder jeg dig, høie Frue!
Tilstede var her Ingen, uden jeg,
Som kunde bringe Eigil Efterretning.

THUSNELDA.

Slet Ingen?

HELGA.

Nei.

THUSNELDA
for sig.

En Straale i min Sky!
Befalende.
Du bliver!

HELGA.

Hvad? Ha, Intet skal mig hindre!
Du vilst?

THUSNELDA.

Du vover? Ti, forvovne Mø!
Er jeg endnu Fyrstinden, eller ei?
Hvo har paa Hledregaard end at befale?
Hun aabner et Sideværelse.
Her gaaer du ind, og vover ei et Ord,
Før Svarteham tilsteder det.

HELGA
raaber:

Min Broder!
Min Fosterfader! Ha, Forræderi!

THUSNELDA.

Skrig, til du brister! Ingen hører dig. —
Vagt!

Vagten kommer.

Følger Kongens Søster ind i Buret!
Bevogter hende! Ingen vove det,
At lade hende ud, før jeg befaler;
Og hvis maaskee hun skulde daarlig prøve
At giøre Larm, saa er det eder paalagt
At hindre det, og dæmpe hendes Røst.

HELGA.

Ha, Slange, sno dig kun i dine Bugter;
Du skalst ei seire.

THUSNELDA.

Fører hende bort!

Helga føres bort.

THUSNELDA

ene.

Nei, Angantyr! din Heftighed ei styrter
Forhadte Magt. Har du ei lært af Tigren
At ligge bøiet taus paa dine Labber,
Med stive Øine, før du springer til?
Har ingen Vandringsmand fortalt dig om,
Hvordan man dækker Gruber tyndt med Riis,
Hvori den plumpe Elephant skal styrte?
Du higer efter Hevn, og søger Faren! —
Men end er Haab. Naar Eigil ikke møder,
Opsættes Kampen, og den vilde Stærkodd
Maaskee forbittret sværger Eigils Død.
Mit Iilbud gaaer: Alt samler sig en Hær,
Som støde skal til Angantyrs ved Ringsted.
Den frygtelige Slange skyder Ham,
Forlader Kløften, førend Muren styrter.
Hun lægger af den Dragt, som Smerten bød;
Høi Hevnlyst farve skal Heltinden rød.

Mit Spyd skal blinke, Intet Modet rokker,
En speilglat Hielm skal skiule mine Lokker.
Den raske Skioldmø ingen Fare skyer.
Hevn er mit Kampskrig, Hevn — og Angantyr!

Hun gaaer.

HALFDANS GRAV.

Det Indre af en Jordhule. I Baggrunden hans Askekrukke i en Fordybning i Væggen; over den hænger hans Vaaben og Hærklæder.

ANGANTYR
kommer.

Brudt er den sorte Skorpe, som adskiller
Det muntre Liv og Verden fra den Døde.
En spinkel Straale giennem Riften spiller
I Graven ind fra Markens Aftenrøde.
Med Bæven knager Sønnens sagte Fied
I Faderens, i Heltens Hvilested.

Nu staaer jeg her. Her giemte de hans Støv.
Ti, ti, mit Bryst! nu er ei Tid at sukke. —
Jeg seer en Krands af falmet Egeløv
Omflette bleg den blege Askekrukke.
Hans Hielm, hans Harnisk, Skioldets runde Værn,
Og over dem — det frygtelige Jern.

Tilgiv, Einheria! slig natlig Færd;
Tilgiv, om jeg forstyrrer dig herinde!
Det er mig spaaet, at med dit brede Sværd
Jeg sikkert tvinge skal min stolte Fiende.
Forund mig det! Du bruger det ei meer,
Det blinker ørkesløst ved Krukkens Leer.

Han standser.

Ha, Angantyr! den Daad, du nu begaaer,
Er ingen Heltedaad. Du est forfærdet;
Bleg som en Qvinde du i Mørket staaer,
Og strækker skiælvende din Haand mod Sværdet.
Vee den, som tør forstyrre Gravens Ro! —
Tys! Var det ei, som det fra Dybet loe?

Ha, jeg vil gaae igien. Jeg har en Flok,
Som lyder mig, hugprude, stærke Helte.
I Nordens Land er der jo Sværde nok,
Det bedste kan jeg spænde ved mit Bælte.
Hvi røver jeg min Fader Gravens Pryd?
Fortiener sligt et Tegn ei Heltens Dyd?

Men — om jeg ganske sagte vover mig,
Naar ikkun ei jeg Urnens Aske ryster —
Jeg Sværdet eie maa, thi kun ved dig
Jeg vorder Hersker paa de danske Kyster;
Ved dig jeg kun mod Stærkodd kan bestaae.
Jeg nærmer mig den frygtelige Vraa.

Men langsomt! at for Alting ei jeg rokker
Det ædle Støv, til Qval for Dødens Søn. —
En Trækvind giennemsuser mine Lokker.
Ha, stille! Først til Guderne en Bøn!

Han kaster sig ned, men springer strax op igien.

Forsagte Helt! giør, hvad du ei kanst lade.

Han ræk̃er efter Sværdet.

Det viklet er i Urnens Egeblade.

Gaaer atter frem i Hulen, og grunder.

Ha, det er dog vel Digt, hvad Gubber qvæde:
At hvergang Askekrukken lider Brøst,

Da høres Spøgelset om Natten græde,
Og vaande sig med fæl og ængstlig Røst;
Einherien forlader Valhals Sæde,
Og Aanden søger Jorden uden Trøst;
Hel jager den, naar det ad Qvælden lakker,
Til Niffelheim med Myg og Aftenbakker.

Digt! Digt! For længe dvæler jeg herinde.
Det første Skridt er giort — nu freidigt Mod!
»Med Halfdans Sværd du tvinge skalst din Fiende!«
Saa kom da du, som skalst udøse Blod!
Alting er roligt, tyst, den Døde sover,
Jeg skiælver ei — det raske Greb jeg vover.

Han griber Sværdet med skiælvende Haand, men river med det samme Askekrukken ned, saa at den falder paa hans Hielm, sønderslaaes, og overstøver ham med hans Faders Aske. Han staaer forstenet af Skræk og Fortvivlelse. BOLVER kommer.

BOLVER.

Ha, Dvæler! kom! hvad nøler du herinde?
Har du endnu ei fundet Sværdet? -- Thor!
Hvad seer jeg? Angantyr, stiv som en Støtte!
Bestøvet — Guder! af vor Faders Aske!
Ulykkelige Søn! hvad har du giort?

ANGANTYR

sønderknust, med stigende Fortvivlelse.

Kom mig ei nær — jeg brænder!

BOLVER.

Kunde du,
Naar endelig dig Overtroen drev,
Ei tage det med Lempe, uden voldsomt,
Ugudeligt at spilde Krukkens Støv?

ANGANTYR.

Nei!

BOLVER.

Raser du? Hvorfor ei?

ANGANTYR.

Nei! — nei! — nei!
Med Lempe? Daare! det er dig, som raser.
Begaaes Misgierninger med Lempe? Nei!
Og vilst du vide, hvi jeg knuste Urnen
Hvi Urnen knuste mig — saa læs det hist
I Nornens klare Væld! Der skrev det Skuld
Med Mørkets Griffel paa en flygtig Vove.

BOLVER.

Sværm længer ei i Graven her, men følg mig!
Hevn dine arme unge Brødre, som
Af Iver og af Kierlighed för dig
Frivillig styrted sig i Dødens Strube,
Og sank for Fiendens Sværd.

ANGANTYR.

Hvad? mine Brødre?
De faldt?

BOLVER.

De vilde ikke vente dig,
Og Stærkodd vilde ikke vente Eigil.
De stred — og sank, som Ax for Bondens Lee.
Jeg er den Eneste, som flygted hid
For at forstærke mig til Hevn med dig.
Nu har du Halfdans Sværd; kom! tving din Fiende!

ANGANTYR.

Ja — jeg skal tvinge ham.

BOLVER.

Saa kom!

ANGANTYR.

Giv Tid!
Du vilde ikke troe, da jeg dig sagde
Saa vist —

BOLVER.

Jeg troer det, naar du viser det.

ANGANTYR.

Strax, Bolver! strax! Men at den snilde Seidmand
Paa Fyrisvold, den vise Olding her
Saa roligt, sikkert kunde spaae mig det!
Ved Thor, der gives Øine, som see klart
Igiennem Rifterne paa Fremtids Tæppe.

BOLVER.

Saa søg din Fiende!

ANGANTYR.

Jeg har fundet ham.

BOLVER.

Han venter os.

ANGANTYR.

Den gamle Halvgud hisset?

BOLVER.

Han, dine Brødres Morder.

ANGANTYR.

Brødres Morder?
Jeg kiender mine Brødres Morder: Den,
Som egged dem til slig uædel Kamp,
Hvorfra Thor vendte Blikket med Foragt.
Han har giort meer, den Samme: han har nedtraadt
Uskyldig Elskovs rosenrøde Blomst,
Afsindig svoret for en troløs Qvinde
En troløs Ed — og styrtet Halfdans Aand

Fra Vingolfs Lofte ned til Helheims Kielder.
Fortiener ei en slig Misdæder Døden?

BOLVER.

Glem al Spidsfindighed, viis dig som Helt!

ANGANTYR.

Som Helt? ja, ved min Faders spildte Aske!
Det skal jeg; thi jeg sværger ved hans Qvaler,
At jeg skal tvinge Fienden med hans Sværd.

BOLVER.

Du vilst dog ei —

ANGANTYR.

Laan mig din Haand!

Han lægger den paa sit Bryst.

Føl her!
Her stormer, svulmer den fordømte Fiende,
Som aldrig lod mig Ro Nat eller Dag.
Af alle Hierter, som i Verden slog,
Var dette mig det værste, fiendtligste.
Velan, min Broder Bolver! det er Tid.
Ud! følg mig! ud, ud i den friske Luft!
Her er saa qvalmt. Før Solen synker, sadler
Jeg Odins Hest, og rider til min Fader,
Til Hel, med Hermod over Giallerbro.

BOLVER.

I Guder! Sværdet sidder i hans Hierte.

ANGANTYR

vild.

Med Halfdans Sværd jeg tvunget har min Fiende —
Hielp, Odin! Angantyr kan løse Gaader.

Han falder i sin Broders Arme.

FIERDE HANDLING.

SKOV.

Nat. THUSNELDA i Skarlagen med Hielm og Pandser af blankt Staal, et Spyd i sin Haand. HENDES MØER. Til begge Sider BEVÆBNEDE KRIGERE. I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oplyser Skuepladsen.

THUSNELDA

taler.

Frygteligt vælter
Surtur de røde,
Fortærende Luer,
Skov! i dit Mulm.
Helt er paa Baal strakt.
Aldrig saae Dagen
Fagrere Kæmpe.
Ak! nu omfavner
Slørede Nat ham.
Siunger, I Piger!
Qvæder til Afsked
Helten en Sang!

CHOR AF MØER.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets

Flamme til Støv.
Ak! skal hans Aand sig
Hæve til Valhal?
Eller har Hel alt,
Hulernes Dronning,
Mager sin Arm efter
Dødningen strakt?

THUSNELDA.

Frygtsomme Duer!
Er da kun Tvivl, kun
Angst eders Sang?
Enten til Valhal
Helten sig hæver,
Eller til Helheim
Aanden nedsvæver:
Stort er hans Rygte,
Stærk var hans Dyd.
Siunger et Drapa til
Skioldenes Lyd!

CHOR AF MØER OG KÆMPER.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Angantyrs Navn kan
Baalet ei brænde.
Seneste Fremtid
Navnet skal kiende.
Høien sig reise,
Danmarkis Rige!
Stolt ved din Strand;

Runerne sige:
Han var en Mand!

BOLVER
kommer med en Guldurne.

Jeg bringer dig, hvad Luens Kraft os levnet har
Af Brodren, Helten, Beileren: en Haandfuld Støv.

THUSNELDA.

Meer ædelt, end det ædle Malm, det giemmes i!

Hun river en Qvist af et Egetræ, og slynger den om Urnen.

Lad dette Løv, stumt, som den Tunge, Smerten bandt,
Dog meer veltalende, med sin dunkelgrønne Krands
Forkynde Morgenrødens Lys, hvad du har giemt!

KÆMPERNE
slaae paa deres Skiolde.

Hil Angantyr vor Konges Ry! Sæl Heltens Aand!

THUSNELDA.

Og nu, I gode Stridsmænd: Hisset staaer en Hær,
Som ædelsindet heller lyder Svartehams,
End Ingilds Bud. Hist stander Angantyrs, som nu
Den vakkre Bolver, sidste Æt af Olafs Blod,
Med Rette byder. Bolver! see, her rækker jeg
Min Haand dig over Askekrukkens stolte Guld.
Hevn er vort Haandtryk.

BOLVER.

Hevn og tro Forening.

THUSNELDA.

Ja.

Og nu afsted! Før Eigil og den sølvgraa Helt
Faae Tid at fatte sig, og kalde frem til Strid
De Ingild tro Tilbageblevne, drage vi
Mod Hledregaard, at hevne Sverting, Angantyr

Og Olafs Mord. Flyd, Frodes Blod! for Sværdene.
Og Fakler, kastet i den skumle Kongeborg,
Hvor Svarteham nødsaget var at sukke hen
Sin fagre Ungdom, lyse som et Gienskin høit
Af dette Baal! Hvor Slaget vindes, Fienden faldt,
Skal Høien kastes, Askekrukken sættes ned
Og Runer, ristet paa den brede Bautasteen,
Forkynde Jorden Heltens Død, Thusneldas Hevn!

Hun gaaer; Alle følge.

ET VÆRELSE PAA KONGSGAARDEN.

INGILD. VINGULF.

INGILD.

Har alle Hledrekæmperne forladt mig,
Fulgt Svarteham?

VINGULF.

Ei alle, Herre Konge!
De unge Utaalmodige, som harmtes,
Fordi din Stilhed ei gav deres Mod
En Leilighed at yttre sig; hvis Øren
Stod aabne for den skiønne Havfrus Sang.

INGILD.

Saa Alle blev ei deres Konge troløs?

VINGULF.

De gamle Skiæggede, det tunge Bundfald
Saa let ei lader skylle sig af Kruset;
Bland det med Vand, og end du finde vil
En kraftig Styrkedrik mod Svarteham.

INGILD.

Og du, som ofte murred i min Velmagt,
Som tidt jeg kaldte den uvorne Biørn —
Du?

VINGULF.

Herre! Folk af mit Slags er som Burren,
Vi stikke, krille, men vi hænge fast.
Den lodne Skindpels af den gamle Biørn
I Kulden varmer, naar du fryser i
Det tynde Spind af dine Silkeorme.
Hver Silkeorm er nu en Sommerfugl,
Har spilet Vingen ud, og flagrer om
I Solen af den skiønne Svarteham.

INGILD.

Hvad raader du mig til?

VINGULF.

Jo før jo heller
At samle dine Mænd, at dele Hæren
Imellem Stærkodd, Eigil, dig og mig,
Og ufortøvet ile mod din Fiende.

INGILD.

Saa gaa, blæs Kæmperne til Strid! Jeg vil
Imidlertid idrage mine Jern.

VINGULF.

Jern maa du være, Jern til Marv og Been,
Paa Odins gamle Eeg en vældig Green;
Saa skal vi lære snart den stolte Qvinde,
At Rænker er ei let, som Hør at spinde.

Han gaaer.

INGILD

ene.

Af Svertings sønderbrudte Kongestol

Blev Brudesengens gyldne Stolper opreist;
Og Sverting drak sin Overvinder Troskab
Af samme Horn, som Svarteham sin Brudgom. —
Slig Sæd kan ikke bære gode Frugter.
Giftbrygning var det, Seid af onde Trolde.
Men jeg var blind af Kiærlighed. Hun svor,
Jeg troede gierne. Alt jeg gierne troede;
Kun ei, at hun var trædsk og underfundig.
Nu seer jeg, at der gives smukke Slanger,
Hvis Kam hovmodig topper sig til Krone,
Skiøndt Edderbugen vælter sig i Støv.

Et Slør mig falder pludselig fra Øiet;
Men det er svækket i det lange Mørke,
Og kan ei længer taale Dagens Lys.
Tomt er mit Hierte, øde, som et Huus,
Hvor før jeg daglig traf en Omgangsven,
Den Døden pludselig har røvet mig.

Han betragter sit Harnisk, som hænger paa Væggen.

Og, Ingild Frodessøn! du skulde klæde
Dig nu i disse rustne Kæmpejern,
Der altid var for tunge for din Skulder,
For barske for din fredelige Siæl?
Du skulde drage Sværd mod den, du elsker,
Du, som ei drogst det mod din bittre Fiende?
Tiltvinge dig et Land, som ei er dit?
Som blev din Faders ved en svar Misgierning?

Nei, Rustning! rust! Dig hænger ingen Haand
I Høien over Ingilds Haandfuld Aske. —

Grundende.

Hvad vilst, hvad vilst du da i denne Kreds?
Gaae om til Spot for Børn og gamle Qvinder?

Han drager sit Sværd halvt ud af Skeden, og betragter det.

Stor var min Lyst til hurtig at forlade
Et Samqvem, hvor jeg føler fremmed mig —
Og dog — dog har jeg ikke Mod at banke
Paa den kulsorte Port, som springer op,
Naar Livets Lampe slukkes. — Niding kalde
De stolte Kæmper mig. Jeg er det ei.
Mit Indre giemmer Frø, som anden Tid,
Som anden Sol til Frugter havde modnet.
Sværd var et Værktøi stedse mig for grumt
For den Retfærdige; men Skialden siunger
En Old, da Kongen styred Hyrderne
I Fredens Hytter med en Stav af Valbirk.
I Syden, siger man, udbredes Læren
Om Kiærlighed og Blidhed af en Jesus —
Det havde været Tid og Sted for mig.

Han drager Sværdet.

Mod, Ingild! Mod! Gak did, hvorfra du komst,
Synk i din Moders, i Naturens Skiød.
En ærlig Mand undgaaer Forsmædelsen.
Hvad har du meer at tabe? Intet. Vel!
Saa kom, du skarpe Staal! bid i mit Bryst,
Og viis den Skiælvende, som tyer til dig,
Den første og den sidste Venskabsprøve.

Man hører Nogen komme. Ingild holder inde.

INGILD.

Hvo nærmer sig? Jeg hører sagte Trin.
Hvad har endnu mig Livet at bebude?

Den gamle Ro kommer med en Kurv paa Armen fuld af Frugter og Blomster.

RO.

Forlad mig, at jeg gaaer saa lige ind!
Jeg Ingen fandt i Hallerne derude.

INGILD.

Hvo est du, som saa silde vover dig
I Kongens Gaard? Hvad har du, med at ile?

RO.

I kiender ei, Frigga forbarme sig!
Jer gamle Tiener Ro fra Ingildshvile?

INGILD.

Fra Ingildshvile? hvad?

RO.

Den Urtegaard,
Som I med egen Haand har anlagt, Herre!
Som alt i flere Aar jeg forestaaer,
Og som ei lader til sig at forværre.
Alt trives herligt, Alting staaer saa smukt,
Som om det vinkte, smiilte jer i Møde.
Jeg bringer jer en Kurv af bedste Frugt
Og bedste Blomster, Aarets første Grøde.

INGILD.

Min gamle Ro! du?

RO.

Ei ved Kongens Sal
Det høvisk er at banke paa saa silde;
Men Dagen var saa heed, først Aftnen sval.
Og mine trætte Been ei lystre vilde.
Jeg kiender ei en Siæl i Hledreby;
Saa tænkte jeg: Frisk Mod! du kanst det vove.

Kong Ingild skienker dig et Nattely,
Han neppe kan endnu paa Borgen sove.

INGILD.

Ei end; dog længes hardt den trætte Aand.
At sove, gamle Ven! det er paa Tide.

RO.

Hielp, Thor! I staaer med Sværdet i jer Haand,
Jer Kind er bleg, og eders Læber hvide.

INGILD.

Min gamle Ro! jeg er af Livet kied.
Jeg kiender dig, kan paa din Troskab bygge;
Tidt skienkte jeg dig min Fortrolighed
I Aftenstunden under Ælmens Skygge.
Du komst betids at see din Herre døe;
Min Norne kalder, jeg maa Staven bryde.
Paa Ingilds Grav du dine Blomster strøe!
Din skiønne Frugt formaaer han ei at nyde.

RO.

Ei! hielp mig, Odin! hvordan er det fat?
I vil jert Liv med denne Glavind ende?

INGILD.

Den utro Svarteham har mig forladt,
Og mine Mænd mig troløst Ryggen vende.

RO.

Ei! det var slemt. Men maa jeg sige dig,
Hvad Ro har stedse giort i Ælmeskyggen?

INGILD.

Tal!

RO.

Herre! den, som Ryggen vendte mig,
Den pleied jeg igien at vende Ryggen.

INGILD.

Min Fremtids Bane er bestænkt med Blod,
Mig trykker denne Borg, som Fængselsmuren.

RO.

Søg atter eders Glæde, har I Mod!

INGILD.

Hvor?

RO.

Af dens rene Udspring, af Naturen.

INGILD.

Du troer, at jeg —

RO.

Lad Avind her igien
I denne Borg med sine Tvedragtspile,
Og følg med Ro, med eders gamle Svend,
Til Herthas muntre Dal, til Ingildshvile!

INGILD.

Til Ingilds Hvile!

RO.

Lad dem klamres her,
Lad Hære væbne sig mod vrede Hære!
I aldrig elskte blodig Ledingsfærd;
Hvi vil I Lykkens Kastebold kun være?

INGILD.

Du raader mig —

RO.

At bytte Sværdet med
En Havesegl. Hvorfor da Blod udgyde?
Langt bedre mellem Friggas Urtebed
Med Vandets Straaler tusind Blomster fryde.

INGILD.

Du raader, hvad Stærkodder mig har raadt.
Er der endnu et Haab for Ingilds Dage?
Komst du at holde, før det havde naaet
Mit Hierte, dette Morderstaal tilbage?

RO.

Kast dette Staal, følg med den gamle Ro,
Glem Svarteham og alle utroe Kæmper!
Den hellige Natur er evig tro,
Og Intet Urtens grønne Troskab dæmper.

INGILD.

Ja, Troskab findes i Naturen kun,
Den giør de falske Levende til Skamme.

RO.

Forlad mig det! Pasop, min gamle Hund,
Er mig saa tro, som Ranken er sin Stamme.

INGILD.

Ved Thor! jeg vil forlade denne Hal,
Og vorde Bonde, da jeg Kvonen tabte.

RO.

Gid hver, som I, lød fromt Naturens Kald,
Saa blev han det, hvortil ham Odin skabte.

INGILD.

Farvel: Guld, Hæder, Magt og Stoltheds Lyst!
I vil dog ei misunde mig en Hytte?

RO.

Snart vil I føle med et lettet Bryst,
At I har Intet tabt ved eders Bytte.

INGILD.

Du følger mig til Uskylds milde Bo?
Du være vilst min Ven, mit Livs Ledsager?

Ro.

Hvad var vel Ingildshvile uden Ro?
Forstaaer sig selv; hvis I til Takke tager.

INGILD.

Med Glæde jeg afsiger Livets Glands.

Ro.

Tung er en Krone, let en Blomsterkrands.

De gaae.

SKOV.

EIGIL. HELGA.

EIGIL.

Jeg har min Helga! Hører det, I Sale,
Som Bøgen hvælver bladfuld, Green ved Green!
Jeg har min Helga! Hører det, I Dale,
Hvis Guldax krandse Høiens Runesteen!
Jeg har min Helga! Hører det, I Vinde!
Til Norge storm: Han vandt sin Elskerinde!
Hvor er en Salighed, som Eigils, stor?
Den lykkeligste Ungersvend i Nord!

HELGA
bekymret.

Men Stærkodd, Eigil!

EIGIL.

Stærkodd har jo vundet,
Og Hasting har hans lette Saar forbundet.

Jeg har min Helga! Opfyldt for mit Hierte
Er nu den Drøm, det fra min Barndom bar:
Jeg saae den danske saftgrønklædte Herthe
Med Spydet i sin Haand, med Hielmen klar,

Hun stod paa Norges mosbegroede Klippe,
Ei hendes Klædebon jeg vilde slippe;
Jeg raabte: Tag mig med til Danmarks Land,
Og skienk mig en guldhaaret Lilievand!

HELGA
som før.

Men Stærkodd!

EIGIL.

Stærkodds Vrede er ugyldig;
Du fangen varst, din Eigil er uskyldig.

Jeg Konge vorde skal for Siølunds Skove!
Høi Glæde fylder Eigils unge Bryst.
Snart, gamle Fader! deler du min Lyst,
Naar gyldne Drage kløver sortblaa Vove.
Hurra! de norske søndenfieldske Stene
Forbindes skal med Danmarks Løv og Grene.
Med Kattegat, et blaat og vatret Baand,
Dem sammenknytter Ægirs stærke Haand.

HELGA.

Men Stærkodd, Eigil!

EIGIL.

Hulde Elskerinde!
Jeg veed en gammel opbragt Biørn at binde.

HELGA.

Der kommer han, o Freia! med sit Sværd;
Hvad vorde skal tilsidst af denne Færd?

EIGIL.

Hvad Stærkodd vil. Vil han mit Venskab — kom!
Vil han mit Liv — det skal vi nappes om.

STÆRKODDER
kommer med draget Sværd.

Hvor træffer jeg ham da, den unge Niding?
Man sagde mig, han pusled her i Skyggen,
Angst for, at Maanen skulde røbe ham.

EIGIL
træder frem.

Hvem giælde dine Skieldsord?

STÆRKODDER.

Dig, du falske,
Lavhiertede Forræder! Traf jeg dig?

EIGIL
drager sit Sværd, og hugger i hans Hielm.

Nei, jeg traf dig! der har du for din Niding.

De kæmpe. Stærkodder synker i et Knæ, Eigil vil atter hugge, men Helga springer til med Eigils Skiold, som han har ladet staae ved et Træ, og afbøder Hugget.

HELGA.

Holdt, Eigil! vilst du dræbe din Velgiører?

EIGIL
holder inde.

Tak, elskte Helga! Tak, min Fylgie!
Stat op, Stærkodder! reis dig, gamle Helt!

STÆRKODDER.

Hvi lodst du ham ei hugge til, min Datter!
Ved Thor! der rinder Helteblod i disse
Blaae Marmoraarer, som igiennemdæmre
Din Liliehud.

EIGIL

O, min tilbedte Helga!
Hvis nu jeg havde saaret dig?

HELGA.

Langt heller

Mig, Eigil! end den Uerstattelige,
Pligtankret i vor Nød, vor sidste Tilflugt.

STÆRKODDER.

Hvi lodst du ham ei dræbe mig, min Datter?
Ved Odin! Døden havde været mig
Kiær af din Eigils Haand. Jeg seer, det har
Ei været Nidingsværk, som holdt ham borte
Fra Kampen. Unge Mand! du est den Første
Som i en Tid af tredsindstyve Aar
Har tvunget Visins Banemand i Knæ.

EIGIL.

Er det et Under, om jeg tvang dig ned?
Knap gav jeg dig jo Tid at løfte Værget,
Mat, som du varst, og blodig, nylig kommen
Fra den uædle, høist ulige Kamp.
Tilgiv min Hidsighed, min ædle Herre!
Men — Uqvemsordet paa din vrede Læbe
Opirred mig.

STÆRKODDER.

Hvor høist naturligt, Eigil!
Jeg tirred Biørnen, og den slog sin Lab
Rask uden lang Betænkning i mit Skind.
I Fald jeg bløder, maa jeg da ei takke
Mig selv derfor?

EIGIL og HELGA.

Du bløder?

STÆRKODDER.

Dette Bind
Blev løsnet ved min Armbevægelse.

HELGA.

Tillad, min Fosterfader!

STÆRKODDER.

Væne Helga!
Din silkebløde Haand maa læge Saar
Blot ved Berøringen. — Forhadte Ed
Af den opblæste Dreng, som Gubben end
Maa holde! — Eigil! sno mig dette Klæde
Lidt fastere.

HELGA.

Jeg maa ei?

STÆRKODDER.

Jeg har svoret
Engang i min Hovmodighed, at aldrig
Forbinde skulde mig en Qvindehaand.
En Ed er hellig. Nu maa Galten gielde,
Hvad Grisen brød, tvært mod det gamle Mundheld.

HELGA.

Du taber Intet; Eigil er behændig.

STÆRKODDER,
mens Eigil forbinder ham.

Min Helga! gid det var det Eneste,
Hvad Gubben gielde maa for Ynglingen.
De raske Dage gaae, vi gaae med dem.
Alt modnes og udvikles, vi som Alt.
Den grønne Knop blier Blomst; den sure Frugt
Blier liflig Most. Vort Kiød og Blod omskiftes,
Det gamle svinder. Intet er vi meer,
Af hvad vi var; vor Aand har kastet Larven,
Er vorden Fugl, og kryber ei som Orm.
Og dog maa Fuglen i den rene Luft
Undgielde Ormens Nidingsværk i Støvet;
Det friske Kiød og Blod maa bøde for,

Hvad det bortdunstede længst har forbrudt.
En anden Mand, et fremmed Væsen staaer der;
Ikkun et Navn: Stærkodder, er tilbage
Af Fordumsvæsenet. Hvad er Stærkodder?
En Lyd, en Klang, et Intet! Og dog maa han
Undgielde for den unge Daares Brøde.

EIGIL.

Han maa det ei. Saa var der mellem Guder
Ei meer Retfærdighed.

STÆRKODDER
betragter ham.

Ha, Eigil! Eigil!
Det siger du?

EIGIL,
som er færdig med Forbindingen.

Og mener, hvad jeg siger.

STÆRKODDER
tager ham venligt under Hagen.

Tak, Eigil! Du formaaer at læge Saar,
Som at frembringe dem. — Hvi komst du ikke
Til Kampen, Eigil?

EIGIL.

Svarteham har fængslet
Min Helga, som mig skulde bringe Budskab.
Jeg vidste det først, da det var forbi.

STÆRKODDER.

Tilgiv min Heftighed! Min Alder farver
De tynde Haar med Sølv; dog løber Blodet
Endnu afsted med mig. Det maa vel vise
En Gnist af Ungdom, som først Døden slukker. —
Den Nedrige! — Men Eigil! det var godt,
At ei du fulgte med; maaskee din Norne

Afvendte saa et vildt, tilfældigt Hug,
Som havde skilt Fremtiden ved sit Haab.

VINGULF kommer med EN HOB GAMLE KRIGSMÆND.

VINGULF.

I ædle Kæmper! skynder eder, iler
Til Ingilds Hær, at staae Dankongen bi.
Jeg ordner Alt, at vi før Morgenrøden
Kan møde Fienden strax i aaben Mark.

STÆRKODDER.

Godt, vakkre Kæmpe! Hielp mig, Thor i Thrudvang!
Er det ei Broder Vingulf?

VINGULF.

Ganske rigtig,
Min ædle Herre!

STÆRKODDER.

Herre? kald mig Broder!
Vi tømte mangt et Horn i gamle Dage
Som Venner, fulgtes ad paa Ledingstog.
Skal jeg dig finde her i Staal og Kobber
Ved Nattetid som Ingilds Drost? Ei, ei!
I Middags saae jeg intet gammelt Ansigt
For lutter Spillemænd og Dandsere.
Ved Nattetid, naar Dagens Tant er endt,
Jeg troer, I komme frem af eders Huler,
Som Løver og som Pantherdyr i Skoven,
Naar Fuglen har afsiunget paa sin Qvist.
Jeg kiender dig igien, min vakkre Thorleif!
Min Hugleik! Humble! Amleth, Broder Vermund!

Han trykker deres Hænder.

VINGULF.

I Nøden skal man kiende gamle Venner.

Tak, for I mindes os! Glem ei at ile!
Naar Slag er vundet, vil vi atter tømme
Et Bæger sammen, og tilbagekalde
Henfarne Tider.

STÆRKODDER.

Vel!

VINGULF.

Kong Ingild har
Udkaaret eder, Eigil og mig selv
Til Høfdinger i Slagtningen.

STÆRKODDER.

Vi tage
Mod Tilbudet.

VINGULF.

Thor give Held til Striden!

Han gaaer med Kæmperne.

EIGIL,

som har talt med Helga.

Bliv i dit Buur, min Elskte!

HELGA.

For at ængstes,
Maaskee at overfaldes? Jeg gaaer med.
Min svage Haand skal styre Spyd og Bue
For Ingild og for Eigil. Har din Helga
Da mindre Mod, end Svarteham?

STÆRKODDER.

Lad hende
Gaae med! Skioldungens Blod er aldrig roligt,
Naar Luren toner høit til Øens Forsvar.
Gak med, spænd Brynien om din Jomfrubarm,
Lad ringle om din Lænd et Pandserskiørt,
Og spænd den lette Fiærhielm om din Tinding!

EIGIL.

Frei seer fra Skyen, hvor jeg elsker dig.

Han omfavner hende.

STÆRKODDER

betragter de Elskende.

Slig Fryd har aldrig gamle Stærkodd nydt.
O, havde ham en Mø indtaget, aldrig
Hans vilde Ungdom havde da begaaet
En blodig Synd, som hiin. Ja, Kiærlighed!
Du est den søde Kilde, som sig blander
I Ynglingslidenskabens bittre Hav,
Og mildner Saltets Bitterhed. En Vaar,
Kold, stormfuld, uden Blomst og uden Frugt,
Er Ungdom uden Elskov.

HELGA.

Frugten modnes
Tilfulde hisset i den gyldne Høst;
Den skiønneste Valkyrie i Valhal
Skal skienke dig sin Miød og elske dig. Hun gaaer

EIGIL.

Det er paa Tide, Midnat nærmer sig,
Den blege Maane kneiser over Bøgen.
Kom, lad os gaae til Hæren!

STÆRKODDER

urolig.

Eigil! bliv.

Alt Midnat, siger du?

EIGIL.

Ja, Fingals Skiold
Høit rækker over Egens sorte Top
Sin lyse Skive.

STÆRKODDER.

Lyse Skive? Ha,
Det er Fuldmaane.

EIGIL.

Ja.

STÆRKODDER.

Den skuer bleg,
Fortørnet ned. Bliv, Eigil!

EIGIL.

Gamle Helt!
Hvad fattes dig? Du ængstes? Stærkodd skiælver?

STÆRKODDER.

Bliv, har du Mod!

EIGIL.

Til Alt.

STÆRKODDER.

Saa hør: Du veedst,
Jeg slog Kong Olaf.

EIGIL.

Stærkodd! ikke du;
Et yngre, vildt, et længst bortdunstet Væsen,
Som selv du yttred nys.

STÆRKODDER.

Ti, Eigil! ti!
Midnat, Fuldmaanen, Nattens Rædsler lade
Sig ei afvise med Spidsfindigheder.
Jeg slog ham!

EIGIL.

Nu?

STÆRKODDER.

Og hvergang Maanen fyldes,
Og Midnatsstunden kommer — seer jeg ham.

EIGIL.

Du seer ham?

STÆRKODDER.

Olafs Aand. Hvor jeg saa er:
I Fieldets Kløft, paa Havets Sølverflade,
I Syden under Laurens muntre Løv,
I Ruslands Snee, paa Danmarks Græs, i Selskab
Ved Drikkelag, i Eensomhed — jeg seer ham!

EIGIL.

Hans Aand?

STÆRKODDER.

Bleg, i den linnedhvide Særk,
Med blodig Dug om Saaret, truende!

EIGIL.

I Guder! den ulykkelige Skygge,
Ei Rist og Ro i Graven! Hvilken Ynk!
Ak, arme Skygge!

STÆRKODDER
opløfter sine Hænder.

Alle hellige Guder!
Forløser dog mig arme gamle Mand.
Tru mig ei længer, ryst ei meer mit Indre,
Forfærdelige Syn!

EIGIL.

Seer du ham alt?

STÆRKODDER

vender sig, og seer sig frygtsomt tilbage. Da han Intet bliver vaer, gaaer han speidende nogle Skridt. I det han nu vender sig om i en Afstand fra Eigil, og kaster Øiet paa ham, som staaer i det fulde Maanelys, farer han forfærdet sammen, og raaber:

Jeg seer ham!

EIGIL.

Hvor?

STÆRKODDER.

Du!

EIGIL.

Guder! hvad er dette?
Det er alt anden Gang, du sammenfarer
Af Skræk for Eigil.

STÆRKODDER
fatter sig.

Eigil!

EIGIL.

Du har sagt,
Jeg ligner Olaf; men er denne Liighed
Saa stor, at du maa gyse ved —

STÆRKODDER
med glad Forundring.

Ha, Eigil!
Den blodige, den blege Dødningskygge
Er — borte, første Gang fra den Fuldmaane,
Der saae din Fader bløde for min Haand.

EIGIL.

Min Fader? hvilken Daarlighed! Og ligner
Ung Eigil Spindevævet af en Skygge?

STÆRKODDER.

Nei, men du ligner ham; og dig, hans Billed,
Dig seer jeg nu i Stedet for ham selv.
Han bliver borte, som han vilde sige:
Den Døde viger for den Levende.
Ak, Eigil! ak, her stod den blege Aand
For Stærkodd første Midnat efter Mordet.
Fuldmaane var det, men ved Vintertid.
Den frosne Jord var dækt med Sneens Liin,
Tungt bøied Grenen sig paa hvert et Træ
Med Iis og Snee. Hvor Droslen synger nu,

Skreg Uglen, og den milde Luft i Løvet
Var Østenvind, som pidsked Skovens Stammer.
Da stod han, Eigil! der, hvor du nu staaer,
Saa høi som du, og pegte paa sin Vunde,
Med samme Blik, i samme Heltestilling. —
O, Thor skee Tak! nu Skyggen er forsvunden,
Forløsningstimen stunder snarlig til.
Jeg frygter ikke for den Levende.

EIGIL.

Fat dig, Stærkodder!

STÆRKODDER.

Jeg har fattet mig.
Friet er jeg fra mit Skrækkebilled, det
Forfølger mig ei meer. Jeg har det Haab,
At jeg skal lønne Sønnen, hvad min Synd
Forbrød paa Faderen.

EIGIL.

Du har endnu
Den vrange Mening? Har jeg ikke sagt dig —

STÆRKODDER.

Nu, lad saa være! Jeg fornærmer ei
Din Moders Dyd; jeg tvivler ikkun stærkt
Om din formeente Faders Sanddruhed.
Snart vil det vise sig — naar gamle Stærkodd
Er ikke meer.

Rækker ham Haand.

Men, ædle unge Eigil!
I Fald der kom Oplysning før min Død —
Slaa mig ihiel, jeg falder gierne for dig;
Men had mig ei!

EIGIL.

Jeg kiender ei Stærkodder
I dette Sværmeri, den sanddru Helt!

STÆRKODDER.

Ha, du har Ret! Jeg er, som hiin Fyrstinde:
Hver Dag i Ugen menneskelig, vakker;
Kun i den syvende, forhadte Nat
En vanskabt Slange. — Glem, hvad jeg har sagt!
Kom, lad os hente Helga, gaae i Kamp,
Og stride drabeligt for Ingilds Krone.
De hellige tre Norner styre Væven,
De spinde Fremtids Traade. Kom, min Søn!
Og lad os følge Traaden, til den brister. De gaae.

FEMTE HANDLING.

INGILDSHVILE.

Morgen. En Hauge med Blomsterbed; til høire Side et Huus; Baggrunden en Muur med en Port, som staaer aaben.

Ro

staaer ved Huusdøren, og seer ind.

Han sover end. En dyb og rolig Slummer!
Som naar en Storm paa Havet lægger sig,
Og sorte Bierge med uroligt Skum
Forvandles til blikstille Sølverflade.
Tak skee de høie Guder, som forundte
Hans Hierte Fred! Han talte vildt paa Veien
Den hele Tid. Gid Søvnen styrke ham!
Det græmmed mig for hardt, i Fald han skulde
Med sønderrevet Hierte vandre her,
Og tæres hen midt i den friske Fylde,
Og længes midt i Overflødigheden.
Naturen er for god til sygt at vrages;
Ei heller duer jeg til Trøstermand,
Min Siæl er munter, søger Munterhed,

Og kan ei længe finde sig i Mismod.
Dog skal jeg ei forlade dig, min Konge!
Om og det kosted gamle Ro sin Ro
Og Resten af de sidste glade Dage.
Han rører sig, han vaagner? Ak, der er han,
Iført en ringe Vadmels Bondekofte.

INGILD.

Ro! est du oppe? Jeg maa skamme mig,
Jeg har forsovet mig. Nu kunde vi
Alt have gravet Urtebedet der.

Ro.

Min Konge! sligt et Arbeid er endnu
Din Haand for svart. Nei: plante, rive, vande,
Saa vænnes Armen til lidt efter lidt.

INGILD.

Ro! hvilken Konge?

Ro.

Jeg skal aldrig glemme,
Skiøndt du nedlader til din Tiener dig,
Hvem du har været, hvad du est.

INGILD.

Hvem jeg?
Gaa, Spottefugl! Har du nyskæftet Spaden,
Som bristed os i Forgaars?

Ro.

Forgaars, Herre?

INGILD.

Da vi tilsammen grov den dybe Grøft.

Ro

forundret.

I Forgaars sadst du i din Kongesal,
Og drakst af gyldne Horn med dine Kæmper.

INGILD.

Nu lad det være nok! Skalst du endnu
Mig altid spotte for den tomme Drøms Skyld?

RO.

Hvad Drøm?

INGILD.

Som jeg fortalte dig: at jeg
Var Hledrekonge, gift med Svarteham,
At hun forlod mig, og hvad veed jeg Alt!

RO

ved sig.

Er det hans Skiemt? Er det Afsindighed?

INGILD.

Den stakkels Ingild! Lykkelig er den,
Som ei er født til slig en farlig Ære.

RO.

Vel sandt, min Herre!

INGILD.

Han ei svigtes troløst.

Med Begeistring.

Hvor meget meer, end Ingild, er jeg Drot,
Hvor meget mere fast min Magt, min Glæde!
Han har af brændte Steen et skummelt Slot,
Jeg har af grønne Løv et Blomstersæde.
Hans Undersaatter murre, giøre Larm,
Tvekæmpe daglig, efter Høihed hige;
Mit grønne Fodfolk stander Arm i Arm,
De Store med de Mindre sig forlige.
Den, som er ond, kan han ei giøre god,
Haardnakket seer han stolte Hirdmand kneise;
Jeg hugger Ellen af nær ved sin Rod,
Og bedre Skud sig snart i Luften reise.

Hans hvide Snekke kløver Bølgen blaa,
Man skulde troe, man saae en venlig Svane;
Dog søger den kun Dybet for at slaae,
I Stavnen galer Thors blodrøde Hane.
See hist min Flaade: ved den grønne Mark,
Ved Fiordens Bred, om ei mit Øie feiler,
Det lette Egern paa et Stykke Bark
Fra Skoven her til Skoven hisset seiler.
Det driver fort, det tager til sig Mod,
Det søger Olden i de grønne Sale,
Som Ror det strækker ud sin lille Fod,
Og som et Seil udspiler det sin Hale. —
Ak, Ingild! Ingild! ei din Svarteham
Til Troskab du, til hellig Elskov tvinger.
Her kiærligt af sin lysegrønne Ham
Frem til min Lyst den unge Rose springer.
Den skienker mig sin vennehulde Duft,
Bedrager ei, sig slynger om min Hytte.
Ha, Ingild! Bonden i den friske Luft
Beklager dig, og vil ei med dig bytte.

Ro.

I Fald Afsindigheden taler saa,
Saa gid han aldrig faae sin Sands igien!

Ingild.

Een Ting forvirrer mig dog, Broder Ro!

Ro.

Hvad, Herre?

Ingild.

Som jeg vaagned, tænk min Skræk!
Fandt jeg den kongelige danske Krone
Staae ved min Seng paa Bordet.

Ro
afsides.

Har i Sandhed
De milde Guder med en venlig Haand
Udslettet af hans mørke, tunge Siæl
Erindringen om svundne Dage? O,
Hvor lykkelig, hvor trøstet er han da!
Fro vil han drømme, Frigga! paa dit Skiød,
Til ind han slumrer ved dit Moderbryst.

INGILD.

Vi maae jo før jo heller skynde os
Til Hledreborg, at bringe den tilbage.

Man hører Krigsmusik paa Landeveien uden for Haugen.

INGILD.

Hvad kommer der?

RO.

Glæd dig, min ædle Herre!
Den danske Krigshær efter vundet Slag.
Jeg hører Seiersklang og Glædeslyd.

INGILD.

Den danske Hær? Har alt Stærkodder slaget
Den stolte Svarteham?

RO.

Jeg tvivler ei.
Jeg skuer i den første Krigerhob,
Som nærmer sig, en Mængde Bannerstager.
De bæres for ved Hæren; uden Tvivl
Et Bytte fra den undertvungne Fiende.

INGILD.

Hvor gierne ønskte jeg at vide ret --

RO.

Det hele Optog kommer her forbi,

Alt kan vi see igiennem Haugeporten.
Hist gaaer en eenlig Kriger. Jeg vil kalde
Ham ind i Haugen; han kan uden Tvivl
Fortælle os om Slaget og om Seiren.

INGILD.

Jeg længes meget.

RO.

Heida, gode Ven!

KRIGEREN
kommer.

Du kalder mig? Hvad Godt?

RO.

Du gaaer foran
Den hele Hær, hvor kommer det?

KRIGEREN.

Nu, Gubbe!
Det kommer af, at jeg har ingen Lyst til
At gaae bagefter.

RO.

Hvi gaaer du ei med?

KRIGEREN.

Jeg pleied hidtildags at holde mig
Med sikkre Skridt i Rækken med de Andre.
Nu har et fiendtligt Spyd udpillet mig
Af Mængdens Tal, betegnet mig med Rødkridt,
Som Egetræer, der i Høst skal fældes.

RO.

Dog gaaer du fremst?

KRIGEREN.

Jeg skynder mig foran.
Jeg vilde gierne, før det sortner for mig,

See Eigils Bryllup med sin Skioldmø Helga
I Thorelund.

RO,

som bringer et Bæger.

Min Landsmand! est du saaret?

KRIGEREN.

Ja, nok for denne Gang.

RO.

Tag dette Bæger,
Og lædsk din Tunge!

KRIGEREN

drikker.

Tak! En kølig Drik!
Saaledes skal jeg drikke snart deroppe
Med Fader Odin. Ha, et herligt Levned!
Jeg længes ret. Men lad mig gaae igien;
Er Hæren mig forbi — jeg henter den
Ei ind i dette Liv.

RO.

Der kommer Vogne
Bagefter med en Mængde Saarede;
Der er vel Plads for dig.

KRIGEREN.

Skal jeg mig lade
Af Bønder kiøre, som et Slagtenød
Til Torvs? Før kastes i en Grøft paa Veien,
Hvor Græsset voxer høit at bide i!

INGILD.

Siig mig: har Stærkodd vundet?

KRIGEREN.

Siig mig: bøie
Sig Sivene for Stormen, naar den blæser?

RO.

Saa brugte han saa vældeligt sin Skum?

KRIGEREN.

Han slog, som Thor Hrymthusserne; og Eigil
Var ogsaa drabelig, som Asa-Tyr.
Den gamle Vingulf var den stærke Vidar.
Desuden ordned Stærkodd Slagtningen
Saa viis, som Odin. Helga, skiøndt en Mø,
Foer om i Slaget, som en Geierskagel.
Det var en Hagleld! Mange Fiender dræbtes.
En Levning sværmed bort, som rædde Bier,
Der drives ud fra Kuben af de Gamle,
Med deres Dronning til den mørke Skov.

INGILD.

Saa takker Eigil da især Stærkodder
For Riget?

KRIGEREN.

Og sit Liv.

INGILD.

Hvorledes det?

KRIGEREN.

Han saae en Skytte sigte paa ham langtfra,
Bedækked Eigil med sit Kæmpelegem,
Og tog den Piil, som var den Anden tiltænkt.

INGILD
slaaer Hænderne sammen.

Dybt i sit eget brede Heltebryst!

KRIGEREN.

Saa tænkte vi. Men har du seet, naar Hagl
Om Vintren springer fra den nøgne Fieldvæg?

INGILD.

Saaledes Pilen sprang?

KRIGEREN.

Med vældig Klang
Fra Kobberbulen af Stærkodders Skiold.
Fra Hielmen gled de største Slagsværds Hug,
Som Regn fra Taget. Han kan ikke døe.
Ei Kastespydet trænger bedre sig
I ham, end Gedehamsens Braad i Staal.
Der kan ei tvivles om, han er en Halvgud.

Musiken og Toget kommer nærmere. En Hob drager forbi.

Der komme de! Nu maa jeg vente da,
Til Toget er forbi. — Der kommer Eigil
I Spidsen af den første Hob med Helga,
Løvkrandset, Haand i Haand. Et deiligt Syn!

Anden Afdeling drager forbi.

Der gaaer den gamle Stærkodd med sin Skum
Trofast i Haand, som Odin, da fra Østen
Han drog med Aserne til Nordens Riger.

Tredie Afdeling kommer.

Der kommer gamle Vingulf med sin Hob.
Farvel! Nu maa jeg ile, for at slutte
Det stolte Tog; see til, jeg faaer en Plads
Paa Kalvevognen. — Jeg er mat. — Farvel!
I Fald jeg faaer ei Brylluppet at see,
Da er det eders Skyld.

Ro.

Thor styrke dig,
Og Odin glæde dig i sit Valhalla!

KRIGEREN.

Det maa han nødes til. Jeg har giort fyldest

For mig, arbeidet i hans Urtegaard;
Nu falder det ham til ved Aftentid,
Naar Sol gaaer ned, at give mig min Dagløn.

Han gaaer.

INGILD

er gaaet ind, og kommer igien med Kronen og sin Blomsterkrands.

Nu maae vi ile for at komme tidsnok
Til Hledrelund. Kong Eigil have maa
Sin Krone.

Ro.

Er det virkelig din Hensigt?

INGILD.

Hver Sit. Den Blomsterkrands tilhører mig.
Lidt vissen er den, den er fra i Gaar —
Det er jeg med. Vi passe for hinanden.

Han sætter den paa.

EN HEROLD

kommer med Følge.

I danske Mænd! tillader fremmed Normand
At spørge eder: Drager Hæren hisset
Til Hledre?

Ro.

Ja.

HEROLDEN.

Saa vi-behøve kun
At følge efter den, for snart at vinde
Til danske Kongens Gaard?

Ro.

Ja, kiære Herre!

HEROLDEN.

Er Kongen selv i Hæren?

INGILD.

Ja.

RO.

Hvem mener

I, Herre?

HEROLDEN.

Konning Ingild.

INGILD.

Nei; men Eigil,

Den nylig valgte Konge.

HEROLDEN.

Eigil Konge!

INGILD.

Som jeg har sagt.

HEROLDEN.

Den norske Eistens Søn

Paa Agde?

INGILD.

Ja. Han ægter end i Dag

Kong Ingilds Søster, arver Riget.

HEROLDEN

vender sig til sit Følge.

Normænd!

O, Under over Under! — Det er ham,

Vor Reise gielder. Vi har store Ting

At aabenbare ham.

INGILD.

Saa iler did!

HEROLDEN.

Han arver Kronen? Ingild har afstaaet

Ham Riget?

INGILD.

Ja.

HEROLDEN.

O, hellige Forsete,
Retfærdighedens Gud, hvad har du virket!

RO.

Hvad er vel eders Ærind, maa man spørge?

HEROLDEN.

Følg med til Hledre, vilst du vide det.
Først for den unge Danerkonges Aasyn,
I Folkets Paahør træder af sin Hule
En Hemmelighed, som i treti Aar
Forborgen slumred.

INGILD.

Lad os følge dem,
Min gamle Ro! Du seer, at Skiebnen haster.

De gaae.

ET STED I SKOVEN MED EN HULE, OMVOXET AF URTER OG BUSKE.

THUSNELDA atter i sin sorte Dragt. EN TERNE. Begge med Fakler.

TERNEN.

Forlad mig, Frue! men hvad vilst du dog
Ved høilys Dag med Fakkelskin? Hist drager
Kong Ingilds Hær forbi; vi kunde røbes
Ved disse røde Blus.

THUSNELDA

standser.

Ja, det er sandt: her, her for mit Blik
Gaber Hulen, som hist

Gubben, den sneehvide Seidmand,
Klart mig beskrev: Tærsklen til Hels
Giestfri, hvælvede Kongshal.

TERNEN.

Min ædle Frue! du forfærder mig.

THUSNELDA.

Tidslen fletter med Nelder og blaa Skarn-
tyde sin Krands trindt, og saftig Alrune
Borer med Gift spaltet sin Rod,
Menneskekroppen liig, i din Grund.
Hellige Væld! med qvælende Svovlstank
Fyld nu Luften; din Vove bedæk
Huldt med Røg, med den altingfortærende,
Dunstblaa Flamme, din Pryd!

TERNEN.

Hielp, Thor! her er den frygtelige Hule,
Som Alle flye paa tusind Skridt, for hvilken
Den trætte Vandrer heller gaaer en Omvei
Af halve Miil, end at han skulde nærmes
Den visne Kreds og svimle ved dens Gab.

THUSNELDA
knæler.

Hvidblaa Hel! Hulernes Dronning!
Bleg — af Skræk ei — men af Forventning
Svarteham dybt nedstiger til dig i dit Muldslot:
Angantyrs Hiem! Ei Svarteham frygter
Angantyrs Hiem; Baldurs og Nannas.
Elskov skal forvandle din Vægs Been-
rader til Lilier, levrede Blod til
Roser, og Lyd af hvislende Snog til
Bladenes Viften.

TERNEN.

Sværm ei, min Frue! Husk, at Helas Sal
Bær Navnet af Elendighed; at Tærsklen
Er faldende Forræderi, Løibænken
Langsomlig Sot, og hendes Sengebolster
Bleggiørende Forbandelser. O, Frue!
Et grueligt Uhyre er din Dronning:
Foroven som en gusten gammel Qvinde;
Forneden, endnu mere græsselig,
Sig vinder hendes Krop med spættet Edder
Og sorte Skæl i Slangebugter. Fly,
Min ædle Frue! fly fra dette Sted,
Vend angerfuld din Siæl til Guderne.

THUSNELDA.

Guderne? Ha, forbandet til Ragna-
rokur, til Nastronds Qval og til Surturs
Hevnende Glød!
Mig, mig de bedrog! Mig svor de
Grumt evindeligt Had. Med Svertings
Skiændsel de slog mig, tvang til en Nidings
Liv min blomstrende Skiønhed, viste mig
Glimt af Haab, slukte med Haan det,
Pandsred min Helts Bryst mod min Elskovs
Brand, vred selv blinkende Sværd
Af min Haand, da kiæk med en Hær
Skarlagenklædt hevnblussende Skioldmø
Stormed, at styrte fordærvede Rest af
Skioldungers Blod.

TERNEN
kaster sig for hendes Fødder.

O, ædle Frue! jeg anraaber dig.

THUSNELDA
rolig.

Stat op, og følg med mig!

TERNEN.

O, alle Guder!

THUSNELDA.

Hvad? du vover ei?

TERNEN.

Drag ud din Dolk! der, stød den i mit Hierte,
Send mig til mine, ei til dine Guder!

THUSNELDA.

Elendige! jeg kunde tvinge dig:
Du est min Træl, og det er Helten tilladt
At tage med sin Træl, sin Hest, sin Hund
I Graven. Men dit Selskab var mig Byrde,
Jeg vil ei følges af dit Jammerskrig;
Jeg kan gaae ene. Ræk mig hid din Fakkel!

Hun tager begge Fakler i sine Hænder.

Saaledes stiger jeg i Gravens Nat,
Og naar mit Liv med disse Fakler slukkes,
Begynder dybt i Mørket først min Fryd.

Hun stiger ned.

TERNEN.

O, alle Guder! hun er ikke meer!
Jeg hørte hende styrte dybt i Vandet.
En dobbelt Røg, en dødelig, opstiger —
Ha, lad mig flye fra dette Rædselssted!

Hun flyer.

THORELUND.

GUDLAUG staaer ved Offerstenen. STÆRKODDER kommer langsomt med HASTING.

STÆRKODDER.

Her vil jeg sidde paa mosgroede Steen,
Og vente Brudeskaren.

HASTING
afsides.

Aldrig var han
Saa selsom nedstemt og beklemt om Hiertet,
Som efter dette Slag.

Høit.

Glæd dig, min Husbond!
Du seired, og du redded Eigils Liv.

STÆRKODDER
i mørke Tanker.

Da Pilen sprang med Haan fra Kobberbulen!

HASTING.

Der staaer den stolte Præst ved Offerstenen.
Jeg lader dig ei ene, som du est,
Nu med den onde Mand.

STÆRKODDER.

Skield ei Thors Præst!
Han taler af guddommelig Indgivning,
Hans Ord er Sandhed.

HASTING.

Hvad?

STÆRKODDER.

Forlad mig Hasting!

Hasting gaaer.

GUDLAUG
nærmer sig.

Mat sidder du paa Stenen, Stærkodd, Storværks Søn!
Heel træt du est og mødig af udstandne Kamp.

STÆRKODDER.

Heel mødig.

GUDLAUG.

Sær forstemt! Hvor er det Heltemod,
Hvormed i Gaar du trodsed Auk-Thors Offerpræst?

STÆRKODDER.

Tilgiv mig, Herre! hvis min Manddomsdristighed
For heftig stolt sig reiste mod din Trusel før.

GUDLAUG.

Kun lidet gavner Stærkodd m i n Tilgivelse.

STÆRKODDER.

Har, troer du, alle Guderne mig Ryggen vendt?

GUDLAUG.

Ei alle; Underverdens Hela venter dig.

STÆRKODDER.

Saa grumt med Ord nedslaaer du Danmarks Redningsmand?

GUDLAUG.

Jeg indseer klart og skielner rigtig, hvad du est.

STÆRKODDER.

Dog saarer du med stolt Foragt en ærlig Helt.

GUDLAUG.

Husk, da du saared Olaf med dit Mordersværd!

STÆRKODDER.

O, mangen Dag har seet min Anger!

GUDLAUG.

Mangen Nat
Vil skue den sortøiet i Hels Giestesal.

STÆRKODDER.

Hel straffer ei saa grumt som du.

GUDLAUG.

Jeg ynker dig.

STÆRKODDER.

Ha, spar din Ynk!

GUDLAUG.

Du trodser atter, Storværks Søn?

STÆRKODDER.

Jeg trodser ei; men kulsort er det mørke Glar,
Hvori kun skues Solens Pletter, ei dens Glands.

GUDLAUG.

Jeg seer med uforstyrret Blik — dit Nidingsværk.

STÆRKODDER.

Hvormed fortiener jeg dit Had?

GUDLAUG.

Den, Guderne
Nedtrykker med Forbandelse, fortiener Had.

STÆRKODDER.

Hvad viser Guders Vrede mod mig?

GUDLAUG.

Kanst du døe
For Helteglavind?

STÆRKODDER.

Og hvorfor ei?

GUDLAUG.

Fandst du, hvad
Du nys i Kampen søgte, Stærkodd?

STÆRKODDER.

End er Kraft
I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

GUDLAUG.

Naar Rotas Spyd dig mærker, skal jeg agte dig.

STÆRKODDER.

Heel meget var at agte, fatted du mit Værd.

GUDLAUG.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem med Gru
Samvittighedens Svøbe driver Jorden om.
Din Legemskraft behøver Daad; dit Hiertes Angst
Dig til Bedrifter driver, vil forsone saa
Den Brøde, nedrig du begikst. Er dette Dyd?
Af Helheim vilst du kiøbe dig med Heltedaad;
Dig skrækker Straffens Time. Ha, den Dydige
Af Hensigt ei retfærdig er; af Ærlighed.
Saa dømme Valhals Guder dig, og intet hist
Dig hielper din Spilfægten, som forblinder her
Den Svages Øie. Stærk er din Forbandelse.
Hvad løser den? En Heltedød, og ene den.
Vel, find et ærligt, kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!
Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner dig.
Jeg, Auk-Thors Præst, er streng, som han, og grum,
som han.
Naar han dig mærker med sin Glavind — see, jeg skal
I Dødens Stund med Gudens Hammer signe dig.
Hvis ei — da styrter du fordømt til Niffelheim.
Saa lyder dig mit sidste, som mit første Ord.

Han gaaer.

STÆRKODDER.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straae, i Gothers og Vandalers Hær
Tveeggetslebne, blanke Staal i Tusindtal?
Eet veed jeg der dog findes maa, som dræber mig.

Man hører Musik.

Der komme de. Ha, lad mig tvinge Hiertets Harm,
Ei slynge Tidsler i min Helgas Brudekrands!

EIGIL og HELGA med EN MÆNGDE AF FOLKET og HÆREN. De gaae Stærkodder i Møde, og gribe hans Hænder.

HELGA.

Min Fosterfader!

EIGIL.

Redningsmand! Beskytter!

HELGA.

O, Kummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Bortranet? dræbt? Ak, er maaskee han dybt
I Taarnet vundet, som en ussel Fange?

STÆRKODDER.

Han finde sig i Skiebnen, som Enhver!

HELGA.

O, Bitterhed i al min Sødhed!

STÆRKODDER.

Helga!
I Livets Drik maa Nornen kryste Malurt.
Kom, mine unge Venner! træder hen
For Altret, mens de dybe Ludurhorn
Høitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Opløfter eders Hænder,
Og tømmer Miøden med hinanden, som
Thors Præst, den vakkre Gudlaug, rækker eder.
Min Tid og Stund er nu for Haand. Jeg kan
Ei længer dvæle hos jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Og prøve Lykken. Først jeg dog vil see
Min Eigil Brudgom, og min Helga Brud,
Og Danmarks Konge valgt ved Offerstenen.

EIGIL.

Min Fader! hvad?

HELGA.

Du vilst forlade os?

STÆRKODDER.

Opløfter eders Aand til Thor, og knæler!

Eigil og Helga knæle for Offerstenen. Gudlaug rækker dem Hornet, som han indvier med Thors Hammer. En høitidelig Melodie blæses.

STÆRKODDER.

Det er fuldbragt. I ædle danske Mænd!
Nu vælger ham, og slaaer paa eders Skiolde.

Der slaaes paa Skiolde.

VINGULF
træder frem.

Ha, tier! holder inde! Er det Troskab?
Jeg Vingulf, Ingilds Drost og gode Stridsmand,
Giør høit Indsigelse. Hvor er Kong Ingild?
Er Ingild Konning ei? Og hvem er Eigil?
Lad Eigil arve Riget, men ei før
Vor Konges Død. — Hvorledes, danske Mænd?
Er dette Troskab? Roligt lader I
Af Hallen eders Drot om Natten rane,
Og vælge med letsindig Skioldeklang
En anden med den næste Morgenrøde?

STÆRKODDER.

Hør Stærkodd, hør din Ven, den Mand, du agter!

Peger paa Eigil.

Han har til Kronen mere Ret, end Ingild.
Nu staaer du mod ham; kiendte du hans Byrd,
Din Vrede vilde vende sig til Glæde,
Dit gamle Øie, som i Harme funkler,

Med høie Glædestaarer vilde glindse.
Din Haand, som kryster sig om Sværdefæstet,
Til Munden førte Fligen af hans Skind;
Af samme Ærlighed og Troskab drevet,
Som nu dig bringer til at dadle ham.

VINGULF.

Stærkodder! jeg forstaaer dig ei.

FOLKET.

Kong Ingild!

INGILD kommer med Ro og HEROLDEN.

INGILD.

Ven! du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
Den lange Slud er endt, den danske Himmel
Opklares atter, Alting jævner sig,
Forsvundne Tids Misgierninger forsones,
Det stille Sind beskedent viger for
Den bedre Kraft — og Danmarks Krone rækkes
Frivilligt af en uretsmæssig Haand,
Og synker venligt om sin Eiers Tinding.

Han sætter Kronen paa Eigil.

STÆRKODDER.

Ha, er da Timen kommen?

VINGULF.

Herre Konge!
Frivillig du afstaaer din Krone?

INGILD.

Kronen
Tilhørte ikke mig. Der staaer din Drot.
Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
Men hvad jeg fandt af Andres i mit Giemme,
Det bringes her igien. Og dermed nok!

Hver gaae til Sit: til Bryllupsfærd de Unge,
Til Thor Stærkodder — Ingild til sin Hvile. —
Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
Hvad Nornen spandt, saa spørger denne Normand,
Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader!

Han tager Ro ved Haanden, og gaaer bort.

EIGIL.

Hvad bringer du mig, Thorbiørn, vakkre Landsmand?

HEROLDEN.

En Efterretning om din Faders Død.

EIGIL.

Min Fader død!

HEROLDEN.

For treti Vintre siden
Slog Stærkodd ham i Badet.

EIGIL.

Alle Guder!

STÆRKODDER.

Ret saa, min vakkre Thorbiørn! qvæd din Vise.
Jeg kan den udenad.

HEROLDEN.

Kong Eisten har
Opdaget paa sin Sotteseng, at du
Varst ikke hans, men Konning Olafs Søn.
Kong Eisten var din Faders Ven; han giemte
Dig som et Barn imod Forfølgelsen.
Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning
Et Svendbarn bragte ham til Verden, med
To Pile korsviis paa den høire Arm,
Som Danerfolket saae, da han blev vatnet.

GUDLAUG.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,
Og døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

HEROLDEN.

Der staaer han. Eigil! blot din Arm og viis den.

Eigil blotter sin Arm, og rækker den i Veiret.

FOLKET.

O, Thor! To brune Pile krydsviis lagt!

STÆRKODDER.

Er ingen Oldinger i denne Flok,
Som kiendte Konning Olaf, mens han leved?

FLERE OLDINGER
træde frem.

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham.

STÆRKODDER.

Betragter Eigil! Finder I en Liighed?

OLDINGER.

To Draaber Vand, to Blade paa et Træ
Har mindre. Ja, det er vor Konges Søn.

HEROLDEN.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

FOLKET.

Hil, hil vor Drot den Frækne! Frode Frækne!

STÆRKODDER.

I skienke ham et værdigt Tilnavn, Danske!

Stilhed. Stærkodder og Frode staae længe med nedslagne Øine; endelig hæve de deres Ansigter, og betragte hinanden veemodigt.

STÆRKODDER.

Sært, Frode! føie Nornerne den sorte Væv,
Spydstagens Væv. Et Hoved hænger ved hver Traad,

Til Skytte bruge Pilen de, og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

FRODE
efter at have fattet sig.

Min Redningsmand,
Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven!
Tak for dit Venskab, for det Liv, du skienkte mig.
Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd, og siger med undertvungen Følelse.
Min Faders Morder, du, som grumt din Konge slog!
Hans blege Skygge raaber Blodhevn høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer dig paa Liv og Død.

STÆRKODDER.

Gid Livet være dig forundt, og Døden mig!
Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

GUDLAUG
træder imellem.

Stands, unge Danerkonge! dvæl, og hør mit Ord:
Gak ei i Kamp mod denne Mand! Han skiller os
Saasnart igien ved dig, som snart du skienktes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Enekamp er al
Den Strid, som denne Jotun drager Sværdet for.
Thors Vrede hviler haardt paa ham; han er bestemt
Den blege Hel, han hører alt til hendes Flok,
Og gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hevn
Din myrdede Fader har behov: Thor hevned ham.
Ha, heller raader jeg dig flux at sende bort
Formeente Ven, men ret beseet din Avindsmand,
Fra Danmarks Øer, at han igien fra Land til Land
Forgieves søger Døden, til den blegblaa Hel
Ham drager med sin magre Arm i Mulden ned.

FRODE.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med

Stærkodders Blod. Stærkodders Død kun løser ham
Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frække Drot,
Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

STÆRKODDER.

Kom, min Helt!

Til Helga.

Du græder?

HELGA.

Hellige Taarer!

STÆRKODDER.

Freia signe dig!

Hun kysser hans Haand, og omfavner Eigil. De gaae.

HELGA.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang
Og stemme Hiertet til en taus og ivrig Bøn
For Kampens Held!

Hun knæler for Offerstenen; der blæses en Melodie, som udtrykker de Kæmpendes Strid og Helgas Bøn.

VINGULF.

Man bringer alt fra Sandets hvide Kreds et Liig,
Bedækket med det kongelige Purpurskind.

Tvende Krigsmænd indbringe en tildækket Baare, som de sætte midt paa Skuepladsen. Helga iler hurtig hen, men standser og skiælver, og tør ikke drage Klædet tilside. Endelig tager hun Mod, og trækker det bort. Man seer Stærkodders Liig. Hun styrter ned, kysser med Taarer hans Haand og raaber:

Min Fosterfader!

GUDLAUG
forfærdet.

Stærkodd? — Kongedatter! hvad?
Thor har tilgivet ham? Umuligt!

HELGA.

Gudlaug! ha,
Du seer det: Asa-Thor var ei saa grum, som du.

GUDLAUG

stirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget:

Saa lære Thor Stærkodder at tilgive Synd!
Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,
Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som du.

Han gaaer.

HASTING

kommer med Stærkodders Vaaben.

Jeg fik min Herres Vaaben, hans Glavind og hans Skiold.
Han var en Helt; nu ligger han der paa Baaren kold.
Hans Aand er i Valhalla. Nu seer han fra det Blaa,
Og smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.
Igien til Longobarderne jeg ile maa paa Stand,
For med mit gode Slagsværd at vise mig en Mand.
Her Intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,
Naar jeg 'kun først har trykket min Husbonds Øine til.

Han trykker Stærkodders Øine til, kysser hans Haand, og gaaer.

FRODE

kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærkodders Baare.

Stærkodder! ja, endnu du elsker mig.
Jeg tog den Byrde, som nedtrykte dig.
Du søgte Døden, fandt den for min Haand;
Af Helheim har du løskiøbt Olafs Aand.
Hvad ham du røved, skienkte du hans Søn;
Nu nyder I hos Odin Heltes Løn.
Skiøn var din Dødsstund, den har Værket kronet,
Alfader smiler, Nornen er forsonet.

Et stærkt Tordenskrald ruller høitideligt igiennem Luften.

Ha, hører I fra Skyen Gudens Larm?
Ned ruller Auk-Thor paa sin Gyldenkarm.
Saalænge Himlen spændte blaa sin Telt,
Blev ei fra Jorden sendt ham slig en Helt.

Lyn knittrer i hans Haand, hans Kinder gløde,
Høi er hans Lyst, han gaaer sin Søn i Møde.

FOLKET.

Han var en Helt.

FRODE.

Og nu er han en Gud.
Paa Thrudvang springer op ved Auk-Thors Bud
Femhundredfiirti Porte — bred og lang
Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
Femhundredfiirti harniskklædte Mænd
Af Borgens Porte gaae ham fro igien,
Og raabe høit med Bulder disse Ord:
»Stærkodder størst næst Tyr og Asa-Thor!«

FOLKET
knæler med opløftede Hænder.

Følg os i Kamp, hos Odin vær vor Tolk,
Og styrk vor Arm!

FRODE.

Det vil han, tappre Folk!
Hans Kraft vil lægge Styrke til vort Sværd,
Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
Og pludselig en Trøst, Foragt for Død,
Et Haab, et Mod, en freidig Kæmpelyst
Ned, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
Da er det Stærkodd, som sit Skiold har strakt
Ud over Danmark, har vor Tillid vakt;
Som muntrer os ved Skioldets høie Gny,
Og raaber os til Kampen i dets Ly.

HAGBARTH OG SIGNE.

TRAGOEDIE.

PERSONERNE.

Bera, Dronning i Siælland.
Alf og
Alger, } hendes Sønner.
Signe, hendes Datter.
Hagbarth, Søkonge fra Throndhiem.
Hamund, hans Staldbroder.
Halloge, Skiald.
Rinda, Fylla og andre Terner.
Grim, Erik og flere Drabanter.
En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Beras Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skiult bag Træerne. I Forgrunden et Fangetaarn med Randgitter.

FØRSTE HANDLING.

MORGEN.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet.

GRIM og ERIK komme med Hellebarder fra Skoven.

GRIM.

Det er en Normand.

ERIK.

Nei, en Svensk.

GRIM.

En Norsk,
En Thrønder. Seer du ei de sorte Seil?

ERIK.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

GRIM.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.

Han blæser i Hornet.

DEN NORSKE HEROLD
kommer.

Hil eder, danske Kæmper!

ERIK.

Tak for Ønsket!
Hvad vil I? Kommer I med Fred?

NORMANDEN.

Forstaaer sig;
Saavidt som Krig kan føres fredelig.

ERIK.

Du taler, som Præstinden, naar hun spaaer.

GRIM.

Tal reent ud, hvis du est for Ærlighed.

NORMANDEN.

Seer I den lange Drage med Guldmaster
I Bugten hist?

ERIK.

Hvad bringer den til Danmark?

NORMANDEN.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Throndhiem,

ERIK.

Og hvad vil han?

NORMANDEN.

Forsøge sine Kræfter,
Og bringe danske Egeløv til Norge,
I Fald det lykkes ham at vinde Krandsen.

GRIM.

Hans Navn berømmes vidt i norske Havne.

NORMANDEN.

Nu vil han høste Roes i danske Skove.
Dog ønsker han ei Krig, men kun en Tvekamp.
De unge Konger, Alf og Alger roses
I Norden høit for deres Tapperhed;
Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,

At Asa-Thor i Thrudvang maa bedømme,
Hvo af de Tre er bedst, skiøndt Alle Helte.
Han sender mig med Bøn til Dronning Bera,
At maatte hilse hende først i Hallen.
Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
Beredt, som han, at prøve Kræfter med
En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
Af daarlig Pral, som var vi stærkere;
Men den, som æsker ud, bør underkaste
Sig dobbelt Fare. — Nu er Alting sagt.
Viis os til Beras Gaard, og skaf os fri
Tilbagegang med Svar, I gode Svende!

ERIK.

Det vil I ikke savne. Følger os! De gaae.

HAGBARTH kommer leende med en Rose i Haand, fulgt af HAMUND.

HAGBARTH.

Det var en blodig Kamp.

HAMUND.

Du bløder, Hagbarth!
Plet ei din Kiortel.

HAGBARTH.

Kunde man da troe,
At slig en ydmyg Skiønhed vilde saare?
At listig den kun lokked fra sit Løv,
For dybt at rive mig med sine Torne?
Hvad kalder man den skielmske Blomst?

HAMUND.

En Rose.

HAGBARTH.

Dem har vi ingen af hos os, det jeg veed.

HAMUND.

De kan vel komme der med Tiden.

HAGBARTH.

Ha,
Slig kiælen Vext døer i vor Heltekuld.

HAMUND.

Saa kiælen som den var, saa stak den dig.

HAGBARTH.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Godhed for den.
Hvorledes er den kommen her?

HAMUND.

Fra Syd.
Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;
Den grønne Hække bredes meer og meer,
Og voxer vel snart over hele Siælland.

HAGBARTH.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Da giort et Jomfruran af Signes Have.
Løn som forskyldt, nu bløder jeg til Straf.

HAMUND.

Men lugt nu til den!

HAGBARTH.

Ha, en liflig Lugt!

HAMUND.

Saa smuk at see som Pigens Læbe, sød
Som hendes Kys, nær trykket til din Mund.

HAGBARTH
spøgende.

En Alf, som giør mig kiælen med sin Duft.

HAMUND.

Dig kiælen? Der skal meget til. Men, Hagbarth!
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide!

HAGBARTH.

Det vil dog ikke negtes os.

HAMUND.

Jeg stoler
Paa Sønnerne; men Dronningen er grum.
Den ældste, Alf, er hendes Øiesteen.

HAGBARTH.

Hvis Nogen vover Noget, er det os;
Vi æske To mod Een.

HAMUND.

Desuden — nu,
Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

HAGBARTH.

Men rimeligt; thi, Hamund! man maa slaae
Af alle Kræfter. Ussel er den Kamp,
Der føres kun forfængeligt paa Skrømt.
Nei, Thor maa være med, Valkyrien
Maa svæve dybt, og Heimdal hist paa Broen
Maa aabne Valhals blanke Kobberport,
Saasnart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

HAMUND.

Saa ung og saa begierlig efter Døden?

HAGBARTH.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fester,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Desbedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Odins Giestebænk,
Og elskes meer af sin Valkyrie,
End gamle Graaskiæg, der forlader Jorden
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

HAMUND.

End stod du aldrig paa det bøgerige,
Det skiønne Siælland. See dig om engang!
Hvad siger du om disse Bakker, Buske,
Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
Du lever kun i dine Heltedrømme,
Saa starblind for hver Lyst, som Snarensvend,
Der neppe saae sit lange Sværd til Ende.

HAGBARTH.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
Til den høitidelige Kæmpeskrift,
Som Øiet skuer langtfra, og som hæver
Den raske Siæl med sine stolte Syner.
See, derfor elsker jeg den norske Klippe,
Som blotter kiæk sit nøgne Bryst for Bølgen,
Og køler i en evig Snee sin Isse,
Mens rødblaae Lyn slaae Skiærfet om dens Skulder;
Den hvide Fos, der høres milevidt
At styrte prægtig til sin Undergang,
Forfærdeligst og lysteligst i Døden;
Og Granen, rank og grøn, som aldrig visner,
Men splintres kun af Auk-Thors Tordenkil'.
Det elsker jeg, det er Natur, det hæver
Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn
Og Freias Rok, som spinder Livets Traade.
Men disse nydelige Myretuer —
Bikuber, om du vil, for travle Bier —
For dem er jeg en starblind Svend, tilstaaer jeg;
Men, reent ud talt, min Blindhed huer mig.

HAMUND.

Gid denne Tro, gid denne Tænkemaade

Maa evigt vare ved; men, Hagbarth! Hagbarth!
Jeg frygter, det er Uerfarenhed,
Som taler af din Mund. Du est for ung,
Est end ei seilet Klipperne forbi,
Hvor sledske Havfru lokker Skipperen
Med Elskovsviser i sin Malestrøm.

HAGBARTH.

Desbedre! Den, der overseer sin Fare,
Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
End du?

HAMUND.

Jeg er ei smuk, og mine Skrammer
Bortskræmme Qvindens Blik. Desuden er
Jeg kold, og fænger ei saa let; i Striden
Opluer kun Valkyrien mit Hierte.
Du sværmer med en Skialds letrørte Blod,
Og synger varmt om din formeente Kulde,
For at bevise ret, hvor kold du est.

HAGBARTH.

Jeg elsker Asa-Thor og Hildurs Leg;
Men derfor kan man gierne være varm.
Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
Jeg kæmper ei af Hevn, og ei af Had;
Kun for at øve Kraften og mit Mod,
Og for at vikle Krandsen om min Tinding.

HAMUND.

Saa længe som jeg saadan kiender dig,
Du finde skal en Broder tro i Hamund.
Gaaer du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!

HAGBARTH
fornærmet.

Farvel, Farvel! Gaa alt, i Fald du vil!
Der holder Ingen paa dig, Ungersvend!

HAMUND.

Alt vred?

HAGBARTH.

Hils dine Frænder hist i Throndhiem!

HAMUND.

Hagbarth! hvad nu?

HAGBARTH.

Drag bort kun med dit Skib!
Jeg skal vel giøre fyldest her med mit.

HAMUND
venlig.

Saa vær dog ikke strax saa brusende!

HAGBARTH.

Ei hvad! du sætter Stolen mig for Døren.

HAMUND.

Vist ei! Naar vi har overvundet Alf
Og Alger her, gaae vi til Ørkenøer,
At kæmpe med den tappre Angantyr,
Med Frithiof.

HAGBARTH.

Nei, naar denne Kamp er endt,
Saa bygger jeg mig flux et Jomfrubuur,
Taer Sax i Haand, og sømmer hvide Liin,
Baldyrer Hiort og Hind i Silkevæven,
Og synger Viser med i Fruerstuen.

HAMUND.

Fra Ørkenø'r gaae vi til Venden; derpaa
Til Rurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!
Kan du ei taale Skiemt?

HAGBARTH
ryster hans Haand.

Jeg haaber, aldrig

At giøre mig uværdig til dit Venskab,
Min gode Hamund!

HAMUND.

Lad det Galskab fare!
Min Mening er: Kamplysten var det Baand,
Som sammenholdt os. Den, som elsker, Hagbarth!
Har ikkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man skal troe, hvad den Erfarne taler.

HAGBARTH.

Og jeg har hørt, at Elskov tværtimod
I reent og ædelt Venskab speiler sig,
Som Blomsten i den klare Sølverkilde.

HAMUND.

Tilgiv mig!

HAGBARTH.

Venner!

HAMUND.

Venner til vor Grav!
Ei kives meer!

HAGBARTH.

Det kan jeg ikke love;
Men at ei Sol gaaer ned med Hagbarths Vrede,
Det kan han love dig.

HAMUND.

Det kan han holde.

HAGBARTH.

Der kommer Nogen, lad os gaae tilside!
Vel var det, Freden blev saa hurtig sluttet;
Det havde været alt for underligt,
Hvis Fienden havde truffet Vennerne
Selv i en heftig Strid.

HAMUND.

Nu, hvorfor det?
Sligt Underværk har man vel tiere seet. De gaae.

ALF kommer med ERIK.

ALF
mørk og alvorlig.

Lad Hagbarth vide strax, han er velkommen;
Men viis ham hid! Min Moder ønsker ei
At see ham hist i Salen. Man vil møde
Ham her, og række ham til Velkomst Hornet.

Erik gaaer.

ALF
gaaer med langsomme Skridt hen for et stort Træ.

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Min dybe Tungsind, skienke Siælen Vinger,
Og samle mig med dig, o min Gyrithe!
I Dag — just nu i Dag — er hendes Dødsdag.
Tre hundred fiir og tredsindstyve Furer
I Barken staae — nu skærer jeg den sidste.

Han ridser i Træet med sin Daggert.

O, gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freias Sal din Beilers Trofasthed.
Han har kun levet i Erindringen.
Dit Billed svæved for ham, uforkrænket
I al sin Glands og Skiønhed. Red jeg hiem
I sene Vinterqvæld, da stod dit Gienfærd
Ved Borgeledet, rankt og svøbt i Maar,
Og gik i Møde mig i Maaneskinnet.
Naar Signe rakte Hornet — var det dig;
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med uforstaaet Ild til dette Hierte.
I Sommer svæved du saa yndigt her

I Bøgeskoven mellem disse Blomster;
I hver en rank, en letbevæget Skygge
Jeg troede vist at kiende dig. O, Freia!
Da saae jeg dig igien paa Dødens Baare:
Med brustne Blik, de hvide Hænder lagte
Paa Brystet, Kinden murehvid, og Øiet
Tilbagesiunken i sin dunkle Hule. —
Nu har du seet, at Alf kan elske dig,
At ei hans Ømhed var et Feberblus,
Der dunsted bort alt med den aarle Morgen.
Udstaaet har din Ven sin Prøvetid;
Nu ynkes Freia, samler mig med dig,
Og denne unge Helt, som troer at drives
Af egen Ærelyst — er en Herold
Fra Elskovs Diis, som i en venlig Strid
Det røde Tegn skal trykke paa mit Bryst,
Der skaffer Adgang mig til hendes Sal.

ALGER kommer bevæbnet fra Isse til Fodsaal, i et nyt og glimrende Harnisk, med nedslaaet Hielmgitter.

ALF

gaaer ham i Møde, uden at kiende ham.

Hvo est du, Fremmede? Dit skiønne Harnisk
Forkynder mig, at du est Drotten selv.

ALGER.

Ja, jeg er Drotten.

ALF.

Det er Algers Røst!

ALGER.

Hvad! Alger?

ALF.

Det er Alger selv!

ALGER
slaaer leende Hielmgitteret op.

Umuligt!
Hvor fik vel Alger slige Vaaben fra?

ALF.

Ved Odin, jeg maa selv forundre mig.

ALGER.

Du veed det ei?

ALF.

Saa ganske nye, saa smukke!

ALGER.

Saa stærke! See engang den hvalte Hielm,
Og hvor den slutter mageligt om Hagen!
Kun Hielmegittret er en Smule trangt,
Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.
Han drager det.

ALF.

Det blinker klart i Solen, som en Flamme.

ALGER.

Og bider skarpt i Striden, som en Vind.
Jeg kan ei faae det rigtigt ind, det gaber
Ved Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skiold?

ALF.

En prægtig Maane.

ALGER.

Føl dog,
Hvor let at bære! Kobberknop i Midten,
Saa Sælhundskind, og udenom en Guldrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer

Til Strid og synger Bragamaal, saa Lyden
Kan hvisle grumt forfærdeligt tilbage,
Og gyde Frygt i rædde Fienders Hierter.
Saaledes er det Alt; Armskinnerne,
Brynhoserne — som støbt om mine Lemmer,
Og Alt forsynet vel med blanke Spænder.

Han slaaer paa sit Skiold.

Ei Thor i Thrudvang har en bedre Rustning.

Synger:

Vi slaae med vore Sværde,
Og svinge gyldne Skiolde
Høit i Hildurs Lege,
I Eyrasund paa Snekken.
Med Blod vi farve Bølgen.
Svolnirs Hatte klinge
I Skedeluens Trætte.
Det er, som smukke Skioldmøer
I kiælen Arm at kryste.

ALF.

Men siig mig dog: hvor fik du Alting fra?

ALGER.

Hver gaaer i dette Liv sin egen Vei.
Mens Alf i Skoven gik, hvor den var mørkest,
Og sukked for en Mø, som var hos Freia,
Gik Alger til den gamle Fiølnir Smed.
Du havde sielden Tid at tale med mig
For dine Drømmerier; sidde hiemme
Og tømme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
Hvad var at giøre da? — »God Aften, Smed!
Vil du vel tage Alger din i Lære?«
— »Hvorfor ei, Søn?« — Jeg gik hos ham et Aar,
Hialp ham, han underviste mig; og mens

Du gik og grubled mellem Bøgene,
Stod Alger nede ved den klare Kilde,
Og hamred Staal, og svalte det. Saaledes,
Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
Og Aaret løb for mig snelt, som en Slange,
Mens det for dig krøb langsomt, som en Snegl.

ALF.

Heel vel, min Broder! at du nu har Vaaben;
Her kan du bruge dem.

ALGER.

Hvad mener du?

ALF.

Har du i Fiorden seet de norske Skibe?

ALGER.

Nei, reent ud talt, jeg har den hele Vei
Kun seet paa mine Vaaben og mit Skiold.

ALF.

Forfængelige Fugl, som kroer sig stolt
Af sine Fiær!

ALGER.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

ALF.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Throndhiem
Er landet her, og æsker os til Kamp.

ALGER.

Til Holmgang?

ALF.

Ja, med tyve tappre Svende.
Han byder stolt os møde ham paa Næsset
Med dobbelt Styrke.

ALGER.

Det var klippekiækt.

HAGBARTH
triner frem uden Vaaben og Kappe.

Tilgiver denne Dristighed, I Herrer!

ALGER.

Er det vor Fiende?

ALF.

Uden Tvivl.

ALGER
drager sit Sværd halvt ud.

Forvovne!

Du drister, uden Varsel, uden Orlov,
Dig paa den danske Strand?

HAGBARTH
rolig til Alf.

Jeg har jo Orlov

Til denne Landgang? Har jeg ikke?

ALF.

Jo. —

Min Broder! overiil dig ei.

ALGER
fatter sig.

Jeg vilde

Kun prøve Sværdet, om det gik af Skeden.
Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

HAGBARTH
med et stolt Blik paa Alger.

Det trænger

Formodentlig til Øvelse.

Til Alf.

Din Svend

Har sagt mig Beras Villie. Jeg kommer,
Som fremmed Mand sig sømmer, uden Vaaben
Og uden Kaabe, staaer for eder her

Fem Skridt i Afstand, med min høire Haand
Om venstre Haandled, røgter saa beskedent
Mit Ærinde. Hvad har I meer at kræve?

ALF.

Slet Intet. Og vi veed dit Ærind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forskaan os!
Vi skal vel værge os, skiøndt enkelte.

HAGBARTH.

Hvad agter du paa min Forvovenhed?

ALF.

Jo, meget.

HAGBARTH.

Negter du —

ALF.

Din Fordeel smiilte,
Til hvilken Kant saa Lykkens Vægtskaal hang.
Vandt vi — hvad Under? vi var To om Een;
Men seired du — ha, hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener du,
Et dobbelt Liv paa denne slette Tærning?
Hvor egennyttigt!

HAGBARTH.

Ved min Faders Aske,
Du est den Første, som beskylder mig
For Egennytte, danske Svend!

ALF.

Vi blændes
Ei her i Dalen af det Prægtige.

HAGBARTH.

Du taler stolt.

ALF.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land, hvor der er ingen Fielde.

ALGER.

Fortræfligt, Broder! Hagbarth er en Thrønder,
O, han kan vist fortælle dig om Hunden,
Som Eisten satte over Thrønderne,
Som giøede tre Ord, naar han talte eet.

HAGBARTH.

Man seer, at Barnet nylig sluppet er
Fra Ammestuen; han kan Eventyr.

ALGER.

Nu, ved min Faders høie Bautasteen,
Nu est du Dødens Mand. Hent dine Vaaben!
Iil — hent dem!

HAGBARTH.

Alger! jeg skal hente dem.

Vil gaae.

ALF

holder ham tilbage.

Bliv, Hagbarth! — Alger! jeg tilsteder ei,
At Kampen skuffes. Fatter eder! — Alger!
Biid ei din Læbe. Du var første Mand;
Hvad Andet var for Hagbarth vel at svare?
Fy, Alger! egge sig til Harm, for derved
At føle mere Styrke? det er Feighed.
Kun Finnen, Lappen drikker stærke Drikke,
For at faae Mod i Krig; men Odins Æt
Besiæles kun af Høimod. Det er usselt,
Blot at fornærme for at faae en Kamp.
Betragter da hvert Vredesord som usagt!

Ung Hagbarth stride skal med Een af os,
De Andre med hans Kæmper; saadan fort,
Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os
Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
Min Førstefødselsret — og det er mig.

HAGBARTH.

Velan, jeg er tilfreds.

ALGER.

Hvem faaer da jeg?

HAGBARTH.

I Fald du vil, den Helt, som kommer der,
Min Vaabenbroder Hamund.

ALGER.

Er han Drot?

HAGBARTH
smilende.

Ja, det forstaaer sig; Drot paa sine Skibe,
Som du og jeg.

ALGER.

Er han af Kongeblod?

HAGBARTH.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund! har du
Din Stammetavle med?

HAMUND.

Læs disse Runer!

Han drager sit Sværd, og rækker det til Alger.

ALGER
læser:

»Min Byrd er god; jeg bares
I Odelsbierget,
Og Blod af Drotter blandte
Min Biørnetunge.«

Rækker ham det tilbage.

Hvem skrev dit Sværd den Roes?

HAMUND
tør.

Jeg selv, en Aften,
Da Skræping havde fældet fire Jarler,
Og nogle Kongesønner, uberegnet.

ALGER.

Jeg hevner dem, du Stolte!

HAMUND.

Megen Ære,
At du mig finder værdig, unge Herre!
At slide Kræmmereggen af dit Sværd.

ALGER.

Man hører tydelig, du est en Bonde.

HAMUND.

Slib Staalet først paa denne grove Sandsteen,
Saa kan det siden hvæsses paa den fine.

Man hører Trommer og Fløiter.

ALF.

Vor Moder, Dronning Bera, Søster Signe
Sig nærme hist fra Gaarden, for at bringe
Dig Velkomsthornet efter Skik. Tilgiv,
At ei de byde dig til Høieloft!
Du indseer selv — en Moder og en Søster —

HAGBARTH.

Jeg indseer Alt, og skienkte gierne dem
Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
At Dronning Bera misforstod min Bortgang.

DRABANTER og SPILLEMÆND. Derpaa DRONNING BERA med SIGNE, fulgt af QVINDER. Naar Bera staaer for Hagbarth, betragter hun ham med et stolt Blik.

BERA.

Est du den unge norske Drot fra Throndhiem,
Som æsker mine Sønner til en Kamp?

HAGBARTH.

Ja, Dronning Bera! Hagbarth Hakeson.

BERA
vender sig til Alf.

Hvordan er Kampen afgiort? Een mod To?
Det vil jeg ikke haabe.

ALF.

Nei, min Moder!
Der strides Een mod Een.

BERA.

Vel! Og hvor mange?

ALF.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

BERA
smilende.

Saa mange Maager flyve daglig jo
Fra Kattegattet, at fortæres af
De danske Ørne. Hvordan vil I hugge?

ALF.

Paa baade Hænder; Skioldene paa Ryggen.

BERA.

Hvor mange Hug?

ALF.

Jeg tænker, som man pleier:
Tolv stærke Slag, for hver af Aserne.

HAGBARTH
med Blikket paa Signe.

Og tre endnu for Freia!

ALGER
lystig.

Det var femten!

ALF
med et Blik til Himlen.

Ja, tre for Freia!

BERA.

Signe! bring ham Hornet
Til Hilsen, Afsked, og til Kampens Velkomst.

SIGNE
med Hornet.

Lavard, Kong Hagbarth! hil dig.

HAGBARTH.

Drik mit Held!

SIGNE.

Held dig til Heltedøden, som du søger!

Hun drikker.

HAGBARTH
med tvungen Munterhed.

I Fald Valkyrien mig bringer Hornet
I Valhal, skiøn at skue til som du,
Saa var vel Reisen did et Ønske værd.

Han drikker.

SIGNE
til sine Brødre.

Jeg ønsker eder Intet; I forstaae
Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

BERA
gaaer imellem sine Sønner, og tager dem med Værdighed hver ved sin Haand.

Det er ei første Gang, hiertelskte Sønner!
At, revne fra det moderlige Bryst,
Med Sang og Klang I Faren gaaer i Møde.
Thor vinker eder; følger Hammerguden!
Erindrer eder, at det gamle Siælland
Staaer fuldt af Bautastene; lad den Storm,
Som hvisler over disse Stenes Runer,
Mens Egeskoven skiælver, liig en Skiald
Oplue Kraften, som I fik fra Skiold!
At dette Hierte skiælver — det er Svaghed.
Jeg er en Qvinde, jeg er Moder. — Alf!
See mig i Øiet. Alger! slaa dit Gitter
Lidt meer i Veiret. Saa! — Dan Mykillatis

Høitidelige Faderskygge stiger
Fra Kampekisten, han omsvæver eder.
Gaaer I til Valhal — vel! — Een i det Mindste
Hiemvende seirende, som Rigets Arving.
Min Alf — dig gav Naturen første Ret —
Dog, Moderhiertet bør jo elske lige.
Min Alger! du est uforsagt! — O, Alf!
See ei saa mørkt, dit Øie maner Døden.

Hun fatter sig, og vender sig til Hagbarth.

Ei sandt, det er behageligt, det kildrer
Den unge Helt, at bøie Qvindens Stolthed?

Med stigende Kraft.

Men Aserne vil høre Beras Bønner,
Og blødende for disse Kæmpers Sværd,
Vil du i Aften, strakt paa dunkle Valplads,
Med store brustne Øine stirre fra
Dit Græs mod Stiernerne, mens Ravnen flagrer
Fra Qvist til Qvist, forfærdet for dit Liig,
Men hungrig efter Kiødet af dit Hierte! —
Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
Jeg qvæler Graaden — qvæler I den Stolte!

Hun gaaer; Alle følge, uden Hagbarth og Hamund.

HAMUND.

Hvad Ord der dog kan siges af en Qvinde!
Til Nastrond ile du med samt din Spaadom,
Du blege Hel!

HAGBARTH
stirrende efter Signe.

O, lad du hende tale!
Hvi jog du hende bort? Hvi gik hun alt?

HAMUND.

Hvad? vil du høre fleer Forbandelser?

HAGBARTH.

Jeg har slet Intet hørt, jeg har kun seet.

HAMUND.

Da saae du noget Smukt.

HAGBARTH.

Ja, saare Skiønt.

HAMUND.

Et Nattespøgelse med skumle Blik.

HAGBARTH.

En Dagens Alf med lysegule Lokker.

HAMUND.

Jeg taler om Fru Bera.

HAGBARTH.

Jeg om Signe!

HAMUND.

Hvad fattes dig? Du drømmer, trækker Veiret?
Dit Øie svømmer? Kinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

HAGBARTH.

Strax, strax. Hent mine Vaaben!

HAMUND.

Spild Tiden ei, følg med!

HAGBARTH.

Gak du foran;
Et Øieblik kun lad mig fatte mig!

HAMUND
leende.

Hvorefter?

HAGBARTH.

Efter hiin Forbandelse;
Du siger jo, hun har forbandet mig.

HAMUND.

Hagbarth! har alt Havfruen været her,
Og manet ned dig i sin Malestrøm?

HAGBARTH.

O, Intet! Skynd dig kun! Jeg kommer efter.

HAMUND
alvorligere.

Min Broder! jeg vil haabe, selv du indseer,
Slig Kiærlighed kom alt for ubeleilig:
Først æske Brødrene, og saa forelske
Sig strax i Søsteren, i Øieblikket,
Du skal bekæmpe dem —

HAGBARTH.

Det gaaer ei an.
Jeg veed min Pligt, gaaer ikke fra mit Ord.

HAMUND.

Saa følg mig da!

HAGBARTH.

Ja, vakkre Ven! strax, strax

Hamund gaaer, rystende paa Hovedet.

HAGBARTH
ene, gaaer hen paa det Sted, hvor Signe har staaet.

Her stod hun, rank og skiøn, og rakte Miøden.
O, aldrig smagte den mig før saa sød!
De hulde Læber ønskte Hagbarth Døden,
Og aldrig frygted mere han sin Død.
Er Alt forvandlet? Disse lave Høie
Mig synes frygtelige Filefield,
Og siden jeg har seet i hendes Øie,
Jeg glemmer Sarpen for et Kildevæld.
Hvad drak jeg? Thor! hvad smeltede mig Modet?
Hun saae paa mig, veemodig, stille, mild —

Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet
En ubekiendt, en sød, en hellig Ild.
Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.
Jeg er et andet Væsen, Taagen faldt.
Nu ligegyldig, lunken for min Ære,
Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt.
Hvad har jeg giort? Udæsket hendes Brødre!
Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.
Nu hader mig den stolteste blandt Mødre,
I Nat maaskee ei meer mit Hierte slaaer.
Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
Min Sol bedækkes af en evig Sky;
Kan jeg som deres Morder staae for Signe,
Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
O, Skiebne! du har styrtet mig i Blinde;
En Time før kun seet, hvad nu jeg saae,
Jeg kommen var som Beiler, ei som Fiende.
Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae.
Hun hader mig — vel, Guder i det Høie! —
Jeg visne vil med dig, min Rose der!

Han tager den af sit Bryst, og betragter den.

Du saared mig saa sødt, som hendes Øie,
Fordi jeg voved mig din Knop for nær.
Men kiært er Saaret.

Han kysser den.

ALF
kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis dig lyster,
Saa er jeg rede nu til Kampen.

HAGBARTH.

Brav!

Men — hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
Og læg mig denne Rose paa min Grav.

ALF.

Hvo falde skal, beroer paa Odins Villie.
Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;
Lov mig, at du vil plante mig en Lilie,
I Fald jeg blegner, over mine Been!

HAGBARTH.

Det loves dig.

ALF.

Afsted!

HAGBARTH.

Nu Sværd fra Bælte!
Vi strider uden Had.

ALF.

Som Odins Helte.

De gaae Arm i Arm.

ANDEN HANDLING.

MIDDAG.

SIGNE. RINDA.

RINDA.

Ak, ædle Jomfru! see, der kommer Skibet.

SIGNE.

Fat dig!

RINDA.

Min Harald!

SIGNE.

Hvad skal jeg da sige,
Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

RINDA.

Det var vel tungt; men, ædle Jomfru! ak!
Hvad er to Brødre dog imod en Elsker?

SIGNE.

Nu, den, som ingen har, kan ingen savne.

RINDA.

Og finder heller ingen hist hos Freia.

SIGNE.

Den, jeg beklager meest, er dog min Moder.
See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lunden

Med lange Skridt, og skotter ofte frygtsomt
Til Stranden; skiøndt det kongelige Hierte
Ei være vil sin Sorg bekiendt.

RINDA.

Hvor langsomt
Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
End veed vi ei, hvad Tidende den bringer;
Saa meget veed vi, at den bringer Dødsbud.

SIGNE.

Det er ei sagt.

RINDA.

Jo, Jomfru! det er sagt:
Det sorte Skiold høit svæver alt i Masten.

SIGNE
gyser.

I Sandhed? — Fat dig! Tyve Mand mod tyve,
Da er det rimeligt, at Nogen falder;
Men hvorfor just din Beiler, kiære Rinda?
Hvi mine Brødre? hvorfor Beras Sønner?

RINDA.

En Drot er falden. See, den gyldne Ring
Høit glimter over Skioldets sorte Bule.

SIGNE
fortvivlet.

O, Rinda —

RINDA.

Ædle Signe! tab ei Modet.
Vist Odin vil beskytte dine Brødre.
Det er den stolte, den forvovne Hagbarth,
Som selv er falden — tro du mig!

SIGNE.

Ti, Grumme!

RINDA.

Har du Medlidenhed?

SIGNE.

Troer du da ikke,
At ogsaa han har Søstre hist paa Klippen,
En elsket Moder og en kiær Veninde,
Som græde vil og vride deres Hænder?

RINDA.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

SIGNE.

Er det da første Gang, en tapper Kæmpe
Har æsket fremmed Helt? Har Alf og Alger
Ei giort sig skyldig i den samme Brøde?

RINDA.

Det er en grusom Skik, og den kan aldrig
Behage Guderne. Kun Baldur ynder
Den Kæmpe, som beskiermer Fædrelandet.

SIGNE.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
Da sidde som en Træl i Arnens Aske?

RINDA
forundret.

Ha, Signe! du forsvarer ham.

SIGNE
fatter sig.

Jeg tilstaaer
Ham kun hans Ret; den skylder jeg min Fiende.

Fyrig.

Og er han død, saa er han ei min Fiende;
Thi Døden bør forsone vore Hierter,
Og intet bittert Had kan boe i Graven.

RINDA.

Men bittert bør du hade ham, i Fald han
Har dræbt din Broder.

SIGNE.

Stille, Rinda! stille!
Ængst ei mit Hierte. Du har selv jo spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

RINDA.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skiald
Halloge, som saalænge var i Skotland,
Alfs Ven, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egekrandset paa sin Skulder,
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Mø'r og Qvinder favne deres Mænd
Og Beilere. Min Harald er der ei.
Der er han! Vingolfs evige Gudinde!
Min Harald lever.

Hun iler hen, og omfavner ham.

SIGNE.

Lykkelige Rinda!
Her staaer jeg skiælvende. — Nu, gamle Skiald!
Sæt dig paa Stenen, og oplad din Mund,
Lad Digtekunstens skiønne Slør bedække
Den græsselige Tidende, du bringer;
Liig Brombærrankens Grønt Gravstenens Rune.
Syng Siælen til sin Ro! Maaskee du røver
Mig evigt min.

SKIALDEN

kommer. Han sætter sig paa Stenen ved Gyrithes Træ, og synger ved Harpen, omringet af Mængden.

Du, som din Bolig har imellem Skiolde,
Som hænger høit i Beras Sal,

Stig ned, o Harpe! lad din Stemme lyde,
Vi Valen til Einheria.

Af Heltens Øine blinkte Siælen freidig.
Stærk stod han, som den lyse Klint;
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
De vifted kun den tunge Lok.

Da saae han den sortøiede Gyrithe,
Og Møen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarssolen, naar dens Blik forvandler
Sneebarken til en Taareflod.

Men, ak! hun blegned, som naar Solen silde
I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Isefiordens dunkle Bølger.
Folkvangur tog den Yndige.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderløse Død;
Han frygted, at i Taagerne paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skiæg.

Da stormed Hagbarth, liig en Geierskagel,
Med Ørnevinger paa sin Hielm.
Hans Skiold var blodigt, som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Død.

De stævned frem, høit bølged deres Glavind,
Som Markens Ax i Høstens Vind.
Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pile;
Guulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Takker nu ved Gravens Side,
Læg Sværdet under Askens Kruus!
En Steen skal reise sig med Mos, og tale
Om Alf til Oldings-Egene.

Vi vandred tidt i Sigarskov tilsammen,
At fælde mørkebrune Hiort.
Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
Og døe af Troskab paa hans Grav.

Dugg dækker snart den grønne Høi; den glindser,
Som Øiet giennem Taareskiær.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyrithes Aander
Til Freia svæve, Favn i Favn.

BERA,

som er traadt ud af Lunden, og i heftig Bevægelse har hørt paa Slutningen af Skialdens Sang, triner bleg og opbragt imod ham, og raaber:

Ti, gamle Daare! Bort med denne Harpe!

Hun river den af hans Hænder, og rækker den til Erik.

Hug den i Stykker, brænd den! Landsforviist
Til Nastrond være denne sølvgraa Drømmer!

ERIK.

Forsynd dig ei, min ædle Dronning! mod
Den alderstegne Skiald; hans Kunst er hellig.

BERA.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:
En kiøbt Forræder. Sandhed er ham Intet,
Indbildning er ham Alt. Med lumske Toner
Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
En skamløs Viking kommer hist fra Klippen,
Anfalder Danmarks Drot; en Times Leg
Tilintetgiør en Olds, en Moders Haab.

I Asken burde Folket sætte sig,
Og Avner strøe paa deres Hovedhaar.
Fortvivlelsen har som en vild Bersærk
Vendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
Og denne sledske Gubbe ved sin Harpe,
I Stedet for at skildre Landets Harm,
Vellystig famler kun i Strængene,
Besynger os et Elskovseventyr.
Paa lidt nær takker han selv Morderen,
Som kom og dræbte. Siig, Halloge! siig os,
Hvor meget Guld gav Hagbarth for din Vise?

HALLOGE.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte dig;
Jeg sang den med et reent, uskyldigt Hierte.

BERA.

Fly fra mit Aasyn!

HALLOGE.

Du forviser mig?

BERA.

Ja, for din Nidingsvise.

HALLOGE.

Lad mig døe
I Fædrelandet! Det har hørt min Sang
I femti Aar — jeg bleven er saa vant
Til Leireskoven og til Isefiorden,
Jeg kan ei leve uden dem.

BERA.

Saa dø!

HALLOGE.

Dig rører Intet? Vel — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Bragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trøst i mine sidste Dage
Vil du dog ei berøve mig?

BERA.

Den skal
Ei meer forføre Hierterne.

Til Erik.

Drag Sværdet,
Og overskær Guldstrængene!

ERIK.

Nei, aldrig!

BERA.

Du vover?

ERIK.

Lad mig dræbe, hvis du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Du est den Første ei, blier ei den Sidste,
Et utaknemligt Fædreland forskyder;
Men dine Sange overleve dig,
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Piger synge dine Viser.
Tillad mig, Dronning! lad mig følge ham.

BERA.

Gaa, svage Yngling! jeg foragter dig.

ERIK.

Kom, Fader! lad mig bære dig din Harpe.

Vil gaae

BERA
raaber:

Blier begge! — Jeg veed ikke, hvad jeg handler;
Forbittrelsen forvirrer mig. Bliv, Olding!
Jeg troer dig; det var kun Enfoldighed.
Min Harm ei drages skal paa dig fra Hagbarth.
Ham er det, h a m! — O, bringer mig Alfs Liig!
O, bringer mig til Alf, at sidste Gang
Jeg skue maa hans Aasyn! Er hans Ansigt
Forhugget af det morderiske Staal?

ERIK.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
Har ene giennemboret Heltens Bryst.

BERA.

Det sønligt-ømme Hierte! O, min Søn!
Hun gaaer; Alle følge uden

SIGNE.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
Din Broder faldt, og du est ei fortvivlet?
Min Alf, mit Hiertes inderligste Ven!
Din Søster græder ikke ved din Død?
Jeg aander let, som var der falden mig
En Steen fra Brystet. — O, det er naturligt!
Beklage ham? En elsket Mø forlader
Sin unge Helt, gaaer til et bedre Land,
Hvor der er evig Vaar og evig Roser;
Der venter hun, saa sender hun ham Bud:
Kom med! her er min Karm, saa let som Skyen;
En Hest med Vinger, som kan bringe dig
Igiennem Luften i et Øieblik.
Agt ikke Kudsken i den sorte Kaabe,
Som sidder foran med det blege Ansigt! —

Han stiger i den gyldne Himmelkarm;
Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
Seer hun ham ei igien?

Efter et Øiebliks Taushed.

Igien? Nei, aldrig!
Thi de Forelskte boe i Freias Sal,
Men Gefion kaaret har de unge Møer,
Som døe ukiendt med Kiærlighed. Ak, Alf!
Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde.

HAGBARTH
kommer hurtig.

Her er hun! O, jeg træffer hende ene.
Frei være lovet!

SIGNE.

Ha, min Broders Morder!

HAGBARTH.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
Har blinket over Begges Hoveder.
See her mit Pandsers dybe Skaar og Buler!
Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth;
Hun vinkte hiin, maaskee i Morgen kaldes
Hans Banemand.

SIGNE.

Forlad mig, grumme Hagbarth!

HAGBARTH.

Ja, Signe! jeg forlader dig for evig.
Kun Eet er saa nødvendigt mig til Reisen,
Som Vinden i mit Seil; og faaer jeg det,
Ak, Thor! da blier det mig et Anker meer.

SIGNE.

Hvad vil du?

HAGBARTH.

Signe! — din Tilgivelse.

SIGNE.

Hvad trænger du til den, du stolte Helt?
Hvad ændser du en Piges Suk og Taarer?
Dem har du ofte seet, de har ei rørt dig.
Ærgierrigheden er din Gud; dit Bryst
Er haardt og koldt, som Staalet i dit Pandser.
En Æts Lyksalighed, en Arnes Fryd —
Den øiner du ei paa din Ørneflugt.
Du styrter paa dit Rov, og det maa bløde,
Hvis ei, da bløder du. O, det er billigt!
Naturen har jo skabt den stærke Biørn,
Den vilde Ulv og Høgen til at myrde.
Dem elsker Thor, og det er stolte Dyr.
Men Hyrden lukker dog sit Led for dem,
Den lykkelige Hob flyer dem som Pest,
Ved deres Syn forstummer Spil og Dands,
Og Alle ønske dem langt bort igien
Til Skovens Ørkener, for ei at skue
Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod.

HAGBARTH.

Troer du, at Hagbarth er en saadan Ulv?

SIGNE
fatter sig.

Tilgiv en Søsters Sorg, en Piges Kummer!
Du fulgte Landets Skik, saa mine Brødre,
Og jeg har Intet at tilgive dig.
Forskaan mig kun for din Nærværelse,
Og overlad mig til min stille Smerte!

HAGBARTH.

Ja, Signe! du skal aldrig see mig mere.

Men hvi begræder du din Broders Død?
Han ønskte Døden, han er lykkelig,
Han er i Freias Sal, hos sin Gyrithe.
Jeg lovet har at plante ham en Lilie
Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden
Til Bæltestedet; nærved var jeg druknet
Imellem Sivene. Det hvide Bæger
Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu
At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg.
Saa seer du aldrig Hagbarth meer.

SIGNE.

Forlad os!
Min Moders Sorg er frygtelig. Hun hader,
Og hun vil sikkerlig forfølge dig.
Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,
Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,
Og giør ei Fleer ulykkelige!

HAGBARTH.

Signe!
Hagbarth har ingen Moder.

SIGNE.

Ingen Moder?

HAGBARTH.

Og ingen Søster.

SIGNE.

Ei?

HAGBARTH.

Og ingen Brud!

SIGNE.

Ei heller?

HAGBARTH.

Jeg staaer ene, som en Gran
Udsat for Vinden paa den golde Klippe.
De opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.
Jeg sad i mørke, stille Biælkestue,
Og higed efter Verdens Lyst og Larm.
Mig Skialdene sang for om Valhals Glæder;
Dem ønskte jeg, mit Liv var mig til Byrde,
I Kampen søgte jeg at miste det,
For at faae Vinger til mit tunge Bryst.
Naar Sværdet klirred, glemte jeg min Længsel,
Og Døden forekom mig som en Port
Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

SIGNE.

Det er den.

HAGBARTH.

Nei, jeg var en daarlig Drømmer,
En uerfaren Svend, som blindt foragted,
Hvad ei han kiendte. Freia! hade Livet,
Det skiønne Liv, og ønske Døden? Springe
Fra Vuggen hen i Graven, over al
Den Herlighed, som spirer, og som trives?
Hvad fødtes jeg da til? Kun elske Guder,
Og hade Guders Værk? O, dumme Sværmen!
I Valhal ønske sig Valkyrier
Med Drikkehorn ved Odins Giestebord,
Og gaae den skiønne Kongesal forbi,
Hvor Møen blussed, og hvor Freden smiilte? —
O, jeg har stormet, som en starblind Ugle,
Der flagrer kun i Mulm, hvem Dagen blænder.

Nu sprætter jeg med stækket Vinge her
For dig i Støv, og hader al min Stolthed.

SIGNE.

Ak, Hagbarth!

HAGBARTH.

Signe! jeg har vundet Krandsen.
Den kosted dig din Broders Død, og Hagbarth
Sin jordiske Lyksalighed. Tilgiv
Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
Jeg vinde vil i Verden. Skiønne Signe!
Den har berørt dit Hoved, dine Lokker.
Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
Og siunge sin ulykkelige Seir.
Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart
(Thi Blomsten uden Sol og Dugg maa visne),
Da skal den slynges om min Askekrukke.

SIGNE staaer raadvild.

HAGBARTH.

Nu — heller ikke det! Far evig vel! Han vil gaae.

SIGNE.

Bliv, Hagbarth! den tilkommer dig med Rette.

HAGBARTH.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Naade!

I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning BERA med ALGER og Følge.

BERA

streng til sin Datter.

Hvi staaer du her? Hvi famler du i Krandsen
Om Lokkerne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

SIGNE
forvirret.

Min Moder —

BERA.

I en venlig Tale med
Din Broders Drabsmand? Gaa, Uværdige!

SIGNE
med et ømt Blik paa Hagbarth.

Farvel for evig! Hun gaaer.

HAGBARTH.

Signe!

BERA
standser ham.

Nok, min Helt!
Her er dit Værk fuldendt for denne Sinde.
Mærk nu mit Ord; thi jeg er Dronning, veed du,
Paa denne Ø, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf, og fordred Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.
Nu har du dræbt min Søn. Jeg hader dig
Som Nastronds værste Slange. Det er billigt,
Det har du forudseet, det har du attraaet.
Thi Mødrene i Norge, tænker jeg,
Ei heller kaste deres Æg, som Giøgen,
I fremmed Rede, uden Omsorg for
Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn;
Jeg negter ei, jeg kiender ingen Lyst,
Saa stor som den, at vie dig til Hel.
Dog see, du har mit Ord, du har mit Leide,
Og Æren gaaer mig over selv min Hevn.

Det stedes dig da frit i denne Stund
At gaae fra Landet ud til dine Skibe.
Det skylder jeg mit Løfte, intet meer!
Hvor jeg herefter træffer dig, om her,
Om i dit eget Land med Herreskiold,
Da est du Dødens Mand. I Fald jeg kan,
Da overvælder jeg dig uden Skaansel,
Og lader, som hiin værste Tyv, dig hænge
I Skovens Green med tvundet Hamp. Nu veed du
Din Skiebne. Muligt kommer du med Magt
Til næste Vaar, og overvælder mig.
Det takker jeg dig for; thi heller Døden,
Den smerteligste Død af Fiendehaand,
End ingen Hevn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
Alfs Skygge ængste dig paa dine Veie,
Og styrte dig, som du har styrtet ham.

HAGBARTH.

Tillad mig kun —

BERA.

Dvæl ei et Øieblik,
Hvis du har Livet kiært. End est du fri;
Med næste stærke Bølgeslag fra Havet
Jeg løses fra min Eed, og du est min.

HAGBARTH.

Saa grumt du higer efter Hagbarths Død?

BERA.

Ja — Intet var mig mere kiært, end hist
At see dig sværve bleg i Egetræet.

HAGBARTH.

Grusomme Dronning! du opirrer mig.
Men et huldsaligt Blik mig bandt min Tunge.

Skield, ras! Jeg flyer dig. Vel det sømmer sig
En Mand, at flye en opbragt Qvindetunge.
Men Skiønhed lokker Helten, som paa Græsset
Det hvide Liin en Nattergal fra Træet,
Om end maaskee det vorder Dødens Snare —
Og rørte Hierter kiender ingen Fare. Han gaaer.

BERA
stirrer efter ham.

Og rørte Hierter kiender ingen Fare,
Naar Skiønhed lokker dem i Dødens Snare?
Ha! hvilken Skiønhed, Hagbarth? — Signes?
Med en vild Glæde.
Tak,
Valkyrie! du med den sorte Hielm,
I rustenbrune Kiortel, Kinden bleg,
Og Øiet funklende — du stille Hevn!
Du aabner mig en Udsigt giennem Hadets
Bælmørke Skov; du laaner mig en Angel,
Hvormed jeg fange kan den slupne Fisk,
Og Madingen er Signe. Herligt! herligt!
Den Kunst er let, Smaadrenge øve den;
Kun strøe lidt Korn imellem fire Tegl,
Den uforsigtige Graasidsken styrter
I Fælden snart — og spræller i sit Fængsel.
Hun betragter sin Søn.
Nu, Alger? saa forstenet og saa taus?
Naar pleied før dit Blik at søge Jorden?
Du saae i Stiernerne.

ALGER.

Der boer nu Alf,
Men Øiet er for svagt at see ham der.

BERA.

Du sørger for din Broder?

ALGER.

O, min Moder!

BERA.

I Sandhed?

ALGER.

Kan du tvivle?

BERA.

Tvivle, Alger?
Ei tvivle meer, fordi du fælder Taarer?
Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hiertet,
Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.
Det er naturligt, at du nu est blød:
Det var en god, en kiærlig Broder; sikkert!
Han elskte dig. Men — han var dog den Ældste;
Han spilled dig et Puds ved Fødselen.
Saa nær ved Thronen, og saa langt derfra,
Det var en piinlig Trøst. Hans Levetid
Laae mellem dig og Riget, som en Kæmpe,
Der slumrer udstrakt i sit stærke Harnisk.
Den Afstand var han nu saa føielig
At hæve ved sin Død. Hans snare Bortgang
Slog dig en sikker Bro hen over Svælget
Til Siællands Høistol. Du har arvet Kronen —
Det er en Taare værdt.

ALGER.

O fy, min Moder!
Troer du, jeg græder Glædestaarer ved
Min Broders Liig?

BERA
heftig.

Nu — hvis du elsker ham,
Beviis mig det!

ALGER.

Hvormed?

BERA.

Sværg: hevn hans Død!

ALGER.

Ved Asken i min Faders Krukke, ved
Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer,
Ved Odins Horn af Guld, ved Hlorridas Miølner!

BERA.

Sværg mig, at hade Hagbarth uforsonligt!

ALGER.

Ha, det er haardt, men du befaler det;
Jeg lyder dig, og sværger dig, at hade
Alt hvad mit Hierte kan. Det sværger jeg.

BERA.

Af Intet rokkes, ei at røres af
En jordisk Taare fra din strenge Pligt,
Hvo der saa græder den — sværg det!

ALGER.

Ved Odin!

BERA.

Og at, naar Hagbarth er i Beras Vold,
Med ingen Bønner, Overtalelser
Du søge vil at rokke min Beslutning.

ALGER.

Vel, ogsaa det!

BERA
venlig.

Du est min gode Søn!

Kom nu, og lad mig stille dig for Folket
Som lydig Søn, god Broder, værdig Konge! De gaae.

SIGNE
kommer tilbage med Egekrandsen i sin Haand.

Han er der ei! Min Moder drev ham bort.
Det tunge Aareslag i Bølgen lyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
Naar vilden Støi dens Eensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Qvæld,
Og ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Og aldrig kommer Hagbarth meer tilbage.
Hvi saae jeg ham? Nu lyde mine Suk.
O, Alf! du vilde dele Signes Smerte.
Her græd din Banemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?
Og denne Krands — han bad saa ømt derom —
Hvor kunde jeg ham negte disse Blade?
Han fik dem ei; den strenge Moder kom.
Men Hiertet kan ei tvinges til at hade. —
Saa skiller jeg da Egekrandsen ad,
Og ingen meer skal Signes Hænder binde.

Hun sønderriver Krandsen.

Jeg plukker — taus, taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! far hen i Nattens Vinde!

TREDIE HANDLING.

SILDIG AFTEN.

HAGBARTH og HAMUND komme fra Stranden.

HAGBARTH.

O, hvilken Glæde! jeg er her igien,
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes spæde Fødder traadte paa.

HAMUND.

O, hvilken Glæde! Glæd dig: du skal hænges
I Fald man træffer dig.

HAGBARTH.

Naturen smiler,
Og Freia funkler Elskov fra sin Himmel
I maaneklare Nat.

HAMUND.

For at man bedre
Opdage kan vort Skib og os. — O, Green!
Hvor kiælen strækker du din Arm imod os!
Jeg seer os svæve bag de grønne Blade.

HAGBARTH.

Jeg frygter ei.

HAMUND.

Jeg heller ei. Ved Thor,
I Snor at qvæles i et saadant Træ,
Det er en ædel Død. Den blege Pande
Ei klage kan paa Savn af Æreskrandse.
Og Jorden er for ringe til at giemme
Et saadant Støv; det hæves høit i Luften.

HAGBARTH.

Gak du tilbage til vort Skib, og vent mig!
Jeg dvæler helst alene her, og du
Ei dele skal min Fare, som ei deler
Mit Glædeshaab.

HAMUND.

Saa har du fast besluttet
At være taabelig?

HAGBARTH.

Jeg elsker hende,
Og Døden ene skiller mig fra Signe.
O, Hamund! hvis du kiendte Kiærlighed!

HAMUND.

Jeg kiender den: det er en Lygtemand,
Som leder Vandreren i dybe Sumper.
Den lokker ham med Haabets Grønt, og qvæler
I et fortvivlet Hængedynd. — Skiøn Freia!
Det er en Alf, o Dronningen for Alfer!
Hun sværmer helst om Natten i et Halvlys,
Thi Dagens Straalepile giennembore
Den alt for spæde Krop, saa at man seer,
Man har slet Intet seet. Hun klæder sig
I Regnbufarver; saare deilig — langtfra!
Men hvor hun staaer, er Dunster. Iil, grib til —

Og hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,
Og Tvivl og Fare hendes Yndigheder.
Feilslagne Haab og vaagne Nætter, Taarer,
Det er den bittersøde Frugt, hun skienker.
Vær lykkelig — og hendes Trolddom svækkes.
See daglig — og med hvert et Syn afmattes
Din Glæde meer. O, smukke Drømmebilled!

HAGBARTH.

Hvad kan vi meer end drømme vore Guder?
Hver har sin Drøm. Du sværmer efter Æren;
Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
For Mord og Blod. Er din Valkyrie
Vel dannet af et mere jordisk Stof?
Og hun er grum, hun bringer Had og Drab;
Men Freia sammenføier Hierterne,
Og Døden selv er kiær af hendes Hænder.

HAMUND
lystig.

Velan, saa lad os døe!

HAGBARTH
alvorlig.

Du skal det ei.
Du deler ei min Følelse. O, hør mig!
Miskiend mig ei! Din Fare ængster mig.
Hvad vil du med? Vent mig paa Skibet; der
Du være kan til større Nytte mig,
End her i Skoven. Du har sagt i Dag:
»Gaaer du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!«
Jeg gaaer den Vei. Du ynder ei min Gang.
Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
Det krænker mig, med Tungen at forsvare,
Hvad Hiertet føler mere dybt, end Ordet

Formaaer at tolke. Overlad mig til
Min egen Skiebne! Jeg skal aldrig glemme,
Hvad du har været mig.

HAMUND
langsom.

Nu — reent ud talt —
Da selv du finder det, saa vil jeg heller
Ei dølge dig, at denne Natteluft —

HAGBARTH
afbryder ham hurtigt.

Thor signe dig! Farvel! vent mig paa Skibet!
Du seer mig enten der om føie Tid
Med Signe, eller aldrig meer.

HAMUND.

Velan!
I Fald du ei miskiender mig —

HAGBARTH.

O, nei!
Skynder paa ham.
Farvel, min Ven! Farvel!

HAMUND.

Farvel, ung Hagbarth!
Han bliver staaende.

HAGBARTH.

Du dvæler?

HAMUND
alvorlig.

For til Afsked at fortælle
Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,
Og som forsvinder nu i dette Maanskin.

HAGBARTH.

Du synes rørt.

HAMUND.

Min Faders Biælkehuus
Laae ved en større Gaard; der leged jeg

Som Dreng alt tidlig med vor Naboes Søn.
Han var lidt yngre, mere vild, end jeg.
Jeg vænte mig, som ældre, til at være
Raadgiveren; han hørte mine Raad
Taalmodigt ud, og giorde, hvad han vilde,
Og saadant gik det herligt Aar for Aar.
En Alf besøgte os da mangen Aften
I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad
I Vaabenskuret paa de gamle Kister,
Og stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnisk,
Som sort og rustent hang i Biælkehallen.
Erindrer du den smukke Juleqvæld,
Da Præsten havde offret Heste, Hunde
Og Haner høit paa Fieldet, for ved Bønner
Snart at bevæge Solen under Havet
Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
Hvorledes før man offred Mennesker.
Da snoede vore Hænder sig paa een Gang
Med dobbelt Kraft og Ømhed i hinanden.
Hvad Mennesket er Mennesket, det følte
Vi dybt. Den gamle Skiald blev hierteglad;
Vi lagde vore Hænder paa hans Harpe,
Og svor en evig Troskab. See, da qvad han
En herlig Sang, som runged høit i Hallen,
Og dirred giennem Kongens hule Brynie.
Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venskabsalf
Var heller ei aldeles at foragte?
Dog, du har Ret: det var en Drøm. Den Drøm
Er atter dunstet bort for andre Drømme.
Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer

Urolige den trætte Vandrers Hierne.
Farvel! jeg gaaer til den.

HAGBARTH
omfavner ham.

O, elskte Hamund!

HAMUND.

Troløse Hagbarth!

HAGBARTH.

Kiære, bedste Broder!

HAMUND.

Saa koldt du kunde give mig min Orlov,
Forvise mig for evig fra dit Hierte?

HAGBARTH.

Nei, der er evig Rum for dig, min Ven!

HAMUND.

Alvorligt?

HAGBARTH.

Evig, ved min Signes Side.

HAMUND.

Begriber du da, at min Skiebne knyttes
Med Troskabs faste Knude tæt til din?

HAGBARTH.

Ja! ja!

HAMUND.

Og at jeg dele vil din Skiebne?

HAGBARTH.

I Freias Navn!

HAMUND
lægger sin Haand i hans.

I Baldurs Navn! — Velan!
Jeg lover dig, ei meer at spøge med
Din Kiærlighed. Jeg lover, ei at være
Nidkiær paa Signe, som berøver mig

En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
Jeg lover ei at spøge meer med Alfer.
Det hulde Venskab, Kiærlighed og Æren
Skal sværve paa vor Sti; vi følge dem.
Til Glæden eller Graven? Lige meget!
Vi gaae den skiønne Vei — det er vor Trøst;
Vi dele Faren — og det styrker os.

De gaae ind i Skoven.

RINDA kommer med FYLLA.

RINDA.

Vor Jomfru kan ei sove, hendes Hierte
Er underlig uroligt og bespændt.

FYLLA.

Jeg kiender Signes Hierte, gode Rinda!
Og har vel mærket, hvad der trykker hende.

RINDA.

Hun elsked Alf saa inderligt; hans Død
Maa smerte hende.

FYLLA.

Har jeg mærket ret,
Saa er hun saaret af den Sammes Øie,
Hvis Arm har saaret Alf.

RINDA.

Ha, du formoder —

FYLLA.

At ei man sukker saadan for en Broder.

RINDA.

Hun kommer —

SIGNE kommer med sine Møer.

SIGNE.

Denne Nat er saare skiøn,

Saa klar som Dagen, næsten alt for klar;
Man kan ei sove. Naar Naturen vaager,
Maa Siælen med. Ei sandt, min vakkre Fylla?

FYLLA.

Ak, Signe! al Naturen synes mig
Nu død, og Maanen som den stille Lampe,
Der lyser bleg i Gravens Hvælvinger.

SIGNE.

Ja, jeg forstaaer dig, du har tabt din Beiler,
Du arme Fylla! Hvilket bittert Savn,
Saa bittert næsten, som en Broders Død!
Kom, jeg vil trøste dig! Giv mig din Arm!

RINDA.

Hvis du tillader det, min ædle Jomfru —

SIGNE.

Hvad Flugt har Vinden? Blæser det fra Syd?

RINDA.

Der vifter ingen Vinde, det er stille.

SIGNE.

Mig tykkes og, at Bølgerne derude
Bevæge sig kun svagt.

RINDA.

Ja, det er Havblik.

SIGNE.

Saa er ei vore norske Fiender langtfra.

RINDA.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

SIGNE.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
I Medvind?

RINDA.

Nu — to Dage, høit kun tre.

SIGNE

glad forundret.

To Dage kun? og det er dog saa langtfra!
Du skiønne Sølversø! du fierner blot
For at forbinde; dine Vover bruse
Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,
Der skilte milevidt. I lette Bølger!
Ei Freias Karm har mere snelle Hiul,
End i. Ei nogen Slæde gaaer saa hurtig
Paa Snee, som Kiølen over Bølgerne.

RINDA.

Hvis du tillader det, saa vil vi dandse
Lidt for dig her i Maaneskin.

SIGNE.

Som Alfer
Om Elletræet? Vel! Man siger jo,
Den, som seer Alfer dandse, døer om kort Tid.

RINDA.

Men du maa ikke sørge.

SIGNE.

Sorgen trøster.
Først naar det mørknes, dufter Natviolen.

RINDA.

O, tænk dog ei paa Døden!

SIGNE

i Tanker.

Har min Moder
Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

RINDA.

Hvem?

SIGNE.

Hagbarth!

RINDA.

Hvis han kommer her igien —

Jo.

SIGNE.

Det er billigt. — Før nu Dandsen op!

Hun sætter sig under Gyrithes Bøg. Pigerne dandse.

FYLLA.

Hun mærker Intet. Seer I, hvor hun stirrer?

RINDA.

Behager dig ei Dandsen?

SIGNE.

Jo, mit Barn!
Gaaer ind i Buret nu, I gode Piger!
I, som har dandset, gaaer til Sengs! Jeg takker
For eders Venlighed. Gaaer! hører I?
Du ogsaa, Rinda!

Til de Efterblevne.

Hvorfor stod I stille?
Hvad fattes eder?

FYLLA.

Ædle Jomfru! Rinda
Er lykkelig, hun førte Dandsen op.
Din Fylla græmmer sig med disse Møer;
Vi misted, hvad der var os mere kiært,
End Livet, vore tappre unge Helte.
Tillad os her at synge dig en Sang!
Maaskee du føler meer ved vore Toner,
End ved de Andres alt for muntre Dands.

SIGNE.

Maaskee. Syng, Fylla! Gierne hører jeg
Det elskovsfulde Kluk, den ømme Længsel,
Som Nattergalen lærte vore Skialde,
Og som behager med sin søde Gift
Langt meer, end kolde Trøst. Syng, kiære Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
Saa mægtigt bryder;
Men Dæmringen hendrager
Vort Blik paa Døden.
Dog lover klare Lue,
Som roligt lyser,
At Gimle skienker Glæde,
Naar Graven brister.

Paa Sky de kiære Skygger
Nu hisset svæve,
I Liin og blege Brynier,
Med brustne Blikke.
De sukke, Fryden savne,
Mens Droslen synger.
Ak! Fuglen finder Birken
Forladt, alene.

Men næste Gang, naar Nyet
I Natten tændes,
Skal Mø huldsaligt slumre
Ved Beilers Side.

Forfærdes ei, Forelskte!
For Skovens Gienfærd.
Vor Elskov sværmer evigt
I Ælmeskyggen.

Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.

SIGNE
alene.

Der ligge nogle Blade, nogle Qviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen,
Og sender hen sit raske Falkeblik
Til Siællands Kyst? Mon han sig ønsker her?
O, Frei — jeg taer ei feil — der staaer hans Fodspor!

Hun knæler ned derfor, og betragter det; derpaa reiser hun sig pludselig.

Her er dog Ingen? Jeg er ikke klog.
O, søde Maane, hvor du skinner venligt!
Men hvorfor vækker du saa dybe Længsler,
Naar du dog ei kan tilfredsstille dem?
Han havde noget Vigtigt paa sit Hierte
At aabenbare mig — da kom min Moder.
O, det var vel! Lidt sukker han i Nat,
I Morgen er han fro, i Overmorgen
Er Alting glemt — og inden otte Dage —

Standser, og siger derpaa:

Med Qvinden er det anderledes; hun
Udbruser ikke med sin Følelse,
Den tier, og slaaer dybe Hierterødder.

Hun seer ud til Stranden.

Saa iil afsted, letsindigskiønne Fugl!
Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster.
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

HAMUND
træder hurtig frem.

Hil dig, du skiønne Kongedatter!

SIGNE.

Freia!

En fremmed Kæmpe.

HAMUND.

Frygt kun ei!

SIGNE.

En Normand!

HAMUND.

Ung Hagbarths Ven.

SIGNE.

O, Thor! jeg er forraadt.

HAMUND.

Hvem frygter du?

SIGNE.

Hvor er han, den Forvovne?

HAMUND.

Du hader ham?

SIGNE
med heftig Angst.

Ja, ja, jeg hader ham,
Og Døden svæver over ham. Ved Alt,
Hvad helligt er, jeg beder dig, min Herre!
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage.
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha, frygter han ei Beras Hevn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Øine
Som Retterstedet?

HAMUND
med forstilt Medlidenhed.

Ak, den stakkels Hagbarth!
Han frygter Intet meer.

SIGNE.

O, alle Guder!
Hvad er der hændet ham?

HAMUND.

Veed du det ikke,
At han er saaret dødeligt?

SIGNE
slaaer sine Hænder sammen.

O, Freia!

HAMUND
rolig.

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden — traf en grusom Skioldmø,
Der stod bag Træet, Hagbarth med sin Piil.
Det blev hans Banesaar. Alt, hvad han ønskte,
Var kun at vorde jordet her. Vi troede,
At ei man vilde negte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. Vi har bragt ham med —

SIGNE
fortvivlet.

Hans Liig?

HAMUND
smilende.

Nei, ham — lidt Liv er der endnu,
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe!
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Saa maa den trækkes ud. Men see, vi Sømænd
Har plumpe Hænder, du har silkebløde.
Af os forstaaer slet Ingen Lægekunsten;
Det er en Qvindekunst. Hvis her maaskee —

SIGNE.

O, bring ham hid! Jeg, jeg forstaaer den Kunst.

HAMUND
gaaer hen, og drager Hagbarth frem fra Træet.

Her er den Saarede. Drag Pilen ud,

Hvis ei, da dræb ham ganske! — Jeg staaer Vagt,
At Ingen skal forstyrre ham og Lægen. Han gaaer.

HAGBARTH.

Hvor frækt, hvor dristigt! Uærbødige,
Forvovne Hamund! Signe, ædle Signe!
Tilgiv hans vilde Spøg! Jeg sværger dig
Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel deri.

SIGNE
glad.

Ak, Hagbarth lever!

HAGBARTH.

Han lever.

SIGNE
deeltagende.

Er ei farligt saaret?

HAGBARTH.

Farligt?

O, Signe!

SIGNE.

Tal! hvad fattes dig?

HAGBARTH.

Jeg kan ei.

SIGNE.

Hvad vil du mig igien?

HAGBARTH.

Veed du det ikke,
Saa skal min Læbe aldrig sige det.

SIGNE.

Hagbarth! hvad vover du? Og veed du ei,
At du udsætter dit og Signes Liv
For Dødens Fare?

HAGBARTH.

Signes Liv — o, Himmel!
Udsætte Signes Liv — o, gode Baldur!
Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!
Jeg fik det ei; din Moder kom. Jeg kan
Ei leve uden dette Ord, ei døe;
Mit Legem fandt ei Ro i Graven, gik
Hver Nat som Gienfærd her i Herthaskoven.

SIGNE
venlig.

O, Hagbarth! Guderne ledsage dig.

HAGBARTH.

Tak, Hulde!

SIGNE.

Var det Alt?

HAGBARTH.

Hvad jeg tør haabe.

SIGNE.

Du glemmer, hvad jeg havde lovet dig?

HAGBARTH.

Min Egekrands!

SIGNE.

Der visner den i Støvet.
Jeg tvivled om at see dig meer.

HAGBARTH.

Et Blad,
En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.

Han tager den op.

SIGNE.

Lidt nok for den, som fordrede saa meget!

HAGBARTH.

Tillad mig kun endnu et Øieblik

At see dig rolig i dit skiønne Ansigt,
At dybt det sig maa præge i min Siæl,
At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed; at det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei du hader ham, hvor han maaskee
Seer dig igien.

SIGNE.

Ja, ja! det giør han vist.

De betragte hinanden længe.

HAGBARTH

holder Haanden for sine Øine.

O, gid jeg nu var evig blind, at Intet
Forstyrred dette kiære Indtryk meer!

SIGNE

drager hans Haand fra Øinene.

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

HAGBARTH.

O, Signe, kan du elske mig igien?

SIGNE.

Jeg vil dit Vel. Forlad mig nu, min Ven!

HAGBARTH.

Din Ven?

SIGNE.

Det er du.

HAGBARTH.

Du tilgiver mig
Din Broders Død?

SIGNE.

Ham skete, hvad han ønskte.

HAGBARTH.

O, hvor jeg længes nu at følge ham!

SIGNE.

Vil du ei glemme mig, naar du er borte?

HAGBARTH.

Jeg glemme dig?

SIGNE.

Naar seer jeg dig igien?

HAGBARTH.

Ak! aldrig, eller — stedse, hvis du vil.

SIGNE.

Forklar dig!

HAGBARTH.

Bera hader mig til Døden,
Og aldrig giver hun sit Minde til
Vor Kiærlighed.

SIGNE.

Nei, nei! det giør hun ei.

HAGBARTH.

Hun handler ikke mod dig som en Moder;
Du skylder Bera ingen Datterpligt.

SIGNE.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

HAGBARTH.

O, evige Thor! jeg vover ei at bede —
At sige, hvi jeg kom.

SIGNE.

Saa siig det ei!
Hvis det er intet Godt, ti heller stille!

HAGBARTH.

Jo, godt for os, i Fald du elsker mig;
Uskadeligt for hende.

SIGNE.

Tal, min Ven!

HAGBARTH.

Følg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth!

SIGNE.

Hagbarth! vil du skille Bera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

HAGBARTH.

Hun har en Søn igien; hun har to Sønner,
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

SIGNE.

Nei, Hagbarth! aldrig.
Jeg kiender hendes Hierte, det vil briste.

HAGBARTH
fortvivlet.

Saa er der intet Haab i Verden meer
For Hagbarth da! — Farvel!

SIGNE
griber hans Haand, og holder ham tilbage.

O, kiære Ven!

HAGBARTH.

Du vil ei følge mig?

SIGNE.

Min Troskab følger
Til Døden dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hierteqval.

HAGBARTH.

Hvad giør vi? Tal! der er ei Tid at spilde.

SIGNE.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold!

HAGBARTH.

Vel, dyrebare Signe! vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil du følge mig?

SIGNE.

Der er min Haand,
Det vil jeg!

HAGBARTH

kysser den.

Elskte Signe!

SIGNE.

Kiære Hagbarth!

HAGBARTH.

Det Kys var sødt, dog eet er sødere —
Skal Hagbarth skilles fra dig uden det?

SIGNE.

Min Hagbarth!

De omfavne hinanden; hun kysser ham.

HAGBARTH

henrykt.

Kom nu, Død! og tag mit Liv;
Her har det skudt sin bedste Blomsterknop.

Man hører Larm bag Skuepladsen.

SIGNE.

Ha, hvad er det? Jeg hører Sværdeklirren!

HAGBARTH

slipper Signe, og drager sit Sværd.

Man kommer, Signe! Red dit Liv! forlad mig!

SIGNE.

Nei! dette Favnetag mig bandt for evig

Til dig. Nu er jeg din, og Signe deler
Din Skiebne.

HAMUND

styrter ind, dødelig saaret, med sit dragne Sværd, som han støtter sig til.

Hagbarth! flygt, flygt med din Signe.
Jeg høstet har som Karl; de laae som Ax
Omkring min Lee derude. Men nu galer
Den røde Hane ud af mine Saar,
Og synger: Nok for denne Gang! Fordømt,
At List og Svig skal altid spille Mester!
Du stakkels Hagbarth! vilde gierne kysses
Lidt meer i Lunden med det smukke Barn?
Det gaaer ei an; den fæle, blege Hel
Alt nærmer sig i Beras Skikkelse.

Han synker.

Det sortner for mig — men i Freias Sal —

Venlig.

Og Baldur boer ei langt derfra — der sees vi.

Han døer.

TOLV KÆMPER komme tre og tre, med Skiold ved Skiold, og nærme sig Hagbarth fra alle Kanter.

HAGBARTH.

Ha, kæmper, har I Mod!

BERA

fulgt af Drabanter med Hellebarder og Fakler.

Vel vogter eder
At saare ham! I staaer mig inde for
Hans Liv med eders. Det er alt for kostbart.

Man har bundet Hagbarths Hænder med Bastbaand.

HAGBARTH.

Saa troe I alt at stække Hagbarths Vinge?
Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Troskab,

Jeg agter ikke meer din usle Hevn,
End dette Bast, som brister af min Haand!

Han sønderslider Baandet med Kraft, og giør sig fri, Kæmper springe til, og bemægtige sig ham.

EN DRABANT.

Den Normand har en usædvanlig Styrke;
Om selv vi havde Kobberlænker med,
Jeg troer, han søndersled dem.

BERA

med en gyselig Mildhed.

Kom, min Datter!
Jeg seer, du har din Sax ved Bæltet. Du
Har Lænker, som kan binde ham, som sikkert
Han ikke bryder, kiender ellers jeg
En Ynglings Elskov.

Hun klipper en Lok af Signes Haar, og rækker den til Drabanterne.

Binder ham med den!
Den Lænke holder vel saa godt, som Kobber.

HAGBARTH.

O, vise Bera! Tak! Din Grusomhed
Har udtænkt mig en Straf, som trøster, som
Husvaler mig i Pinen. Skynder eder!
Der, der er mine Hænder, binder dem!

Han bindes med Signes Lok.

SIGNE.

O, Hagbarth! sønderslid den, giør dig fri.

HAGBARTH.

Før skal de sønderslide dette Hierte!
Min Tand skal, som en giftig Slangebraad,
Til Døde saare den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.

Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel,
Min elskte Signe! græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart. Du Intet har forbrudt,
Din grumme Moder raser kun mod mig,
Hun vil ei som et unaturligt Dyr
Fortære egen Byrd. O, skiønne Lok!

Kysser den.

I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den imod min hede Læbe,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

BERA.

Indslutter ham i Taarnet der, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Øie
Den sidste Nat fra Gittret. Stakkels Hagbarth,
Som ei fik Tid til at forføre Dattren,
Da Sønnen myrdet var! Lev til i Morgen,
Og sværm paa Randen af Fortvivlelsen,
Til den opsluger dig. Du, Alger! selv
Maa holde Vagt i Nat. Tænk paa din Ed!
Jeg kun betroer min Hevn i dine Hænder.
Mit sidste Barn, min elskte Søn! du vil
Ei slutte Forbund med din Moders Fiende.

ALGER.

Stol trygt paa mig; jeg mindes, hvad jeg svor.

BERA.

Indslutter hende først i Jomfruburet!
Din Straf er —

SIGNE
hurtig.

Døden?

BERA.

Nei, min Datter! Livet.

HAGBARTH

til Signe.

Du elsker mig — jeg spotter al min Trængsel.

SIGNE.

For Kiærlighed har Jorden intet Fængsel.

Hagbarth føres bort.

FIERDE HANDLING.

NAT.

ALGER

alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiebne
Gaaer mig til Hiertet, alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Træet blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
I denne Lund, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den skumle Skov, som grusom Hevn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?

Han grunder.

Min Moder skyldte jeg mit Liv, men ei
Min Ære; denne Ed var æreløs.
Og du, min stakkels Signe — du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiebne? Glemme ham?
Det kan hun ei; thi Sorg giør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og Andres Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun klynke,
Til Nattekulden qvæler hendes Bryst.

Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Konge
I Sigersted? En Konge mellem Grave!
Bleg vil jeg sidde med mit Kongespiir,
Som Hel blandt Skygger i den skumle Sal.
Ei noget Skib vil nærme sig min Strand;
Sælhunde, Hvaler kun og vilde Marsviin
Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
Og vare Vikingen med hæslig Snøften
Om ei at ankre ved den sorte Skov,
Hvor Giesten myrdes.

SIGNE kommer.

ALGER.

Arme Signe! See,
Der kommer hun. Hvor bleg — et Gienfærd liig!

SIGNE.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
For mine Øine?

ALGER.

Det er Morgen snart.

SIGNE

gyser.

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
Farvel!

ALGER.

End gnider Dagen sine Øine,
Og strækker sig paa sine dunkle Bolstre.
Urolig er dens Blund; den skiælver bleg,
Forfærdet for sin Morgendrøm.

SIGNE.

Tilvisse!

ALGER.

Jeg vidste vel, du mægted ei at slumre
Den fæle Nat.

SIGNE.

Snart skal jeg slumre sødt,
Naar Lundens Roser aabne sig for Duggen.

ALGER.

Du stakkels Signe! Rosens Tid er kort,
Men mere kort, end Rosens, var din Glædes.

SIGNE.

Maa Hagbarth døe?

ALGER.

Ja, Signe! — han maa døe.

SIGNE.

Nu vel, fortvivl ei! Døden skrækker kun
De feige Siæle.

ALGER.

Signes Siæl er kiæk.
Din Smerte —

SIGNE.

Døden overvinder den.

ALGER.

At døe af Sorg er Svaghed.

SIGNE.

Tro dog ei
De kolde Hierters følesløse Tale!
Døe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke
Den skulde vise, som i søvnig Kulde
Seer hver Forandring af sit Held i Møde
Og Undergangen af sin bedste Lyst?
O, saa er Isen stærk, og Frøet svagt,

Som giærer og opløser sig i Jorden
Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svaghed,
Og ringeagter Styrken, er det saa.

ALGER.

Du elsker Hagbarth — ak, du arme Signe!
Og Alger svoret har din Undergang.

Han kaster sig paa Knæ, og bedækker hendes Haand med sit Ansigt.

O, Alger! utaknemmelige Broder!
Var det din Tak for al din Kiærlighed?

SIGNE.

Du gode Alger!

ALGER.

Hør mig, bedste Signe!
Eet kan jeg; derfor har jeg kaldet dig.
Eet kan jeg; det forhindrer ei min Ed.
Bevogte Hagbarth maa jeg; see ham døe,
Og Intet virke — ak, det har jeg svoret!
Men — denne sidste Nat er saare skiøn,
Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
Som om den vilde sige: Elskte To!
End een Gang kommer i min Bøgefavn,
Og lad mig smile mildt til eders Elskov.
Kom, du skal see ham!

SIGNE.

Alger! elskte Broder!
I Fald du vidste, hvad du skienker mig!

ALGER.

Jeg veed: en Draabe Vand i Tørstens Hede,
Som jeg med Hadets Salt har hidset selv.
En lille Biælke viser jeg dig i
Det Skibbrud, du har lidt paa Grumheds-Klippen,

Hvor selv jeg var den Steen, som sønderslog. —
Min Haand er bundet, og min Villie med;
Alt, hvad jeg har igien — det er mit Hierte.
Jeg svor at hade, hvad mit Hierte kunde —
Det kan ei! Freia være Tak, som gav mig
Et Vink midt i min Ubesindighed!
Kom, Signe! du skal see din Hagbarth.

SIGNE
grunder, og fatter pludselig en Beslutning.

Bi!

ALGER.

Hvi dvæler du?

SIGNE.

En lille Fæstensgave,
En Brudgoms-Urtekost!

ALGER.

O, søde Sværmen!
Nu, ogsaa det. Jeg fierner hver en Speider,
At Ingen skal forstyrre eder.

SIGNE
tager sin Broders Haand, med Høihed.

Odin!
En grusom Skiebne har forfulgt vort Huus,
Den elskte Fader hviler længst i Jorden,
Den sidste Levning styrter i sit Gruus —
Bevar Skioldunga-Ætten dog for Norden!
Her staaer det svage Haab, den yngste Green
Af Mykillatis kongelige Stamme;
Hans uerfarne Siæl er skiøn og reen —
O, lad den luttres i min Smertes Flamme!

Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
Lad ham de ædle, stærke Fædre ligne,
Giv ham min Kiærlighed, skienk ham en Viv —
Og giør ham mere lykkelig, end Signe! De gaae.

HAGBARTH og FANGEFOGDEN stige op paa Taarnranden indenfra.

HAGBARTH
med Signes Lok om Hænderne.

Nu, altsaa — det er tilladt mig at tage
Frisk Luft paa Taarnet her?

FANGEFOGDEN.

Ja vist, ja vist!
Saameget som I vil, min Ven!

HAGBARTH.

Her staaer
Jeg Himlen mere nær, som snart med Klarhed
Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
Seer du det store Stiernebilled hisset?

FOGDEN.

Ja, det er Freias Rok.

HAGBARTH
stirrende.

Du har ei spundet
Mig Silke, Freia!

FOGDEN.

Nei, det maa I sige.
Sagte.
Kun Hamp til Halsen, stakkels Svend!

HAGBARTH.

Her strækker
Jeg op til dig, almægtige Gudinde!

De Hænder, som en salig Elskov bandt.
Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

FOGDEN.

Hvor sært han staaer og strækker sine Hænder!
Den værste Synder frier man dog fra Lænken
Den sidste Nat; hvorfor ei ham?

Høit.

Ung Hagbarth!

Tager en Kniv frem.

Kom, lad mig overskære disse Haar.

HAGBARTH

vild.

Jeg overvældes let i denne Stilling;
Men — hvis du sønderslider denne Lok —
Den første Brug, min Haand giør af sin Frihed,
Er den, at styrte dig fra Taarnets Rand.

FOGDEN.

Han raser! Kan en Lindring —

HAGBARTH.

Kast din Kniv!
Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

FOGDEN.

Hvad er der ved den Lok?

HAGBARTH.

Og veed du ei,
At den har straalet om min Signes Tinding?

FOGDEN

afsides.

Ak, det er sandt: det var jo hendes Haar.
Ha, nu forstaaer jeg ham. Jeg har hørt sige,
At slig en Beiler sætter Priis paa Alt,
Der kommer fra hans Hiertenskiær; lidt Baand,
En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,

Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
I hele Aar. Den arme, stakkels Tosse!
Det er dog syndigt, at aflive Folk
For Galenskab. Galskab er ingen Synd.

HAGBARTH.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig mig,
Er det ei Signes Jomfrubuur, man skimter
Hist mellem Træerne?

FOGDEN.

Jo, ganske rigtig!
Kom nu, og lad mig løse Hænderne!
Jeg krummer ei et Haar paa eders Lok.
Saa kan I bedre see, hvor smuk den er.

HAGBARTH.

Nu, gode Gubbe! hvis det er din Hensigt —

FOGDEN
løser ham.

See, der er Haaret!

HAGBARTH
tager Lokken.

O, min elskte Skat!

Han holder den ud over Taarnet.

Skin, Maane! skin paa disse gule Straaler,
Og bland din gyldenblege Glands med dem.

FOGDEN.

Den Stakkel, lidt fornøier ham! Nu, det
Er vel for ham, thi meget er ham negtet.

HAGBARTH.

Hvad hedder du, min Gubbe?

FOGDEN.

Halfdan, Herre!

HAGBARTH.

Nu, lov mig, Halfdan! at naar Beras Bødler

I Morgen hente mig til Retterstedet,
Du atter vil omvikle mine Hænder
Med disse Haar, og ei med Hampereb.
Det er min sidste Trøst, det Eneste,
Som adler min afskyelige Død.

FOGDEN.

Det lover jeg; men lov saa mig igien,
Naar I er død, at I vil aldrig spøge
For mig og for min lille Søsterdatter!
Hun er saa bange for, at I skal rettes,
Thi hendes Kammervindve vender lige
Mod Egetræet.

HAGBARTH.

Gode Gubbe! see,
Vel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
Han efterlader Noget her i Livet,
Som er ham alt for kiært. Men frygt kun ei!
Det blege Spøgelse vil smile venligt,
Og svæve skaanende din Dør forbi,
Naar det ved Midnat giør sin tunge Vandring.

FOGDEN.

I rører Hiertet til Medlidenhed.
Selv Konning Alger ynkes over eder,
Og har tilladt den gamle Skiald Halloge
At korte jer den sidste Nat med Sang.
Der kommer han just nede med sin Harpe.

HALLOGE kommer.

HAGBARTH.

O, lad mig ene med min stille Veemod!
Hans Trøst vil trætte mig; mit rørte Bryst
Er ikke længer stemt for slige Sange.

Jeg døer ei stolt, som Kæmpen i sit Fængsel,
Skiøndt Bera fyldt min Indvold har med Slanger;
Bortblusser ikke, som et Heltebaal,
Med Røg i Sky, og trodser ei med Knald.
Min Ungdom daler, som et Stierneskud,
Der lysner kort — og døer i fugtig Luft.
Forskaan mig!

HALLOGE,

som har sat sig ved Taarnet, synger ved sin Harpe:

Min Hielm er mig for blank og tung,
Mit Skiold mig slet beskiermer;
Jeg føler det, skiøndt jeg er ung,
At snart sig Døden nærmer.
Læg hen det frygtelige Staal
Paa Heltens Bautastene!
I Lunden staaer en Natviol;
Der hvile mine Bene!

HAGBARTH.

Ha! den Tone fandt en Gienklang
Dybt i min Siæl.

Rækker sig over Tralværket.

Hav Tak, du gode Skiald!
Miskiend mig ei, for jeg miskiendte dig.
Du ei formane vil?

HALLOGE.

Nei, kiære Søn!
Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.

Synger:

Jeg Livets bedste Rose brød,
Og Freia være lovet!
Kom, kiære Død! nu i dit Skiød
Nedlægger jeg mit Hoved.

Flyv, raske Fugl! frygt Reisen ei,
Stræk ud de Vinger spæde.
Du svæver til en evig Mai
Og til en evig Glæde.

HAGBARTH.

Alt ude nu?

HALLOGE.

Nu synger jeg en anden,
Om liden Ragnhild, om den Trøstesløse.

HAGBARTH.

O, herligt! Og jeg sidder mellem Stierner
Med Signes Lok, og hører paa din Sang,
Og kysser den ved hvert et kiærligt Ord,
Som minder Hagbarth om sin egen Skiebne.
Og naar de komme for at hente mig,
Saa følger du mig til min Brudeseng.
Ei sandt?

HALLOGE.

Jo, Hagbarth! det er Skialdens Pligt,
At løse Smerten op i venlig Veemod,
Og være den Ulykkeliges Trøst.

ALGER

kommer til Taarnet.

Gaa, gamle Ven! jeg tale maa med Hagbarth.

Sagte til ham.

Du veed mit Ærind — Signe kommer.

HALLOGE.

Saa

Er Gubben overflødig med sin Harpe.
Min Sang faldt som en Regn, og blødned Hiertet;
Nu kommer Solen, og udklækker Blomster.

Han gaaer.

FOGDEN
inde i Taarnet til Hagbarth.

Kom ned!

HAGBARTH.

Hvorfor?

FOGDEN.

Nu, skynd jer! Kongen venter.

HAGBARTH kommer med Fogden. Den Sidste gaaer paa Algers Vink atter ind i Taarnet.

HAGBARTH
stolt og kold.

Hvad vil du? Har din Moder alt betænkt sig?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til i Morgen
Var alt for lang? Og kommer du, for nu
At bringe mig med egen Haand til Døden?

ALGER.

Naturlig er din Vrede, træffende
Din Spot. Du Aarsag har at hade mig.

HAGBARTH.

Saa spar mig for at spilde mine Ord
Paa den, som ei fortiener dem! Her er jeg.

ALGER.

Foragt mig ei!

HAGBARTH.

Og om jeg voved det?

ALGER.

Saa kunde det maaskee fortryde dig.

HAGBARTH.

Saa maadeholden den, der bruste nys,
Som Havets Skum? — Dog, du har Ret: en Fange,
Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære,
Kan ei fortørne dig.

ALGER.

O, Hagbarth! Hagbarth!

HAGBARTH.

Dog døer jeg uden Skam. Min Død vil rygtes
I Norden, det er sandt; men Alger! Alger!
Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme.

ALGER.

Jeg staaer for dig forvirret, sønderknuust,
Jeg føler dybt, hvad der er skeet, og skal skee;
Dog — klynke kan jeg ikke, som en Pebling,
Og trygle dumt om din Tilgivelse.
Ei heller er jeg ene Skyld i Qvalen.
Af Nedrighed har Alger ikke syndet;
Det er min Trøst. Saa vil jeg heller ei
Da spilde dig den alt for korte Tid
Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
Jeg kan ei redde dig, din Stav er brudt;
Dog — nogle Øieblik har du tilbage —

HAGBARTH.

O, skynd dig, giør det kort og godt! Hvi vil du
Seigpine mig?

ALGER.

Et Øieblik er ei
Aldeles at foragte. Ofte følte
Den Lykkelige sødt i det, hvad ei
En mindre Lykkelig sit hele Liv.

HAGBARTH.

Jeg har ei meer at søge her paa Jorden.

ALGER.

Og dersom det, som du forgieves søgte,
Nu skienktes dig, en Time før din Død?

HAGBARTH.

O, alle Guder! Tal, hvad mener du?

ALGER.

Du fik ei taget Afsked med min Søster,
Vi kom saa pludselig, vi overfaldt dig.
Din Signe —

HAGBARTH.

Enten kommer du fra Helheim,
At pine mig med den udsøgte Qval;
Hvad eller kommer du, en Lysets Alf,
At sende Gimles Straaler i mit Mørke.

ALGER.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
At ei du flygte vil; saa gaaer jeg fra dig,
Og efterlader ene dig med Signe.

HAGBARTH.

Ha, Alger! — nei, du spotter ei — dit Øie
Mildt svømmer funklende.

ALGER.

Din høire Haand!

HAGBARTH.

Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Troskab,
Jeg bliver her og døer.

ALGER.

Tilgiver du
En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Ed
Nu skiller dig ved Livet?

HAGBARTH.

Det var Skiebne.

ALGER.

Spild Tiden ei! den er kun kort. Hun venter.

HAGBARTH
omfavner ham.

Mit sidste Suk for Signe, det næstsidste
For Alger og hans Held! Han gaaer.

ALGER
drager sit Sværd.

O, kunde jeg
Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?
Han kunde flygte — Men han giør det ei;
Han holder Ord, han bliver ved sit Fængsel,
Og Bera griber ham, som Algers Morder.
Fortvivlet.
Saa lev da, ulyksaligste blandt Konger!
Og see den Nød, du ikke kan forhindre. Han gaaer.

SIGNE med Roser i Haanden og gule Blomster paa Brystet; HAGBARTH. Naar de see sig ene, synke de til hinandens Favn.

HAGBARTH.
O, søde Lyst at døe for slig en Mø!

SIGNE.
Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun kort.

HAGBARTH.
Hist venter os en Evighed.

SIGNE.
Ja, sikkert!

HAGBARTH.
O, Signe, Signe! elsker du?

SIGNE.
Jeg elsker
Dig inderligt.

HAGBARTH.
Den Tanke ængster mig,

Om ikke blot Medlidenheden rørte
Dit Hierte.

SIGNE.

Jeg Medlidenhed med den,
Som frister hver en Helts Misundelse?

HAGBARTH.

Nu, saa er Alting godt. Saa er min Død
Kun Børneleg. Jeg venter dig hos Freia.

SIGNE.

Du skal ei vente længe.

HAGBARTH.

Lev, min Signe!
Og tænk paa Hagbarth, naar om Sommeraftnen
Du vandrer under disse Bøgeskygger,
Naar Fuglen synger, Hyldebusken dufter,
Og Maanen skinner mellem sorte Blade.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt, du vil ei gyse
For Egetræet?

SIGNE.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hækken
Hver Purpurknop. Men næste Vaar, min Ven!
Skal Træet atter blomstre. Da vil Bera
For silde græmme sig, og plante Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Høi.

HAGBARTH
tager dem.

O, Rose!
Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak:
Sødt Varsel om en ulyksalig Elskov.

Men, elskte Signe! hvilke fæle Blomster
Har du paa Barmen der?

SIGNE.

De er for mig.

HAGBARTH.

Bedøvende Skarntyder, gustengule!

SIGNE.

Foragt dem, had dem ei! Medlidende,
Trofaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

HAGBARTH.

O, Freia!

SIGNE.

Hør, min Hagbarth!
For nogle Timer siden foreslog
Du her din Signelil at flygte bort;
Da var hun raadvild, modløs, havde Pligter,
Som nu er hævede. Hun gav dig Haand paa
At følge dig, naar ingen Bøn og Klage
Var mægtig at bevæge Beras Bryst.
Nu holder hun sit Løfte.

HAGBARTH.

Signe! Signe!

SIGNE.

Hør mig, min Elsker! Naar din Purpurkaabe
Høit svæver under Egen — da skal Signe
Uddrikke Bægeret. Og røde Luer
Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
Det Baal, paa hvis høitidelige Flammer
To glade Siæle svinge sig til Freia.

HAGBARTH.

O, Signe! du vil døe? Lev, lev!

SIGNE.

Mit Liv
Blev kun en langsom Død. Jeg vil ei tæres
Af langsom Qval, og bøie, Lilien liig,
Mit Hoved ubemærkt og ubegrædt.
Vor Død skal røre Hierterne, vor Henfart
Skal straale, som en Høitidsfest. Den skal
Erindres længe, som et skiønt Beviis
Paa inderlig og trofast Kiærlighed.

HAGBARTH
omfavner hende.

Velan, velan! vi følges ad.

SIGNE.

Vi følges!

HAGBARTH.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
Saa lykkelig og salig nu, som Hagbarth?

FEMTE HANDLING.

MORGEN.

BERA,

fulgt af Drabanter, gaaer urolig med nedslagne Øine; pludselig standser hun, og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig steds
I Hælene, som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer I med blanke Hellebarder?

GRIM.

Min ædle Dronning! du har selv befalt os
At følge dig.

BERA.

Gaaer!

De træde tilbage.

Hvorfor ængstes jeg?
Nu Natten er forbi; kan Lyset skrække?
Østhimlen flammer som en By i Brand.
Ha, frygter du for Skygger?

Kalder:

Grim!

GRIM.

Min Frue!

BERA.

Hvi har I sat Alfs Liig paa Dødningbaaren
I Sovekammeret til mig i Nat?

GRIM.

Det var din egen Villie. Du forlangte
At slumre med ham under Tag end een Gang,
Før Liget blev paa Baalet brændt til Aske.

BERA.

I Sovekamret? Fy! jeg har ei havt
En rolig Time den udslagne Nat.
Hør, Grim! har du i Morges Intet mærket
Ved Liget? en Forandring?

GRIM.

Jo, det laae
Med begge Arme ned fra Dødningbaaren,
Og Øinene stod høit opspilede.

BERA.

Nu, det er vel, at du har ogsaa seet det.
Sandt nok, det hændes ofte med et Liig,
At Øielaaget springer op igien,
Og Armene kan falde fra hinanden
Ved deres egen Tyngde.

GRIM.

Det skeer tidt.

BERA.

Jeg negter ei, det giorde mig forfærdet.
Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hevn.
Jeg fandt ei Ro paa Leiet. Hiertet drev mig
Til Liget hen; jeg knælte ved hans Baare,
Og raabte: Alf, min Søn! jeg hevner dig.
Da opsprang Øinene, han stirred vildt

Og fælt paa mig; og Hænderne, som fromt
Var foldet nys, sig vristed fra hinanden.
Jeg tilstaaer dig, jeg havde Mod ei til
At lægge ham, som før, dem over Brystet,
Og trykke ham de store Øine til.
Jeg blegned — og forlod mit Sovekammer.

GRIM.

Min Frue —

BERA.

Ti med hvad jeg har betroet dig!

Han træder tilbage.

Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Liin,
Med Egeløv om Issen. — Vover hun
At træde mig for Øine denne Morgen?

SIGNE nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

BERA.

Saa rolig? saa høitidelig? saa hvid,
Som en Præstinde, naar hun gaaer at offre?
Og dristigt er dit Blik, du seer med Fatning
Mig stolt i Øiet? Ha, Uværdige!
Kom du som Vidne til din Hagbarths Død?

SIGNE.

Jeg kom at sige dig Farvel, min Moder!

BERA.

Ha, tro kun ei, ved Bønner og ved Taarer
Falsk at bevæge mig!

SIGNE.

O nei, det veed jeg,
Og derfor vil jeg heller ei forsøge
Paa det, som var uværdigt og forgieves.
Min Graad er rundet; den har du ei seet.

Det Offer, som mit Hierte skyldte Freia,
Det har jeg eensomt alt i rige Skaaler
Hengydt paa hendes Alter. Hun har hørt mig;
Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
Og jeg har lært at taale nu — og lide.

BERA.

Hvad vil du mig?

SIGNE.

Med faa Ord kun forklare,
At jeg har Intet handlet, mig uværdigt.
Jeg mistet har din Kiærlighed — o, giv mig
Din Agtelse! Hvi harmes du paa mig?
Mit unge Bryst var koldt for Freias Straaler,
Som Knoppen, før den aabnes. Da kom han!
Jeg saae ham, og jeg elskte. Skulde jeg
Vel blues ved min Kiærlighed, fordi
Den virkte let, og rørte mig saa snart?
Den Helt, som blev mig kiær, fortiente det,
Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
Der fulgte med hans Ungdom, og som bragte
Dig til at hade ham, var mig elskværdig.
Hvad var nu Hagbarths Brøde? Han har fældet
I ærlig Kamp den, som var kied af Livet.
Du trued ham, han glemte dine Trusler;
Troer du, jeg skulde elske Hagbarth mindre,
Fordi jeg var ham mere kiær, end Livet?
Nei, nei! den Udaad giør ham dobbelt skiøn.
Og hvis du sætter grusomt nu i Værk,
Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
Saa vil du see, at den, som voved kiæk
Sin Fare, kan med samme Munterhed

Udholde Følgen. — Ei med ynksom Klage
Jeg derfor trygler om min Beilers Liv;
Det var kun at fornedre ham, da døde
Han en uværdig Død. Desuden rørte
Vel neppe jeg dit Hierte. Du har sielden
Skienkt mig din Ømhed. Da min Fader døde,
Da følte jeg mig ene — o, saa ene!
Alf elskte sin Gyrithe, Alger Sværdet,
Og du din Høihed. Jeg har vænt mig til
At give Slip paa Livets muntre Glæder,
Og altid anet, hvad der vented mig.
Velan! saa træder jeg tilbage da
I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom,
Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
Med Haabets grønne Krands om mine Lokker.
Miskiend mig ei, min Moder! Signe skilles
Fra dig med Kiærlighed og ei med Trods;
Og hendes sidste Bøn til Odin er,
At naar du strengt har hevnet dig paa Hagbarth
Og paa hans Signe — at det ei for meget
Da maa fortryde dig.

Kysser hendes Haand.

Farvel, min Moder!

Gaaer.

BERA.

Var dette List? Ei Listen fælder Taarer,
Og Signe kiender ei Forstillelse.
Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hierter
Ei i den første Hede! — Hisset seer
Jeg Alger. Ogsaa bleg! Ha, blege Begge,

Som Alf paa Dødningbaaren! Mine Børn
Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

ALGER

i stærk Bevægelse, som han søger at skiule.

Hil dig, min Moder!

BERA.

Tak, min vakkre Alger!
Hvor gaaer det? Mindes du den Ed, du svor,
Og har du fuldbragt, hvad jeg dig befol?

ALGER.

Han gaaer alt Skoven rundt. Om føie Tid
Vil dine Bødler bringe ham. Han føres
I Optog om, med drøvelige Lurer,
Med dumpe Trommer — standser her — og dræbes.

BERA.

Ret saa!

ALGER.

Det siger d u.

BERA.

Og du, min Søn?
Hvad er d i n Mening?

ALGER.

Jeg — har ingen Mening;
Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
Nu for at høre, hvad du meer forlanger.
Er Hagbarths Død dig nok? Skal han kun dræbes
I Egens Green, og jordes? Eller vil du,
Hans Legem her skal svæve flere Dage
Til Skam for ham og Skræk for Andre?

BERA.

Nei!

Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

ALGER.

Hvor?

BERA.

Under Træet.

ALGER
seer derhen.

Er der Plads til Tre?

O jo!

BERA.

Til Tre? Hvad mener du?

ALGER.

Slet Intet.

Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
Nu altsaa — derved bliver det?

BERA.

Hvad fattes

Dig, Alger? Kiære! tungt du drager Aande.

ALGER.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
Saa gaaer jeg da — og sætter det i Værk.

Gaaer, men vender tilbage igien.

Tillader du til Afsked mig, min Moder!
Blot at fortælle dig en Dæmesaga,
Jeg selv har digtet?

BERA.

Tal, min Søn!

ALGER.

En Ørn

Var yndet af sin Moder; men hun frygted,
At den forvoven skulde giøre Misbrug

Af sine Vinger. I et Øieblik,
Da den var svag af barnlig Kiærlighed,
Fandt den sig i at lade Vingen stække,
For ei at friste Faren. Moderen
Nu bragte den sin Føde tro til Reden,
Og saadan gik det nogle Dage godt.
Engang, da Moderen var borte, kom
Der en forfærdelig uhyre Grif,
Stærk som Forbittrelsen i Hadets Bryst,
Hevngierrig, grum, og trued Ørnens Søster,
Som sad paa Redens Kant. Den unge Ørn
Ei kunde meer forsvare, maatte see
Det elskte Hierte saares og fortæres
For sine Øine. — Men da styrted han
Fortvivlet sig fra Klippen; og da Vingen
Ei bar ham længer, faldt han tungt — og knustes.
Da Moderen nu atter kom — som Moder —
Fandt hun sin Rede tom. Men dybt i Dalen
Laae Dattrens hvide Fiær i Sønnens Blod.
Da skreg hun Jammer over alle Klipper,
Og kaldte sine Børn — det var for silde!

Han fatter sig, og siger derpaa med Rolighed:

Jeg har fortalt min Saga — og jeg gaaer.

BERA
kalder ham tilbage.

Bliv!

Efter et Øieblik, hvori hun kæmper med sig selv.

Hagbarth skal ei dræbes.

ALGER
griber henrykt hendes Haand.

O, min Moder!

BERA
kold og stolt.

Ti nu — og hør — og lad mig ogsaa tale!

Thi ogsaa jeg har Attraa; ogsaa jeg
Har Forsæt, som ei noget Gienfærds Fagter,
Ei nogen Datters Graad og Søns Fortvivlen
Fik dette Hierte til at eftergive.
Han skal ei døe. Min Hevnlyst gik for vidt.
Retfærdighed kan ogsaa være grum;
Og det er Kongevældens største Skiønhed,
At kunne lade Naade gaae for Ret,
Naar Loven strider med Omstændigheden.
Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
Skal heller ei den unge Vovhals ile
Tilbage til sin Klippe, for at spotte
Med Beras alt for svage Qvindescepter.
Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
Og piint mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
Han prøve maa det Samme. Lad ham føres
Til Retterstedet, og naar Døden svæver
I Egen over ham, da vil jeg komme.
Som Lykkens Norne paa den røde Valplads,
Og skienke ham hans Liv. Først, som en Flue,
Han surre skal fortvivlet i min Haand,
Og smutte bort imellem mine Fingre,
Fordi han er for svag, fordi min Høihed
Ei være kan bekiendt at knuse ham.

ALGER.

Og Signe?

BERA.

Lad ham aldrig tænke derpaa!
Hun straffes for sit Maanskinssværmeri

Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
Hun følte aldrig kongeligt. Et Hierte,
Som fatter ei sin Storhed, giorde bedre,
Hvis ei det slog. God nok til Hersepige,
Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
Og tænke nøisom-eenlig paa sin Hyrde.
Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
Har det en Anelse om hvad det skylder
Dans Æt og Asers Stamme? Alger! ti,
Opirr mig atter ei.

ALGER.

Men han er Konge,
Er Helt.

BERA.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
En Viking fra de nidaroske Klipper?
Hardvendil, Jotlands ædle Drot, har beilet
Til Signes Haand. Ved dette Ægteskab
Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
Det er et Ægteskab, som glæder Aser,
Naar Øresund formæler sig med Liimfiord.
Ham eller Ingen!

ALGER.

O, min Moder!

BERA.

Ti!
Hvis ei, fortæller jeg nu dig en Saga
Om Kæmpen, som blev Dverg, fordi han tænkte
Og handlede, som Dvergen. — Ømhed kan

I lære Bera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Ti, og følg mig! De gaae.

SIGNE kommer med sine. MØER. De bære Kurve med Linned.

SIGNE.

O, skiønne Morgen! See, hvor Solen skinner!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de qviddre!

Man hører en Sørgelyd noget borte.

FYLLA.

O, Thor! der komme de.

SIGNE
gyser.
Hvem kommer? Ha,
Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

FYLLA.

Du stakkels Signe!

SIGNE.
Stakkels Fylla! du
Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

FYLLA.

Der ligger ei saa megen Magt paa mig.

SIGNE.

Saa megen Magt? Ha, tro mig, Pige! tro mig:
Et kiærligt Bryst er Freia mere værdt,
End tusind kolde Kroner.

FYLLA.
Jeg har mistet
Min Beiler i en ærlig Kamp: men du —

SIGNE
høi.
En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere værdig?
Et Sværdslag var kun Tidsfordriv for Hagbarth.

Peger paa Egetræet.

Men seer du hist hiin frygtelige Jette
Med den uhyre grønne Busk i Hielmen?
Seer du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at qvæle ham? Ha, Fylla!
Det er en Fiende, som er Kæmpen værd.

Musiken begynder igien nærmere.

FYLLA.

Den nærmer sig, den fæle Lyd!

SIGNE.

Fæl, Fylla?
Skiøn Lyden er, høitidelig den toner.

Med Taarer.

I tie, Fugle? lytte stil paa Qvist?
Ei sandt, saa smukt kan I dog ikke synge?
Nei, Fylla! nei, den Lyd er mig en Trøst.
En Spaadom er den: Snart vil Smertens Skrig
Opløse sig i slig en hellig Samklang.
Miskiend dog ei de stakkels Spillemænd,
Som gaae foran de frygtelige Bødler!

FYLLA.

Seer du ham hisset, hvor han gaaer i Kredsen?
En talrig Skare følger ham.

SIGNE
hurtig.

Hvor? hvor?

Vender sig bort.

Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Lintøi.
Kom, mine Mø'r! — Men jeg har Intet nydt
I Dag endnu imod den aarle Luft.

Til Rinda.

Giv mig det Miødhorn, Barn! jeg lod dig fylde.

Rinda bringer det. Signe rækker Hornet i Veiret.

Kun denne Skaal endnu for dig, min Ven!

Hun drikker, og siger derpaa sagte:

Iil, Hagbarth! nu, iil nu, din Signe venter.

Hun kaster Hornet hen i Græsset.

Og nu afsted, I Terner! gaaer foran!
Jeg vil kun lukke Jomfruburet først,
Saa følger jeg.

FYLLA

ængstelig.

O, Signe!

SIGNE

venlig, men bestemt.

Gaa, mit Barn!

De gaae.

SIGNE

glad.

Nu vil jeg dog endnu en Gang ham see!

Hun strækker sig op, og holder Haanden over Øiet.

O, elskte Helt! der kommer han. Ei Frygt
Har bleg formaaet at svække Sundhedsrosen
Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
Saa skiøn en Helt, saa inderligt et Hierte?
Hvo ønskede sig ei en Død, som Signes,
Hvis hun en Hagbarth havde sig, som jeg?

Hun gaaer.

Lyden kommer nærmere. DRABANTER med Hellebarder. HAGBARTH bundet med Signes Lok.

GRIM

til Folket, som vil nærme sig.

Tilbage! Slaaer en Kreds om ham! Tilbage!

En Halvkreds af Hellebarder omringer Hagbarth. Hans Hænder løses; han giemmer den afløste Lok paa sin Barm.

HAGBARTH
rolig.

Tak, gode Ungersvend! Tak! du befrier mig,
Et Øieblik før jeg skal smage Døden,
At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

KÆMPEN.

Det staaer dig frit nu.

HAGBARTH
afsides.

Døe er Børneleg;
Men om hun er dig tro — det maa du vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Løfte
Var meer end Ømhed, øiebliklig Blussen,
Den Vished maa du tage med i Graven.

KÆMPEN.

Nu, Hagbarth! giør din Bøn.

HAGBARTH.

I gode Venner!
Først een til eder. Ikke sandt, en Fange,
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, naar den er
Beskeden, som en qvægsom Drik, en Spise,
Han havde Lyst til sidste Gang at nyde?

KÆMPEN.

O ja! det skal ei heller negtes dig.
Kun at det strax kan skee; vi tør ei skienke
Fleer Timer dig af Livet.

HAGBARTH.

Jeg forlanger
Kun nogle Øieblik. — I kan begribe,
Det er ei første Gang, en Svend som jeg
Gaaer Døden under Øine. Jeg har spøget
Med Faren som et Legetøi fra Vuggen,

Og Rotas Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiel paa at døe og døe;
Jeg negter ei, at denne Maade har
Med al sin Ro, sin Stilhed noget Fælt.
See, Mennesket er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten liig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sky

Peger paa Egetræet.

For denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel! saa lad mig vænnes til min Død.

Han afløser sin Kaabe.

I smile? mene vel, at sligt Forsøg
Kun lykkes een Gang? I forstaae mig ei.
Seer! tager denne kongelige Kaabe,
Og hisser, som et Billed paa min Skiebne,
Ved Hampesnoren Purpuret i Egen.
Saa knæler jeg med Bøn for Guderne.

Efter et Ophold.

Det er mit sidste Ønske. Negtes det mig?

DRABANTEN.

Vel, Hagbarth!

Til de Andre.

Deri kan vi tiene ham.

Musiken begynder igien. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd, og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved, og hisses i Veiret. Musiken holder inde.

HAGBARTH

knælende i Forgrunden med foldede Hænder.

O, gode Guder! hører nu min Bøn,
Og gyder Kraft i Signes Pigehierte,

At ei hun skiælver for den røde Fakkel,
At hendes Læbe kysser Giftens Bæger,
Som var det Hagbarths Mund.

Musiken begynder igien. Hagbarth reiser sig, og stirrer, med Hovedet dreiet over Skuldren, til Signelils Buur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.

DRABANTEN.

Ha, hvad er det?
Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

HAGBARTH
henrykt.

O, rene Glød af ægte Kiærlighed!
O, stærke Blus af Troskabs Alterflamme!
Tilgiv min Tvivl, du Salige! Den smerter;
Den smerter, Døden ei. O, Signe! Signe!
Jeg seer dig hist hos Freia, hvor du vinker.
Jeg stiger til dig paa den lette Røgsky.

Han tager en Daggert af sin Barm.

Har jeg dig end, min gamle Ven? Saa kom!

Til de Omkringstaaende.

Som Tyv — nei, som en Tyv skal I ei hænge
Den raske Hagbarth! Han har ikke stiaalet
Sin Signes Hierte. Det var hans, hun gav
Det frit, af øm, af sød, uskyldig Elskov.
Flam, stærke Lue! flam! To Hierter svinger
Sig høit til Freias Sal paa dine Vinger.

Han støder Daggerten i sit Bryst, og falder.

DRABANTEN.

Ha, han har dræbt sig selv!

EN ANDEN.

Vor Dronning kommer,
Fulgt af sin Vagt. Adskilles, aabner Kredsen!

BERA
kommer hurtig, og raaber:

Red hende hisset!

GRIM.

Buret staaer i Glød.

BERA.

Med Hagbarth Naade!

DRABANTEN.

Hagbarth er alt død.

BERA
forfærdet.

Alt Begge døde?

GRIM.

Signe ligger udstrakt
I Høieloftet med forbrændte Lokker,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

BERA.

Hvad bringes hisset?

ALGER kommer med SIGNE; hun er bleg med forbrændte Lokker

ALGER.

Signe selv!

BERA.

Min Datter!
Afsindige! hvad har du giort? Vel os,
At vi har reddet dig af Flammerne.

SIGNE.

Hvad seer jeg! Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?
Hun opdager ham.
Ak, i sit Blod!

DRABANTEN.

Han bad os hænge Kaaben

I Grenen, og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig glad med egen Haand.

SIGNE.

Ak! det var for at prøve Signes Troskab.

Kiærlig.

Du slemme Hagbarth! kunde du dog tvivle?
Men det er skeet i Dødens Vildelse,
Og jeg har alt tilgivet ham.

BERA.

Min Datter!
Der seer du Ubesindighedens Frugt.
Jeg kom med Naade for ham, men for silde.
Han er sin egen Morder.

SIGNE
forskrækket.

Vilde du
Benaadet ham, min Moder?

BERA.

Derfor kom jeg.

SIGNE
fortvivlet.

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde du
Forenet ham med Signe?

BERA
kold og mørk.

Dertil havde
Jeg aldrig i mit Liv fornedret mig.

SIGNE
glad.

Du havde skilt os evig ad?

BERA.

Som Døden.

SIGNE
med et let Suk.

Nei, den forbinder!

Kysser hendes Haand.

Tak, min elskte Moder!
Tak, Tak for din ubøielige Strenghed!
Ak, uden den var Signe død fortvivlet.

BERA.

Hvad mener du, min Datter?

SIGNE.

Ogsaa mig
Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.
Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
Men Giftens uudslukkelige Flamme
Dybt brænder og fortærer dette Bryst.

BERA.

Hvad har du giort?

SIGNE.

Fuldendt min Qval. Tak, Alger!
Min Broder! for du rev mig ud af Ilden.
Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk
Dog favne Hagbarth. Ikke sandt, min Moder!
Du ei forbyder Signe nu at aande
Sit sidste Suk paa disse blege Læber?
O, sød er denne Død!

Hun synker ned ved hans Liig.

Det er saa tungt
At skilles ad, naar man har elskt hinanden.

Hun omfavner Hagbarth, og døer med Hovedet paa hans Bryst.
Der hersker en dyb Tavshed; derpaa siger

BERA.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig
Ved Hagbarths Side!

ALGER.

O, min Moder! føler
Du endelig —

BERA.

Hvad jeg har altid følt.
Hvo føler ei Beundring for det Store?
Hun træder hen for Ligene, og siger med en usædvanlig Ild:
I Fald jeg havde vidst, at denne Elskov
Var saa stærk — nei — ved Odins evige Krone!
Jeg havde ikke Signe skilt fra Hagbarth
For Norrig og for Danemark.

ALGER.

Min Moder!

BERA.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Ælmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig har sin Rede.
Med Roser skal man rundt omplante Graven,
Og udenom skal lægges Bautastene.
Een Urne kun skal giemme Begges Aske.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa fælde
Og lægge ned i Høien. Heltens Sporer
Og Pigens Smykker skal man giemme der,
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til smukke Viser.

ALGER.

Hvad her hun søgte, har hun sikkert fundet.
Det var kun os, som tabte, hun har vundet.

BERA

med Høihed.

Ja, vundet! Og min Strenghed styrket har
Og luttret deres Elskov. Rolig Medgang,
Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner
Har ei den Veemod, denne Ild, som smelter,

Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst, hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
Den rette Skumring; hiint Fortryllende,
Der rev dem hen, og giorde deres Død
Langt mere salig, end ti tusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar hines
Aarlange Lyst er siunken hen i Glemsel.
Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst,
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Erindringshimlen,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

Anmærkninger.

Stærkodder, skrevet i Sommeren 1811, udkom i Februar 1812 og blev første Gang opført paa det kongelige Teater den 16de Oktober samme Aar, sidst opført den 14de April 1853, i alt 14 Gange. Paa Dagmarteatret er Tragedien fra den 25de Oktober 1890 til den 14de November 1894 bleven opført 21 Gange.

Side 2, Lin 12. Herseqvinde. En Herse var i Norge en Herredshøvding, ringere end Jarlen.

Side 4, Lin. 13. Skibsbord, Essingen eller Siden paa et Skib.

Side 5, Lin. 2-3. Angantyr, som har sig fræk forbundet imod mit Held; sammenlign hermed Begyndelsen af Sancthansaftens-Spil (1ste Bind, Side 3): Enhver, som tidlig nu har samlet sig.

Side 5, Lin. 15 f. n. Skinfaxe (Lysmanke), Dagens Hest.

Side 5, Lin. 13 f. n. Hrymfaxe (Rimmanke), Nattens Hest.

Side 5, Lin. 6 f. n. Blommer, Blomster.

Side 6, Lin. 7 f. n. Skulda, Skuld, en af de tre Norner (Skæbnegudinder).

Side 7, Lin. 5 f. n. Niørfasund, Gibraltarstrædet.

Side 7, Lin. 4 f. n. Ruminaklipper, Klipperne i Ruminaland (S. 11, L. 13), Rumænernes Land ved Donau. — Myklagard, Konstantinopel.

Side 8, Lin. 7. Blodsteen, Offersten.

Side 9, Lin. 15. vaagn ei denne Gubbe. Paa andre Steder har Oehlenschläger i senere Udgaver forandret

vaagne, brugt i transitiv Betydning, til vække (se Aladdin, 1ste Bind, S. 323 og 4de Handling af Olaf den Hellige). Paa dette Sted have alle Kilderne vaagn. Hos ældre Forfattere overholdtes Forskellen ikke (se Dahlerup: Det danske Sprogs Historie, 1896, S. 100).

Side 10, Lin. 9. Godegisel, Guds Svøbe, Attilas Tilnavn.

Side 11, Lin. 5. Heimskringla (Islandsk), Jordkloden, hele Verden.

Side 11, Lin. 7 f. n. Ifølge en dansk Krønike fra det 13de Aarhundrede sendte Grækerne, til hvem Stærkodder var kommen paa sine mange Vandringer, et Kobberbillede af Stærkodder til Italien med det Bud, at Italienerne ikke kunde modstaa dem, hvis de ikke havde Mage til Kæmpe.

Side 12, Lin. 15. I Niffelheims kolde Taageverden laa Helhejm, hvor Kong Olaf ventede paa sin Forløsning.

Side 13, Lin. 15. Mennisken (forældet), Menneskene.

Side 17, Lin. 2. Vendemod, Ingilds Tilnavn i Vedels Saxo.

Side 17, Lin. 9. Dødsgudinden Hel kaldes hos Oehlenschläger ofte Hela, ligesom Idun Idunna, Valhal Valhalla, Sjælland Sjølunda.

Side 18, Lin. 13. Rosenvand, Rosenvaand, Rosenstængel; smlgn. det almindeligere Lilievand.

Side 18, Lin. 14. Disar, Gudinder.

Side 18, Lin. 14 f. n. Hertha betyder hos Oehlenschläger som hos hans samtidige som oftest Sjælland, men stundom ogsaa som her en Gudinde, hvem Eddaerne ikke kende.

Side 18, Lin. 13 f. n. Karbunkler, Karfunkler, Rubiner.

Side 18, Lin. 11 f. n. ferske (forældet), friske.

Side 18, Lin. 7 f. n. Asynien, Gudinden.

Side 19, Lin. 4. astsæl, elskelig, yndig (af det islandske ást, Kærlighed).

Side 21, Lin. 14 f. n. Et Selvmord skiller hende ved sin Brudgom; efter Nutids Sprogbrug: . . . ved hendes Brudgom. Den samme forældede Brug af Reflexivet forekommer nogle Gange i det følgende.

Side 21, Lin. 13 f. n. Maag (forældet), Svoger.

Side 21, Lin. 10 f. n. Braser (forældet), Brystsmykker.

Side 22, Lin. 10. Min rige Herre. Om Ordet rige her er brugt i sin almindelige Betydning eller i den ældre Betydning mægtig, er ikke let at afgøre.

Side 23, Lin. 1 f. n. Verlandsøn, Søn af Verland, Velent, Vølund, Vaulundur.

Side 24, Lin. 6. En Glavind (eller rettere, som Oeh-

lenschläger i Begyndelsen og siden af og til skrev: et Glavind) er et gammelt Ord, hvis Betydning var en Lanse, men som hos nyere Digtere er kommet til at betyde et Sværd.

Side 26, Lin. 10 f. n. Karbunkelglavind, Sværd, besat med Karbunkler (Rubiner).

Side 27, Lin. 14 f. n. Knægræs, et Slags sammenfiltet Ukrudt, som ogsaa kaldes Hundredknuder.

Side 29, Lin. 10 f. n. Larven er den legemlige Skikkelse; sammenlign 3dje Bind, Anm. til S. 76, L. 15 f. n.

Side 34. Lin. 8. Landskabet Agde udgjorde den sydvestlige Del af Norge.

Side 34, Lin. 1 f. n. Straahalm for Halmstraa forekommer flere Gange hos Oehlenschläger.

Side 38, Lin. 14. Wodan, Odins tyske Navn, som Hasting er bleven vant til i Udlandet.

Side 39, Lin. 4 f. n. Germanismen straffe med Løgn (Lügen strafen, sigte for Løgn, overbevise om Løgn, gendrive) findes hos Oehlenschläger kun her, i Ærlighed varer længst og i 1ste Akt af Trillingbrødrene fra Damask.

Side 43, Lin. 3. Seidmand, Troldmand. — Fyrisvold, den Slette, som strækker sig fra Upsala mod Syd langs Fyrisaa.

Side 44, Lin. 4. Det forældede sæl, lykkelig, bruges endnu i Sammensætninger, saasom fredsæl, vennesæl.

Side 44, Lin. 8 f. n. et Spøg; om dette Ords Køn se 2det Bind, Anm. til S. 174, L. 16.

Side 46, Lin. 10 f. n. Saxland, Tyskland.

Side 46, Lin. 4 f. n. Auk-Thor, Age-Thor, saa kaldt efter hans Agen med Tordenkærren.

Side 47, Lin. 13-16. Oehlenschläger lader (efter Skjoldungasaga) Angantyrs Fader Halfdan og Ingild begge være Sønner af Frode; men han gør samtidig Halfdan til en Søn af den uskyldig myrdede Olafs Søster (altsaa af sin egen Faster). Derpaa begrunder han vel Halfdans »større Krav«, og derfor kalder han ham vel «halv ægte Blod af den uskyldig Dræbte«.

Side 48, Lin. 14. Thuiskon betragtedes som Tyskernes Stammefader og som en Gud.

Side 48, Lin. 2 f. n. Elivaga er hos Oehlenschläger ligesom i Sandvigs Oversættelse af den ældre Edda den Flod, som fører til og fra Niflheim. I Kilderne er Elivagerne Fællesnavn for flere Floder.

Side 49, Lin. 13. Breidablik, Baldurs Bolig.

Side 49, Lin. 13 f. n. Blund staar her som flere Steder hos Oehlenschläger i den nu forældede Betydning af Øjeblik.

Side 53, Lin. 10-11. Se 26de Kapitel i Oehlenschlägers Ørvarodds Saga.

Side 53, Lin. 13 f. n. Se 25de Sang i Nordens Guder.

Side 58, Lin. 1 f. n. Valen, som egentlig er de faldne Helte, betyder hos Oehlenschläger den faldne Helt.

Side 62, Lin. 8. Skæl staar her i den nu forældede Betydning Muslingeskaller.

Side 63, Lin. 7. paltug (forældet), pjaltet.

Side 63, Lin. 9. straffe betydede fordum ogsaa irettesætte; saaledes her.

Side 63, Lin. 10. Stakarle, Tiggere, Stakler.

Side 65, Lin. 9 f. n. som du. Sprogbrugen vilde nu fordre som dig; se Anm. til 2det Bind, S. 5, L. 7-6 f. n.

Side 67, Lin. 3. Hakkebrættet, et gammelt Strængeinstrument, som blev spillet, ved at Metalstrængene bleve anslaaede med to smaa Hamre.

Side 70, Lin. 6 f. n. Hovedguld, Guldsmykke til at bære paa Hovedet.

Side 70, Lin. 4 f. n. lækker d. e. efter forældet Sprogbrug: kræsen. — Det ellers sjældne Enkelttal Indvold er hyppigt hos Oehlenschläger; see nedenfor S. 177, L. 4 og S. 224, L. 2 samt 2det Bind, S. 39, Lin. 7 og S. 228, L. 15 f. n.

Side 70, Lin. 3 f. n. Det forældede Sod eller Saad (med kort Vokal), som betydede Suppe, Dyppelse, synes Digteren efter de Rim, han paa andre Steder giver Ordet, at have udtalt som Sod (Røgens faste afsatte Dele).

Side 71, Lin. 5. Bane, Banemand.

Side 71, Lin. 8. Skind, skindforet Kaabe.

Side 71, Lin. 14 f. n. taaligt, taalmodigt, føjeligt.

Side 77, Lin. 7-6 f. n. Se ovenfor, Anm. til S. 47, L. 13-16.

Side 79, Lin. 15. tillige (forældet), tilsammen, paa een Gang.

Side 84, Lin. 7 f. n. Einheria, Valhalskæmpe.

Side 84, Lin. 3 f. n. Om bruger her staar i den sædvanlige Betydning eller i Betydningen behøver (sammenlign Anm. til 2det Bind, S. 60, L. 11 f. n. og 3dje Bind, S. 237, L. 6), lader sig vel ikke afgøre.

Side 85, Lin. 8. hugprud, højsindet, tapper.

Side 85, Lin. 6 f. n. Forsagte Helt! giør, hvad du ei kanst lade. Sammenlign Anm. til 3dje Bind, S. 173, L. 3 f. n. I denne Betydning (undlade, lade være med) bruges lade nu vel næppe undtagen i Forbindelse med gøre (gøre og lade, Gøren og Laden). I Ewalds Fiskerne (1ste Akts 5te Scene) staar ogsaa: Giør hvad du ei kan lade (se Anm. i Johannes Ewalds Samtlige Skrifter, V,

1853, hvor der oplyses, at de samme Ord findes i Lessings Emilie Galotti).

Side 86, Lin. 6. Aftenbakker, Flagermus.

Side 89, Lin. 1. Vingolf, en Bolig i Asgaard. — Loft er her brugt i den forældede Betydning Etage (særlig den, som ikke er den underste). — Helheim, Dødsgudinden Hels Rige.

Side 89, Lin. 8 f. n. med Hermod d. e. ligesom Hermod; se Baldur hiin Gode. — Giallerbro fører over en Flod paa Vejen til Hel.

Side 90, Lin. 10. Surtur, Ildverdenen Muspelhejms Vogter.

Side 91, Lin. 13 f. n. Drapa, Hædersdigt.

Side 95, Lin. 5. Seid, Trolddom.

Side 97, Lin. 15 f. n. som alt i flere Aar jeg forestaaer; efter Nutids Sprogbrug: som jeg alt i flere Aar har forestaaet.

Side 99, Lin. 13. Lad Avind her igien, lad Avind blive tilbage her.

Side 102, Lin. 12 f. n. Ægir, Havguden.

Side 103, Lin. 12 f. n. Fylgie, et Væsen, sædvanlig i Dyreskikkelse, som antoges usynligt at ledsage et Menneske gennem Livet.

Side 104, Lin. 2. Pligtankret er det styrbords Rælingsanker paa et Krigsskib, Nødankeret.

Side 104, Lin. 10. Visin, en troldkyndig Kæmpe i Rusland, hvem Stærkodder dræbte.

Side 105, Lin. 14-15. Ordsproget hedder hos P. Syv: Gris maa gælde (ɔ: undgælde for) det, gammel So har brudt.

Side 109, Lin. 2. Med Frei mener Oehlenschläger her som oftere Freja.

Side 109, Lin. 3 f. n. Fingals Skiold. Sagnhelten Fingal er i de ossianske Digte Konge over Kaledonierne paa Skotlands Nordvestkyst.

Side 118, Lin. 4. Thors blodrøde Hane. Digteren giver Thor, hvem han betragter som Krigens Gud, den stridbare Hane til Symbol.

Side 122, Lin. 4. Se 29de Sang i Nordens Guder. — Hrymthusserne, Jætterne.

Side 122, Lin. 5. Om Tyr se 26de Sang i Nordens Guder.

Side 122, Lin. 6. Om den stærke Vidar se 18de Sangs 23de Strofe og 30te Sangs 54de til 56de Strofe i Nordens Guder.

Side 122, Lin. 9. Geierskagel, en af Valkyrierne (Kampmøerne).

Side 122, Lin. 10. Hagleld (rettere Haglel) forældet for Hageliling, Hagelbyge.

Side 123, Lin. 14-13 f. n. Man antog tidligere, at Aserne vare komne til Norden fra Asien.

Side 126, Lin. 4. Forsete, Søn af Balder og Nanna.

Side 128, Lin. 15-16. Om Ragnarok se sidste Sang i Nordens Guder. — Straffestedet Nastrond, Naastrand, Ligkysten, laa i Niflheim.

Side 133, Lin. 2. Rota, en af Valkyrierne.

Side 133, Lin. 13. Hensigt, Beregning.

Side 134, Lin. 11 f. n. Ludurhorn, Lurer.

Side 137, Lin. 8 f. n. opdaget, efter forældet Sprogbrug aabenbaret.

Side 137, Lin. 1 f. n. blev vatnet, fik Navn, idet han blev overøst med Vand.

Side 138, Lin. 8 f. n. den Frækne (forældet), den dristige, modige.

Side 139, Lin. 1. Skytte, et lille baadformet Redskab, hvormed ved Vævning Islætten slaas i Rendingen.

Side 141, Lin. 3. at tilgive Synd, d. e. at tilgive mig min Haardhed imod ham.

Side 142, Lin. 7. Thrudvang, Thors Bolig.

Side 142, Lin. 11. gaa ham igien (forældet), gaa ham i Møde.

Hagbarth og Signe, som er skrevet i Vinteren 1813-1814, udkom i Marts 1815 og blev første Gang opført den 19de Januar 1816; sidst opført den 25de April 1892, i alt 54 Gange.

Side 145, Lin. 11. en Thrønder, en Mand fra det trondhjemske (Trøndelagen).

Side 149, Lin. 14 f. n. Guden Hejmdal vogtede Regnbuebroen Bifrost.

Side 150, Lin. 7-8. Se Folkevisen om Sigvard Snarensvends Tvekamp med Humble, anvendt i 9de Sang af Hrolf Krake. — starblind eller stærblind, meget nærsynet eller svagsynet.

Side 150, Lin. 8-7 f. n. Gudens Heltevogn og Freias Rok, Karlsvognen og Orion; det sidste forklarer Digteren selv i 1ste og 2den Udgave, dog ikke her, men i 4de Handling, hvor Frejas Rok atter nævnes.

Side 151, Lin. 6. Malestrøm forældet for Malstrøm.

Side 151, Lin. 8. overseer. overskuer, kender.

Side 151, Lin. 14 f. n. Hildurs Leg, Kampen, saa-

ledes kaldet efter Hild, en af Valkyrierne, eller maaske snarere efter Kong Høgnes Datter af samme Navn, som, da der var udbrudt Strid mellem hendes Fader og hendes Mand, Hedin, hver Nat ved Trolddom vækkede de faldne, hvorefter Kampen ved Daggry fortsattes.

Side 151, Lin. 12 f. n. Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim, d. e. Kulden har kun sit Hjem i Niflheim.

Side 153, Lin. 4-5. I Digterens tyske Oversættelse er dette Sted tydeligere: Hab' ich d'ran gedacht? Ich meinte nur, die Kampflust o. s. v.

Side 155, Lin. 15. Diis, Disa, Gudinde.

Side 157, Lin. 1. Med Bragamaal mener Oehlenschläger øjensynligt Kampsang. Muligvis har han egentlig tænkt paa Bjarkemaalet. Ordet forekommer i Nordens Guder, 1819, S. 185; se ogsaa Arentzen: Baggesen og Oehlenschläger, I, S. 214.

Side 157, Lin. 10-18. Vi slaae med vore Sværde o. s. v., væsentlig Reminiscenser af Krakemaalet eller Lodbrogskvadet. — Eyrasund er Øresund; Svolnirs (Odins) Hatte, Hjelmene; Skedeluen, Sværdet.

Side 161, Lin. 6-8. Se Norges Konge-Sagaer, oversatte af P. A. Munch, Christiania 1859, 1ste Del, S. 64. — Originaludgaven har her: Som talte tre Ord, naar han gjøede eet; men i de tyske Udgaver (1829 og 1839) staar der: Der dreimal bellte, wenn er einmal sprach. I sine senere danske Udgaver (1831, 1842, 1849) har Digteren, uden Tvivl for at bortskaffe Hiaterne i den oprindelige Linie, forandret Verset til: Der altid gjøede ved hvert andet Ord.

Side 162, Lin. 5 f. n. Odel var Grundejendom, som besades med fuld Ejendomsret. Ved Odelsbjerget menes vel blot de norske Fjælde.

Side 163, Lin. 11. Kræmmereggen, den ikke meget skarpe Eg, en Kniv eller et andet skærende Instrument har, naar det kommer fra Kræmmeren og endnu ikke er slebet.

Side 164, Lin. 18 f. n. paa baade Hænder, d. e. med begge Hænder.

Side 164, Lin. 13 f. n. Tolv stærke Slag, for hver af Aserne, d. e. tolv stærke Slag, eet for hver af Aserne.

Side 165, Lin. 3. Lavard, Herre.

Side 173, Lin. 16-17. Kun Baldur ynder, Baldur ynder kun; sammenlign Anm. til S. 151, L. 12 f. n.

Side 174, Lin. 15. Ved Vingolfs Gudinde menes vel her Freja. Vingolf omtales særligt som Gudindernes Bolig.

Side 174, Lin. 2 f. n. De tre første Verslinier af den her begyndende, i den ossianske Tone holdte Sang ere laante fra Begyndelsen af Temoras 5te Afdeling i Arfvidsons Oversættelse:

Du, som midt ibland sköldar bor,
Fästad högt i den mörka sal.
Stig, o harpa, ned från ditt rum,
Och må jag höra din milda röst.

Side 175, Lin. 2. Vi Valen til Einheria, d. e. indvi den faldne til Valhalskæmpe. Oehlenschläger bruger Val om den enkelte faldne, skønt Ordet egentlig er et Kollektiv (se Anm. til S. 58, L. 1 f. n.).

Side 175, L. 13 f. n. Folkvangur, Frejas Sal.

Side 175, Lin. 8 f. n. Geierskagel, se Anm. til S. 122, L. 9.

Side 176, Lin. 5. Sigarskov, Skoven ved Sigersted (ved Ringsted).

Side 177, Lin. 13. bruger, behøver.

Side 179, Lin. 5 f. n. Karm, Vogn.

Side 180, Lin. 14. Med Frei mener Oehlenschläger her Freja, ligesom ovenfor S. 109, L. 2.

Side 189, Lin. 12. Hlorrida, Thor.

Side 192, Lin. 10 f. n. Sumper. Oehlenschläger har Tilbøjelighed til at bruge Flertalsformer paa —r.

Side 195, Lin. 15 f. n. Atterkomst, Tilbagekomst.

Side 196, Lin. 1. urolige, forurolige. Ordet er usædvanligt. Ewald skriver at rolige (Balders Død, 2den Akts 1ste Scene).

Side 201, Lin. 14. I Gimle, den skønneste Bolig i Himlen, skulle de retskafne leve efter Ragnarok.

Side 218, Lin. 12 f. n. Elskte er vel her som flere Steder hos Oehlenschläger brugt for elskende; sammenlign 1ste Bind, S. 51. L. 12 f. n. og S. 203, L. 14 f. n.

Side 226, Lin. 2 f. n. Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære, som skal lide en vanærende Dødsstraf.

Side 239, Lin. 8 f. n. en Dæmesaga (Islandsk), en Lignelse, Fabel.

Side 242, Lin. 4. Hersepige; se Anm. til S. 2, L. 12.

Side 242, Lin. 13 f. n. Jotland, Jylland.

Side 246, Lin. 2 f. n. Gaaer Døden under Øine. Nu vilde man vel snarere sige at se Døden under Øine; sammenlign 2det Bind, S. 95, L. 11 f. n.

Side 247, Lin. 1. Rota, se Anm. til S. 133, L. 2.

Side 253, Lin. 12. det lyse Stiernepar, Kastor og Pollux, Tvillingerne.

INDHOLD.

Stærkodder ..... Side 1.
Hagbarth og Signe ..... — 143.
Anmærkninger..... — 254.